

VERD BRENEN

**DOK
HOLIDEJ**

CENA 8 DINARA

BROJ 59

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

**SOTONIN
PARTNER**

VERD BRENNEN

Sotonin partner

— Pasje vreme... Miš i mačka će spavati zajedno noćas, Stivel
Dva jahača probijala su se kroz sneg, na putu za Vajlard.

Pahuljice su bile sitne, bockaste, slivale su se u naletima na njihove otežale kapke i jagodice. Sumrak je počinjao još popodne, oko četrnaest časova i već se pretvarao u noć.

— Mislím na Benija, a ne na zimu — procedio je drugi. — Da li je stigao?

— Naravno, ako nije naleteo na značku.

— Ili na metak?

— Beni je suviše tvrd đrah da bi umro sa pedeset hiljada dolara o sedlu...

Iz usta jahača izbijala je magla, koja se odmah ledila po dlačicama u nosu i vrhovima brada.

Stiv Radik je prosto svojim širokim leđjima krčio prolaz mršavijem i sitnijem Hariju Krisleju.

Na sebi je imao crn, somotski kaput s ušivenim krznom. Široka krag-na, povrnuta, pokrivala mu je uši i doticala obod isto tako crnog šešira.

Teksaške čizme jedva su se nazorale pod svučenim pantalonama od kože.

Za razliku od Krisleja, Radik je svoj kolt držao nadomak leve miške,

u naramenom tobolcu. Na rukama je imao rukavice od meke kože, sa resama po strani.

Lice mu je bilo široko, zaraslo u bradu od nedelju dana.

Široke obrve činile su mu pogled zlim i mračnim, a široka usta samo su cedile reči, nikada osmehe.

Sedla su im bila natovarena čebadima, vrećama za spavanje, čuturicama, uvlakama za puške, lašima i bisagama.

Hari Krislej je iza Radika nosio svoje obešeno, plačno lice: obrve su mu se uzdizale i skoro sastavljale u vrhovima a zbog toga mu je nos izgledao još duži i šiljastiji nad polukrugom tankih usana.

I Krislej je imao bradu, istina ređu i neubedljiviju od svog kompanjona. Oko vrata motao mu se ogroman vuneni šal, s jednim krajem spuštenim do pojasu. Kaput mu je bio izukrštan zelenkastim kockama, nije imao krznenu postavu pa se Krislej pod njim povremeno ježio uprkos debelom džemperu ispod.

Krislej nije nosio rukavice pa je često duvao u šake da ih podgreje.

Do Vajlarda su imali da predju ne punu milju.

Sneg je, izgleda, jenjavao, ali je zato hladnoća postala još prisutnija, izazivajući lepljenje nozdrva i suze u očima.

Radik sačeka da mu se Krislej približi.

— Sneg je zavejao sve tragove — kazao je, osvrnuvši se za sobom, pre ma Albakerku iz koga su odjurili pre šest dana.

— Onaj djavolski zamenik je uporan — primeti Krislej.

— Još mu se nadaš, pacove? — podrugnu se ovaj. — Ako je i uporan, ova noć će ga ubiti ako se nađe napolju.

— Ja znam da nam je Beni rekao da je Gibson uporan — tvrdio je Krislej. — I da neće odustati. Zato predlažem da se u Vajlardu sklonimo i...

— Ne zanovetaj — preseče ga Radik. — Znaš otkad nisam video svetla? Četiri puna sata kroz ovaj pakao? Ništa me neće odvratiti od jela i pića... i od karata, ako uzmognem!

— Beni je rekao...

— Znam šta je rekao, cmizdralo, ali ne verujem da je on u Vajlardu. Uostalom, on je ubio, a ne mi. Njega poznaju, ne nas...

— Skot Gibson poznaje sve...

— Idi do đavola! — prasnu Radik i klepi ga šakom po šeširu.

Visoka „kruna“ ulegnu, slepi se za Krislejevo teme i zanese ga.

— A vajlardski šerif? — zakrešta Krislej.

Radik ne odgovori.

Kopita njihovih već iznurenih životinja propadala su u sneg, kao u penu.

Krislej huknu u prste i cimnu uzde svom zelenku. Nekako su nabasali na utabaniji put; verovatno je to bila poštanska linija izmedju Albakerka i Vajlarda, dugi put sa deset postaja i stanica.

Nebo je nad njima zatvaralo kao razjapljena, ledena čeljust sledjene

životinje. Bilo je nepokretno, gluvo, neprijateljsko.

Dok je sneg vrcao, pogled u visine bio je podnošljiv.

Sad su ga izbegavali.

Retke su bile ovakve zime u ovom delu Novog Meksika.

Ova je nahrupila iznenada, svom žestinom, zatekavši nespremne i ljude i životinje. Oni u gradovima bili su u malom preimućstvu, ali za one čiji se opstanak vezivao za putovanja — to je bio rizik s kojim su se mirili.

Radik je skinuo rukavicu i pokušao da zapali cigaretu. Međutim, hladnoća mu je ledila prste i on odusta.

Krislej je umotavao šake u svoj šal i puštao da se njegovo kljuse vuče za Radikovim.

Tamni obrisi gradića ukazali su se na površini snega poput nejednakih komada uglja.

Vajlard se nalazio u kotlini, pa su oba jahača mogli da zastanu na uzvišici, opijeni prizorom pred sobom.

Dimovi!

I prozorska okna kao žeravice što trnu u snežnoj izmaglici.

Tu je bilo mnogo topline, vatre, viskija i bifteka!

— Šta kažeš? — okrete se Radik prema svom partneru — da ga zaobidjemo?

— Zašto?

— Ili da se smestimo u neku štalu?

— Znam šta misliš — zamumla Krislej. — Ne stoji mi se više ovde, da znaš.

— Pa, šta čekamo?

II

Privezište ispred „Slimove potkvice“ bilo je načičkano konjima, a bolja situacija nije bila ni na drugim mestima.

Pustu glavnu ulicu šarali su samo njihovi tragovi.

Ako je bilo žive duše, onda su one galamile iza zidova saluna i kuća.

— Kuda ćemo? — cvokotao je Krislej.

— Otkud znam? — zabrundao je Radik i uperio pogled u velike prozore najbližeg saluna. — Najgore je to, pacove, što mi moramo njega da tražimo a ne on nas. Novac je o njegovom sedlu.

— Misliš da je došao?

— Mogao bi i ti da misliš — muklo se odazva ovaj. — Uostalom, prvo da ogrejem kosti, a onda...

— Ja ne ulazim ako je tamo slučajno šerif...

— Ti onda ostani napolju — hladno ga dočeka Radik. — Mene nije dan šerif na Zapadu neće sprečiti da udjem u salon.

— Imaj na umu da nas gone zbog ubistva.

— Daleko je Albakerk. Kreni, im crkni na zimi!

— Crkni ti!

„Slimova potkvice“ je kroz ulaz ispuštala oblake pare na trem.

Temperatura se već menjala između stubova, da bi na ulazu postajalo očigledno toplo. Oba jahača su zastala i osmotrila dupke punu prostoriju.

Radik raskopča svoj kaput, razvedrivši se; pogled na šank izmenio

je njegovo tmurno raspoloženje. Palcem je zabacio šešir na zatiljak i laktom gurnuo Krisleja.

— Lep pogled, Hari?

— Lepši nego u Kaliforniji za vreme zlatne groznice — odgovorio je ovaj i prstima „popustio” čvor svoga crvenog šala.

— Još misliš na šerifa?

— Ostaviću to za kasnije...

— Čekaj!

— Šta je?

— Imaš kod sebe onu Benijevu poternicu?

— Onu iz Denvera? Mislim da je negde u bisagama...

— Donesi!

— Šta si naumio?

— Zar si ogluveo?

Krislej sleže ramenima i otetura se do svog promrzlog zelenka. Neko vreme je preturao po torbama, a zatim podigao uvis komad papira.

— Šta ćeš s ovim? — upitao je.

— Pokazaću je, eto šta.

— Kako? Pa, on je tu učenjen na 1.000 dolara?

— Ja ne znam bolji način za ras-pitivanje — unese mu se Radik u lice. — Hoću da budem siguran da li smo ovde pre došli mi... ili on. Voleo bih da smo mi.

Krislej ne odgovori ništa.

Pocupkivao je i stalno bacao pogled prema unutrašnjosti.

Radik gurnu papir pod kaput i udje unutra.

Krislej ga je pratio kao senka.

Mimo svog običaja, on je zanemario prisutne i krupnim koracima zapucao prema šanku. Delovao je pri-

lično pouzdano i samouvereno, što se za njegovog pratioca ne bi moglo reći.

„Slimova potkovica” se nije ničim izdvajala od sličnih širom Novog Meksika. Jedan šank, dug, s mesinganom šipkom pri dnu, velika ogledala iznad, lampe sa raznobojnim abažurima, preparirana glava jednog medveda, stolovi i stolice, goli pod s nanetim snegom koji se topio, tučana peć u sredini, mnoštvo čizama i čaša, žagor, zveket sudova, ponekada psovka, smeh, kikot žena...

Morala je biti puna kada je napolju stezao mraz i pod nogama škripao sneg.

Ako su ikada zveri morale da se približe naseljima, onda je to bila ova zima.

Duž šanka „Slimove potkovice” bilo je poredjano dvadesetak gostiju. Čitav niz ramena i šešira u koji se mogao uvući samo izuzetno snažan i drzak momak.

Radik je bio taj.

— Polako... — pobunio se jedan golobradi kauboj kada ga je došljak izbacio iz reda. — Slušaj ti...

— Slušam — oporim glasom se odazvao Radik i upio u njega svoj mračan, nemilosrdan pogled.

— Ništa, onako... — odgovorio je ovaj i povukao se na drugi kraj.

Krislej se prilepi uz svog jačeg partnera. On se nije mogao pohvaliti snagom, ali, podmuklošću je nadmašivao i najokorelije.

Maska bespomoćnosti s kojom je zračio na sve oko sebe, mogla je da prevari sve osim Radika. On je poz-

vao Krisleja u dušu i nazivao ga pa covom.

Obojici su uši počele da bride pri nagloj promeni temperature.

Hladno zimsko veče iznenada je zamenila topla, zagušljiva prostori-ja „Slimove potkovice“.

Krislej razveza šal i pusti da mu mlitavo visi preko ramena.

Potom je raskopčao svoj kockarski kaput i pogladio čaure na svom opasaču od bivolje kože.

— Ne vidim ga — kazao je, propinjući se na prste. Nijedan šešir, nijedno lice nije podsećalo na Kešdonovo. — Da nije u drugom salu-
nu?

— Rekao je ovde — ogłosi se Ra-
dik, pucnuvši prstima u pravcu bar-
mena.

— Nadam se da nije bio, i otišao.

— Nadaj se — iskrenu se Radik — u svakom slučaju, ako je pobe-
gao od zakona, ne može od nas. Bar-
men!

Čovek iza šanka, oznojen i zaja-
puren od silne zagušljivosti gužve,
dogurao je svoju mokru krpu i do-
njih. Jedva ih je udostojio pogle-
dom.

— Viski?

— Prvo pogledaj ovo, buljavko —
poklopi ga Radik i stavi mu svoju
veliku šaku pod nos. — Je li bio
ovde?

Barmen prebaci pogled sa šake na
poternicu.

Video je suvonjavo lice pedeseto-
godišnjaka, sa velikim opuštenim
brkovima i podočnjacima. Slika je
bila mutna ali prilično vidljiva ka-

da je u pitanju traženi Beni Kešdon.
Takvo lice nije se moglo zaobići. Ne
zaboraviti.

Barmen je odmahnuo glavom.

— Ovde nije — rekao je.

— Siguran si?

— Nisam — rekao je hrapavo —
ali, nisam ga video. Lovite ga?

— Vredi hiljadarku — smotao je
Radik papir.

— Lovci na glave?

— Po čemu zaključuješ? — raz-
vuče ovaj usta u nešto kao osmeh.

— Možda smo šerifi?

— Ne ličite mi...

— Dok razmišljaš o tome — nast-
vio je Radik — sipaj nam viski i
kaži gde padaju karte u ovoj rupi?

— Ali, Stive... — pobuni se Kris-
lej.

— Ne volim pacove — obrecnu se
Radik.

Nekoliko glava kraj šanka povile
se napred da osmotre strance. Bar-
men je glasno iskazao sumnju da
su oni lovci na nagrade, no, ovima
to izgleda nije zasmetalo.

Radik spusti svoju kragnu, a ra-
kavice gurnu u široki džep. Krislej
se uvuče do njega i dohvati čašu.

— Lovci na glave? — promumles-
je sebi u bradu. — Glave jesu u pi-
tanju, ali naše...

I iskapi piće.

— Mogu li ja da vidim tu hilja-
darku? — upita krupni momak do
Radika.

Nosio je šešir ulubljenog oboda,
kožnu jaknu do kolena i kolt s le-
ve strane. Imao je krupne crte li-
ca: oči, nos, usne, uši, jagodice... a

mreža bora sa strane očiju ukazivale su da je sklon smežkanju.

— Ne možeš — odgovorio je Radik.

— Sebičan si, prijaško. Hteo sam samo da ti pomognem.

— Pomozi sebi.

— Nisi samo sebičan, nego i drzak.

— Pa šta?

— Ništa! Počinje da smrdi oko lo...

Krislej oseti da će sevnuti varnica.

A tuča bi samo otežala njihov položaj. Stiv Radik je bivao često plahovit, i to obično u nevreme!

Šta mu je trebalo da privlači pažnju na sebe?

Začudo, njegov kompanjon nije reagovao. Samo je slegnuo ramenima.

— Kad je tako, što ne odeš da se okupaš? — dobacio mu je.

Krislej odahnu.

Čovek je nekoliko časaka odmeravao svoje šanse, pa je uvideo da nisu velike. Zato se okrenu svom piću i nastavio razgovor sa svojim malopredašnjim sagovornikom. Radik je mršteći se zatražio novo.

Barmen prinese bocu.

— Što se ne raspitate kod šerifa? — upita.

— Šta bi on mogao da zna?

— Možda nešto više?

— Ne verujem — cinički će Radik — inače bi ga on skleptao za hiljadu dolara!

— Naš šerif nije takav.

— Nisam ni ja. Uostalom, skloni

se. Nisam te zvao da popuješ. Šta bi sa kartama?

— Ne razumem — promuća barmen.

— Kocka li se ovde ko?

— Kako kad...

— A sada?

— Ne bih vam preporučio da započinjete — nakašlja se ovaj, pogledavši preko mnogih glava u pravcu jedne zavese.

— Šta ti to znači, buljavi?

— Tamo... tamo jedan igra, ali svi koji ustanu, lakši su za nekoliko stotina.

— Zaista? — ozari se Radik.

— Zaista! Ali, zapamtite šta sam vam rekao.

Radik se zagleda u Krisleja; znao je šta se ovome mota po glavi. Međutim, izazov je bio prevelik. Ako su morali da čekaju Benija Kešdona, onda će provesti vreme u gomilanju novca.

— Svrbe te prsti? — smrknuto će Krislej.

— Stajaceš kod zavese i motrićeš ulaz Ostalo prepusti meni.

Krislej lupi svojom tanušnom, mršavom šakom po ivici šanka.

— Ne glupiraj se, Stive — pisnuo je izmenjenog izraza lica. — Ovo nije igra za tebe. Jure nas — snizio je glas — a mi nismo ni do novca stigli. Hoćeš da te strpaju u zatvor?

— Ne lupaj! Zašto?

— Zato što ne podnosiš poraze. Ako te nadigra taj tamo, ti ćeš...

— Znam ja šta ću — pokri mu Radik šakom usta i odgurnu od sebe.

Barmen se već bio udaljio na drugi kraj.

— Baci neko ćebe na konje — do baci mu Radik i krenu kroz salu.

Predosećao je nevolju!

Krislej je zurio za njim.

Jedino bi stvar mogao da spase dolazak Benija Kešdona. Ali, ako mu je Gibson na tragu, njemu će biti potrebno dosta sreće i veštine da mu umakne bar sat prednosti.

Radik je imao kod sebe dvadesetak dolara. Bio bi budala da sve uloži u poker, a nisu stigli da stave ni zalogaj u usta a kamo li da plate prebčisti!

Za to vreme, dok se Krislej primicao izlazu i ježio pri pomisli na sneg, Stiv Radik je razgrnuo zavesu i zatekao veliki kockarski sto presvučen zelenom čojom.

Okrenut licem prema njemu, usamljen, sedeo je samo jedan čovek.

Polovinu lica pokrivao mu je obod crnog šešira.

Velika pepeljara puna opušaka bila je dobar znak da su se tu izmenjali mnogi prsti.

U vazduhu se razvlačio duvanski dim, ispuhjen finim mirisom kockareve cigarete.

Radik se okrenu; mnoštvo pari očiju pratio je njegove pokrete.

Verovatno su se pitali da li će još jedna budala sesti i izgubiti novac u igri sa paklenim strancem.

Međutim, kockar mu se ne učini tako zastrašujući kako je očekivao. Sve dok nije podigao glavu i uputio mu hladan, ispitivački pogled.

— Nisam došao da gubim — odmah je rekao lupež.

— Nisam te ni zvao, burazeru — odgovorio je Dok Holidej.

III

Stiv Radik je opkoračio stolicu i seo.

— Čoveče — kazao je — imam dvadeset dolara i hoću da ih bar utrostručim. Shvatate? Ne smem da ih izgubim, ni po koju cenu, bez obzira na glas koji vas ovde bije...

— Sitnica — uzvratilo je čovek iz Džordžije i stavio na sto špil karata, — Vreme je napolju dosadno i to je jedini razlog što sedim ovde.

— Profesionalac? — primeti Radik.

— Isti smo.

— Po meni se ne može zaključiti da sam kockar — odgovorio je ovaj ironično — pokazujući pohabani kaput i vunenu košulju ispod.

— Kockar ne, ali ubica da.

Radik se ukoči.

— Šta to znači? — upitao tiho.

— Igramo ili ne?

— Hoćemo, ali prvo da čujem šta ste mislili s ovom primedbom, mister?

— Mislio sam ono što sam rekao.

— Poznajete me?

— Nije potrebno — suvo je uzvratilo kockar — poznajem ljude svake vrste.

— Koje sam to ja? — naže se Radik.

Holidej odbi jedan kolut dima u njegovom pravcu.

— Samouverena hulja, sposobna da ubije ako treba, ne preza od tuđe, od pucanja, uvek je u bekstvu, možda i sada? Sigurno je nedavno zabasala u neku pljačku ili sukob sa zakonom, ali vreme mu ide na ruku i ne žuri...

Nebesa!

Radik je buljio u hladnoookog stranca i pitao se da li mu je to tek sada sinulo u mozgu ili je to neka zamka već obaveštenog lovca?

Pogledao je prema zavesi, ali Krisleja tamo još nije bilo.

— Suviše pričate — rekao je nazgled mirno.

— U pravu ste — odgovori Dok.

— Sa koliko ulazimo?

— Pet je dovoljno?

— Pet stotina ili pet hiljada?

Radik se ponovo ukoči.

— Do vraga — opsovao je — govorim o pet dolara!

Kockar sleže ramenima.

Činilo se da je stranac napunjen dolarima do guše, čim se razbacivao takvim sumama. Verovatno ga je imao dovoljno i pre nego što je seo za sto. Koliko otprilike? Desetak hiljada? Petnaest?

Istina prilika da se očerupa čekajući na Kešdonov dolazak.

Valjda će se Krisleja pobrinuti da im niko ne smeta.

— Zagušljivo je — primeti Holidej i ustade da malo odškrine prozorče, visoko usađen u zidu, skoro do same tavanice.

Tek tada Radik primeti dva teška kolta o strančevim bedrima.

Kako su te đavolske naprave mogle da drže ovako nežne, aristokratske ruke? Da li se ipak prevario u svojim zaključcima da će dendi biti olakšan za nepunih pola časa?

On zavuče ruke pod kaput i napipa kundak svog revolvera. Palcem ga je otkočio i ostavio tako.

— Ko deli? — upita.

— Meni je svejedno.

— Neka bude veća karta — predloži Radik i izvuče kralja.

Holidej mirno sačeka svojih pet. Nije ih ni „omirisao“.

Sa svoje strane, Radik je polako otvorio uglove i konstatovao da mu se smeši lep ful ili kare ako u sledećem deljenju dobije devetku ili damu.

Zato je odbacio samo jednu.

— Koliko? — upita, smrknuvši se pred činjenicom da njegov partner nije ni pogledao svoje.

— Još deset odozgo.

— Idem dalje. Još pet pa da zakružimo?

— Više i nemate, zar ne?

— Ne — ružno se isceri Radik. — Ne bi valjalo da mi se podvlačite pod kožu, mister. Ja moram da dobijem.

— Mora se samo umreti.

— Ja neću biti taj.

— Mnogi su to govorili pa su za uvek onemeli.

— Suviše pričate — opomenu ga ovaj i dodeli sebi jednu. — Ovo je vaš špil, zar ne — nastavi — bilo bi vrlo neugodno da posumnjam kako

poznajete svoje karte? Verovatno ih zato i ne gledate?

— Suviše pričate — rekao je sada kockar. — Imate li vaš špil?

— Naravno!

— Onda igrajmo s njime.

— Polako, ovaj krug je tek počeo.

— Recimo da sam izgubio — odbaci Holidej od sebe svoje karte i pomeša s ostalima. — Barmen nema nov špil, a ja nisam spreman da dobijem po griži savesti.

— Lepo sročeng — klimnu glavom Radik i privuče na svoju stranu četrdeset dolara. — Zar mislite da moje nisu obeležene?

— Ne menja stvar.

Radik se namršti.

— Ili ste neka šaljivdžija — primeti — ili sotona.

— Ne, ja sam samo sotonin partner.

On se zaljulja na svojoj stolici, odgurujući se kolenima od ivice stola. Nova cigareta sa čuđnim, neodoljivim mirisom ponovo mu se našla u ustima.

Radik stavi svoj zamašćeni, po ivicama oguljeni špil karata.

Holidej sa lakom odvratnošću odmeri gomilu.

— Voleo bih da vi ponovo delite — reče. — Mrzi me da perem ruke pošto...

— Suviše ste fini.

— Ponekad jesam.

Pošto je po pet karata palo na stranu, kockar ih ponovo ostavi nedodirnute.

To je bio vraški blefer, pomislio je Radik. Jedan od onih koji to sebi mogu da priušte iz zadovoljstva, s obzirom da su nafatirani dolari-ma kao ptica perjem.

— Ulazim sa deset — objavi Radik.

— Dupliram sve što ponudite — uzvratilo je kockar.

Holidej je ličio na hvalisavca kome promiče ovaj izazov. Umesto da posumnja, on se maši svog džepa i stavi na sto hrpu novčanica.

— Lep prizor — kazao je zadivljen partner. — Je li to kolekcija ovdašnjih kockara ili neka vaša zaostavština?

— Oboje!

Radik pogleda tek tada karte.

Sreća mu se osmehivala!

On pogleda preko karata u Džordžijanca, a zatim u novac na stolu.

— Imam utisak — reče — da me namerno izazivate ovom gomilom, mister?

— Zar?

— Podižem na dvadeset dolara i odbijam karte. Neka ostanu kakve jesu.

— Imate osamdeset već?

— Mislite da nemam?

— Ne mislim, siguran sam.

— Kako?

— To nije važno, ali, siguran sam.

Radik razvuče usta i laganim pokretom rasporedi karte. Prva je bila sedmica, ostale četiri asovi!

— To se zove sreća — kazao je kockar.

— Igra je sve zabavnija — kazao

je Radik i stavio šake na novac. — Zar nije?

— Naravno da jeste, ali, ne za tebe.

Lupež se smrče.

Kockar je to rekao ozbiljnim glasom. Istovremeno, zamagljivajući pogled dimom cigarete, on okrete svoje karte.

— Fleš! — izusti Radik i prebledje. — Tu nešto nije u redu!

— Šta? Karte nisu moje, nisam ih doticao, nisam tražio druge... šta ne valja, burazeru?

— Ne valja što osamdeset dolara prelaze na suprotnu stranu — zgrči se Radik, uzmakavši sa stolicom natrag. — Ne znam kako ste uspeli, ali, i da vam je sotona pomogao, neće vam uspeti da se izvučete!

— Sve si izračunao — dobaci Holidej skrenuvši pogled u stranu.

A tamo se zanjihala zavesa i pojavilo Krislijevo plačno lice.

Čulo se zapinjanje oroza.

Čak je i Stiv Radik bio iznenađen situacijom.

Cev Krislijevog kolta bila je upearena u nepripremljenog kockara. On je, samo za trenutak, smetnuo s uma da jedan tip kao Stiv Radik nikada nije sam!

A kada se toga dosetio, bilo je kasno.

— Vidim lepu gomilu love, Stive — dobacio je Krislej.

— I ja je gledam — odgovorio je Radik.

— Mogu ti reći, da sam ubedio ostale da je ova partija specijalno

naručena — počeo je da smeška Krislej. — A zatim, čuo sam da je ovdašnji šerif ostao zavejan van grada, na nekom ranču. Konj mu je uganuo nogu.

Tamne, podmukle Radikove oči blesnuše.

— Kadgod sam sumnjao u tebe — rekao je — ti si me zbunjivao idejama, a?

— Pa, nije da nisam...

Držao je zavesu uza se, štiteći od pogleda prizor u sobičku. Holidej je sedeo sa šakama na stolu, uveren da bi ga svaki suvišan pokret odveo u pakao.

— Biće to častan obračun — podiže se Radik i ispod šešira izvuče nekoliko karata. — Njemu ću namestiti četiri asa, a meni jednog. Znači, jednog više imao je on, zar ne? Ja sam to primetio i upozorio ga. On se ražestio, mašio kolta i, dum! Bio je gotov!

— Ovako, razoružan? — oglasi se Holidej.

— Imaćeš jedan u ruci, ali, tek kad budeš mrtav — uteši ga Radik, skinuvši šešir.

Vešto je zgrnuo sav novac unutra i vratio na glavu, pričvršćujući ga kožnom uzicom oko brade.

Onda je izvukao ispod miške svoj „bizli“.

— Podigni lepo ruke — skoro ga zamoli.

— Mogu da umrem i ovako — odgovorio je mirno kockar.

— Meni je svejedno — slegnuo je ramenima Radik.

— Požuri — dobacio je Krislej kraj zavesa.

Holidejeve spuštene ruke bile su vrlo blizu ivice stola. Morao je pokušati da je se domogne, i nekako baci sto napred.

No, da li bi to mogao dovoljno brzo?

Oba kolta su mu otvoreno zapretila. On je poznavao ovu vrstu ljudi: nisu se ustručavali ni pred čim.

Bio je siguran da će pucati.

Samo ga je čudo moglo spasti...

Uostalom, njegovo beskonačno putovanje kroz Zapad moralo se negde okončati. Možda nije zamišljao ovako, ali svejedno.

— Šerif! — iznenada je dreknuo Krislej.

Stiv Radik, iako trenutno zbunjeno, uspe da održi nišan na kockarevom trbuhu.

Njegovo kolebanje je potrajalo kratko.

— Rekao si... — ljutito je dobacio.

— Ma, ovo je Gibson!

— S Benijem?

— Ne, sam je.

— Ide ovamo?

— Ne... Izišao je ponovo napole.

— Ne verujem da bi nas prepoznao — promrmlijao je Radik.

— Ne uzdaj se u to...

— Onda ćemo njega povesti sa sobom — pokazao je na kockara. — Ne bih želeo da pred Gibsonovim nosom izazivamo sudbinu. Krećil!

On zađe za leđa kockaru i izvuče oba „linkolna”. Tek tada Krislej

spusti cev svog revolvera. Provirivao je kroz zavesu, osmatrajući ulaz.

— Ova igra postaje monotona — oglasi se kockar. — Nije mi do šetnje. Umaram se od čekanja...

Radik ga gurnu ispred sebe.

— Ako daš glasa od sebe dok budemo prolazili kroz salun, ostaješ na podu...

— Zar nije svejedno: na podu ili snegu?

— Nama treba samo vremena da uzmaknemo. Ne želimo da dižeš uzbunu.

— Uopšte me ne zanimajte — od vratio je Dok — pod uslovom da ostavite moj novac.

— Krenil

Ali, kockar se nije micao.

— Stive, pusti mene da ga ja...

— razgoropadi se Krislej i nasrnu na njega.

— Čekaj — zaustavi ga Radik.

— Ako je Gibson sam, to znači da je izgubio trag Beniju. To znači da Beni neće doći ovamo za izvesno vreme. Moramo ukloniti šerifa, da bismo na miru mogli da sačekamo Benija...

— Ovde ne možemo ucmekati šerifa, do vraga — pobuni se Krislej.

— Nećemo mi — prekide ga Radik — već on.

Pokazao je na Holideja.

Krislej se ponovo dovuče do zavesa.

Očigledno, ljude je počelo da zanima šta se radi u toj prostoriji. Nisu imali mnogo vremena za dogovaranje.

Pre nego što je Holidej mogao da reaguje, dobio je udarac iza uha. Međutim, zamah nije bio potpun, samo ga je ošamutilo nekoliko minuta. No, dovoljno da ga Radik prebaci preko ramena i ponese napolje.

Krislej je išao za njim skupljenih ramena i spreman da puca na svakog sumnjivog.

Nije bilo oka koje se nije zaustavilo na njima.

— Šta buljite? — povikao je Radik. — Vodimo ga na vazduh, onesvestio se čim je izgubio drugu partiju. Nije navikao da gubi... Puta, momci! Vratimo ga u jednom komadu ukoliko ga ne nađe zakon! Jure ga u pet država...

Dok je Radik lupetao koješta, uveren da ga jedva polovina razume, Krislej je cedio psovke na njegov račun. Sve što je snažni kompanjon zamišljao bilo je tako providno i jednostavno da ga je hvatala muka!

Iako mu ovaj to nije objašnjavao, Krislej je slutio.

Kockara će izneti napolje, čeka ti da se odnekud pojavi Gibson i upucati ga iz kockarevog kolta. Po tom će oružje staviti ovome u ruku, i odmagliti! Ukoliko stigne, ubi će i kockara Gibsonovim koltom, da sve bude kompletno! Lepo zamišljeno, ali, Krisleju je sve to iz gledalo neuhvatljivo čim bi se našao u hladnoj, snežnoj noći.

Pomisao da bi morao da jaše u krug, ledila mu je krv u žilama.

Samo je tupavi Radikov mozak mogao da smisli takav plan!

Umesto da je odmah ucmekao stranca, taman bi stigli da mirnije sačekaju Gibsonov dolazak.

Gde li je otišao?

Verovatno obilazi sve jazbine po gradu raspitujući se za Kešdona. Ovde, srećom, nije pokazao poternicu barmenu, inače bi ovaj odmah kazao da su se neki pre njega takođe interesovali za isto brkato, razbojničko lice, vredno hiljadu do lara.

Krislej se na izlazu okrenuo prema ljubopitljivim licima i stavio šaku na kolt.

Za to vreme, Radik je prislonio poluosveštenog Holideja uz stub i pažljivo osmotrio zimsku noć ulice. Videli su se sveži tragovi čizama, iz jednog pravca.

— I šta? — procedio je Krislej. — Čekaćemo ovde šerifa do jutra.

— Nalleteće on ranije.

— I kad sve bude onako kako ti zamišljaš, gde bi to trebalo da jašemo?

Radik ga odmeri smrknuto.

— Tražićemo Kešdona.

— Tra... Zašto, kad će on ovamo doći?

— A ako se predomisli?

Krislej ustuknu.

Ta misao mu nije padala na um!

Ne, na to nije pomišljao! Beni Kešdon jeste bio bandit, ali, držao je do reči. Pa ipak... ipak...

On mahinalno namota šal oko vrata i steže dvice kockastog kaputa.

— Ne verujem — procedio je.
— Ne verujem!

— Ni ja, ali hoću da budem siguran.

On uze Holidejev „linkoln” i za trenutak mu odmeri težinu na dlanu.

Negde je, pod nogama zaškrilao sneg.

Pre nego što su mogli da odrede pravac, iz mraka izbi glas.

— Momci, jedno pitanje...

Krislej je nazreo sivkastu boju krzna na Gibsonovim ramenima i povio se. Istovremeno, Radik odbaci kockarevo telo od sebe i zapuca.

Senka iz mraka se uspravi, a onda iznenada klonu u sneg.

— Gotov jel — Zaradova se Krislej. — Neka sam proklet ako...

— Umukni! — dreknu na njega Radik i tutnu kolt još vrele cevi u Holidejeve šake. Čovek iz Džordžije klekao i, bespomoćan, posmatrao diže.

Pucanj nije mogao ostati nezapažen. Ako iz „Slimove potkovice” nagru radoznalci, biće im potrebna vraška sreća da se izvuku.

Kockarev pogled bio je dovoljno bistar da pred očima vidi cev Radikovog oružja.

Pakao se otvorio istog časa, ali...

— Ubij ga! — dreknu Krislej.

Radikov prst se zgrči.

Delić sekunde bio je između Džordžijanca i smrti.

Još nesvestan „linkoln” u šakama, on stisnu oči kao da će time odbiti od lobanje hitac ispaljen na

razdaljini od jedva desetak santimetra.

Međutim, kad je planuo, bio je svestan da nije upućeno njemu.

Zrno je izbiло kolt iz lupežove šake i zagnjurilo ga u ulični sneg. Šerif uopšte nije bio mrtav!

Čak ni ogreban,

Iznenada se pridigao na laktove, sa revolverom u šaci.

Radik i Krislej su se istovremeno ustremili na svoje konje. Uz put su žestoko zasuli mesto na kome je ležao Gibson, ali, ovaj se na vreme, mudro, otkotrljao u stranu.

Uspaničeni, banditi su cimnuli uzde svojih konja; pod kopitama je zaprštao suvi, sitni sneg poput bele prašine. Usta punih snega, Gibson je klekao i, bespomoćan, posmatrao kako mu jahači izmiču u noć.

Tamne kockareve pantalone postale su upadljivo šarene na kolima i sa strane.

On ih bezvoljno otrese, a kolt strpa za pojas.

Hladnoća mu je zaustavljala dah.

Po ovakvom nevremenu i njegovi refleksi su bili preopterećeni.

U roku od desetak minuta dva puta mu je smrt bila naklonjena, i opet ju je čudesno izbegao.

Čak mu je, ovde, napolju, bilo odjednom svejedno hoće li kuglu primiti u čelo ili pod grlo.

Pretopla jesen i krajevi na jugu, u ravnicama, potresli su njegov grudni koš. Stara, neizlečiva bolest s kojom se dovukao na Zapad s obale Atlantika povremeno bi ga podsetili da postoji u njemu.

Kašalj mu je kidao celu utrobu, maramica mu se bojala krvlju, raspoloženje se pretvaralo u apatiju koju ništa nije moglo da preobrazi.

Kada je sa planina sišao snažan, prodoran vazduh i sneg počeo da se provaljuje s olovnosivog neba, severno od Sakramenot planine, njemu se činilo da život nanovo kreće u venama.

Ali, neočekivana promena atmosfetskog pritiska ga je gušila, a nemogućnost da jaše i da se kreće, dolivala je na njegovo raspoloženje prilično nervoze i letargije.

Kako je mogao drukčije sebi da objasni činjenicu da se dvojici ludepeža nudio pod nišan svojim novcem i pogubnom igrom na pokeru?

Kao da je, kroz njih, izazivao sudbinu.

No, sada mu se iznad očiju podizala koprena bolesničke ravnodušnosti.

Oni su bezobzirno hteli da ga smaknu.

Umesto toga, umakli su sa njegovim novcem! Pre toga su ga „počastili” udarcem po glavi.

Dakle, odneli su mu poslednji cent. Čitavih šest hiljada dolara koje je pokupio dole, u Rosvelu.

— Ne shvatam — oglasio se Gibson, vukući noge po snegu — samo sam hteo nešto da ih pitam, a oni su ...

— Vi ste Gibson? — prekide ga kockar.

— Da?

— Samo su o vama pričali — do-

baci Holidej. — Mora da im nosite narukvice na poklon?

— Narukvice?

Holidej prekrsti svoje ruke.

— Mislite na policijske „lisice”? Imam jedan par, ali, njega sam namenio Beniju Kešdonu. Ko ste vi?

— Hladno je — reče samo kockar i uputi se salunu.

Zamenik šerifa ga je pratio.

Na ulazu „Slimove potkovice” ljudi su sa nestrpljenjem očekivali bilo kakav odgovor na svoja nema pitanja. Ali, još su manje razumeli kada se pojavio nepoznati čuvar zakona, gologlav, kose pokrivene zaleđenim grudvicama i s otkočenim koltom u šaci.

Trudeći se da ne diše previše šumno, sileći pluća na napor, kockar se dokopao šanka i čvrsto ga stegao po ivici.

Barmenu nije morao ništa da kaže, samo je pogledom ukazao na bocu sa žutom etiketom.

Tek kad je sručio u sebe ceo brendi, osetio se bolje.

— Šta su hteli od vas? — prišao je Gibson.

— Kartali smo se — odgovorio je Holidej — a onda im se prohtelo da me pošalju u pakao.

— Poznajete ih?

— Ne!

— Imena, bilo šta?

Holidej odmahnu glavom.

— Lica im znam. To mi je dosta...

— Ja znam da je Kešdon imao dva pomoćnika — rekao je Gibson — možda su to oni? Na tragu sam

ovom. Ubio je dva čoveka u Albakerku, pljačkajući banku. Pratio sam ga sve dovde, nema kuda. Moraće negde da svrati, ako ne misli da skonča u snegu.

— Vi ste uporna šerif — prime ti Holidej i pogledom zatraži od barmena novu turu.

— Jedan od ubijenih je moj otac — odgovorio je suvo Gibson. — Hteo je da ih spreči, ali...

— Shvatam! Ako vam to nešto znači, hvala što ste pucali pre onog...

Gibson odmahnu rukom.

Holideju laknu; on nije trpeo ničiju zahvalnost pa je zaboravio kako to izgleda kad se nađe u koži onih koji su njemu, nekada, to izražavali.

U svakom slučaju, taj zvezdonosac je u poslednjem trenutku skinuo Radikovu šaku s njegove glave.

— Samo bez gužve — okrenuo se Gibson prema ljudima u salunu. — Bilo je malo pucnjave ali bez posledica. Uživajte i pijte ... napolju je grozno!

— Otkud vi čak iz Albakerka? — osmeli se jedan stariji čovek, proćelav, s hozentregerima preko debele košulje. — Viđao sam vas тамо, uz šerifa Dodsona.

— Ja sam mu zamenik.

— Nekoga hvatate?

— Da!

— Možemo li da vam pomognemo? Samo recite...

— Ne! Ovo je moj posao.

Čovek uvide da šerif nije raspoložen za duge razgovore i udalji se.

Skot Gibson imao je kosu prošaranu ponekom, vidljivom sedom, imao je i brkove, ali uprkos tome bio je to mlađi čovek. Jedan od onih koji se potpuno predaju poslu kojim se bavi i sve tome podređuje. Holidej je mogao da se zakune da bi Gibson tragao za tim Kešdom i do pakla, bez obzira što je umešan u ubistvo njegovog oca.

Gibsonovo lice je na prvi pogled bilo bezizrazno, sasvim obično lice, koje je moglo da pristaje stočaru, trgovcu ili svešteniku.

Ali, ono što se uočavalo kasnije, bio je izraz očiju, uokviren poluspuštenim kopcima; iz njih je izranjao pogled koji zapitkuje, ponire, preti ili opominje.

Da je bio pravi čovek za zvezdu koju nosi, išla mu je u prilog činjenica da se nije zaletao.

Umesto da pojuri za sumnjivcima, on je našao za shodno da se prvo okrepi i oporavi, a onda nastavi svoj put psa-tragača.

— On je ovde negde — rekao je Gibson više za sebe — moraće da svrati. Sačekaću ga.

— Zavisi ko je umorniji od vas dvojice — reče kockar.

— Ja ću pasti samo od metka, mister, ne od umora.

Zatim se zagledao i hladno, nedokučivo Holidejevo lice.

— Izgledate kao neko ko je pogreškom pao u Vajlard — kazao je sa senkom osmeha ispod brkova.

— Pao sam sa snegom.

— Sneg je prestao...

— Čekam kočiju za Albakerk — odgovorio je Dok. — Kreće sutra u podne.

— Po ovom vremenu?

— Rekli su mi da tu liniju ne vreme ne može da ukine.

— Da, ukoliko je vozi matori Bid. Vajat Bid.

Gibson je bio obučen u kratku jaknu s krznenom postavom. Ispod donje, duplo postavljene ivice, virio je vršak kožne futrole. Stajao je raskopčan, a za pojasom se nalazio zadenut par kožnih rukavica.

— Da li ovde znaju šta je čaj? — pitao se.

— Ako ne znaju, naučiće — odgovorio je Holidej i dozvao barmena. Posle nekoliko trenutaka sleganja ramenima i nećkanja, saluner „Slimove potkovice“ je uspeo da zakuva vrelu vodu mešavinom neke trave i sipa pola čaše šećera.

— Ako vam je čudan moj napitak — javi se Gibson — možete u njega sasuti nekoliko kapi vašeg brendija... Koliko da zamiriše na pravog Zapadnjaka.

— Pa, u tom slučaju se možemo kucnuti.

— Koliko su vam odneli?

— Sve što sam imao.

— Učinilo mi se da ste pomenuli da ćete ih prátiti?

— Naći ću ih.

— Ako su me pominjali, onda su to Kešdonovi pajtaši — promrm-ljao je šerif, trgnuvši se kad mu usta dotakoše vrelu ivicu čaše. —

Ali, meni je važan on. Ima kod sebe pedeset hiljada dolara iz banke.

— Verovatno su ga i ona dvojica čekala?

— To sam i ja mislio. Biće dobro ako se nađu... bar se neću vraćati po ostale.

Bio je đavolski siguran u sebe.

Pošto je ispio čaj, Gibson baci srebrnjak na šank, klimnu glavom prema kockaru i napusti salun.

Holidej je gledao za njim.

Mora da je bio saliven od čelika, kad je mogao da izdrži toliki put a da se ne požali.

Valjda je umeo da proceni da ga napolju neće poštediti ako im naleti na nišan?

Pokušao je da zaboravi na njega, ali uzalud.

Imao je osećaj da će se ponovo sresti. I to uskoro.

I nije se prevario...

IV

Jutro je osvanulo ništa manje hladno nego prethodno veče.

Ulica je bila bez tragova; čak su i otisci pasa lutalica bili pokriveni snežnim prahom koji je povremeni vetar nanosio na pragove i stubove tremova.

Kasnije, Vajlardom su prošla kola, zatim nekoliko jahača s obližnjeg ranča, a potom su i ljudi krenuli svojim poslovima, izbegavajući sredinu glavne ulice.

Holidej nije izlazio iz svoje sobe sve do podneva.

Čak ni glad nije osetio.

Kroz razmaknute zavese video je tačno privezište ispred pošte. Tu je trebalo da se zaustavi kočija za Albakerk, ukoliko su bile tačne barmenove tvrdnje da ni sneg ni veja-vica neće prekinuti liniju „Parke-rove kompanije”.

Bio je spreman.

Njegova torbica od krokodilske kože stajala je na stolu.

A njegova sinoćna želja da progoni lupeže, kao da se gasila sa dolaskom dana. Bilo mu je potrebno da sedne za neki sto u većem gradu, u većem lokalu i da sve to povrati. I ne samo to.

Međutim dugovali su i udarac u glavu, i nošenje kroz ceo salun, i pretnju revolverom...

On nije bio šerif da provodi saće u sedlu, njušeći trag.

On je imao jednu drugu zvezdu, onu koja ga vodi ili koja mu donosi susrete.

Ako je taj Beni Kešdon pametan, on će umesto ka jugu krenuti na sever. Natrag, na mesto zločina, jer tu zakonu neće pasti na pamet da ga sačekuje.

A ako nije pametan, Gibson će ga uhvatiti ubrzo.

A gde su Gibson i Kešdon, tu je novac. Tu su i ortaci.

„On zapali cigaretu i nasloni čelo na hladno staklo.

Čemu?

Čemu večria, beskrajna natezanja s ološem? Zašto se upuštao u poker sa tipom za koga je odmah rekao u sebi da je hulja. Čak mu je i u lice kazao. I opet je izazivao

sudbinu, kivan na svoju bolest od koje se uzalud otimao, od koje je uzalud bežao.

Njegov šarac bio je svezan ispred „Slimove potkovice”.

Ispred pošte se pojavila prilika neke žene, s prebačenom kapuljačom preko glave.

U ruci je držala torbu.

Istog trenutka, pojavio se i četvorospreg sa vozačem i oružanim pratiocem.

Holidej sa naslona stolice uze svoj kaput s krznenim reverima i tankom krznenom postavom. Bio je dug do kolena, sive boje, vraški topao za ovo doba.

Napolju ga dočeka rezak vazduh i vetar.

On stavi torbu o Migovo sedlo a njega povede do kočije. Vezao ga je za zadnju prečagu od rezervnog prtljažnika.

— Danas nismo puni — oglasio se čovek duge kose i brade, nagnuvši se preko sedišta. — A trebalo bi, zbog snega, veća težina...

Holidej uđe unutra.

Žena na verandi se takođe uputi kočiji. Tada odozgo skliznu telo oružanog pratioca, jednog višljastog, snažnog momka sa „vinčesterkom” u ruci.

Galantno je ponudio da pomogne ženi, preuzeo joj je torbu i otvorio vratanca. Ona mu se zahvali kratkim trzajem glave, pognu se i spusti na tapacirano sedišta.

Momak ju je nekoliko časa gledao s otvorenim simpatijama.

— Vili? — dreknu bradati vozač.
— Idemo li?

— Samo vozi, stari — podskočio je momak i nestao sa prozorčeta.

Žena skide kapuljaču i pred Džordžijancem se ukaza duga, prava i plava kosa mlade devojke.

Imala je krupne plave oči, lepo oblikovana usta i preast nos. Možda joj je lice bilo previše izduženo, ali taj „nedostatak“ nestajao je pod njenim sveukupnim izrazom.

Bila je nenašminkana, zarcvenelih očiju od nedavnog plača i vidljivih podočnjaka. Prvo što je učinila bilo je da iz torbe izvuče svoju pudrijeru i da se malo dotera.

Istovremeno, pod visoko zamahnutim bičem, konji su krenuli na svoj dugi put.

Devojci kao da nije bilo jasno da će ostati nasamo sa jednim strancem u kočiji.

Pošto čovek preko puta nje nije pokazivao interesovanje za razgovor, ona je tražila načina da monotono putovanje ipak prekrati nečim.

Kočija je napustila poslednje kuće grada i otisnula se u polja.

— Vreme zaista nije za putovanje — kazala je, osmehnuvši se slabšno i nubedljivo.

— Putuje ko mora — konstatovala kockar i izvadi pozlaćenu tabakeru. — Neće vam smetati, mis...

— Mis Pegi Vajler. Ne, zaista neće...

— Ja nisam društven tip — objasnio joj kockar — pami ne zame-

rite ako zaboravim da budem kavaljer.

— Naravno, ja... Moram u Albakerk, tamo mi je otac, mnogo bolestan. Javili su mi da je na smrti i plašim se da li ću stići da ga zateknem živog...

Holidej kresnu palidrvce i fini miris „virdžinija“ cigarete ispuni prohladni kutak.

Ona je pokušavala pogledima kroz prozor da uhvati neku svoju misao.

Kockar je obod svog šešira pomerio na čelo spreman da se preda svom ćutanju.

Morao je priznati da kočija nesmetano juri kroz snežnu pustaru, pod niskim oblacima koji nagoveštavaju sumrak mnogo ranije nego što je to običaj za to doba dana.

Gore, na sedištu, vozač Vajat Bid je još uvek raspoložen nalazio najbolji put za točkove poverenih mu kola. Iako je sneg prekrrio tankim slojem drum, njegove oči su pod njim pronalazile određeni pravac a konji su, zavijoreni griva, grabili napred.

Bid je imao možda blizu šezdeset godina. Iz lica su mu izbijale sivkaste oči, obrve i nos, ostalo se nalazilo pod belom bradom, brkovima i kosom.

Ličio je na one stare, legendarne lovce bufala ili trapere, koji su ostali samo na platnima slikara Zapada.

Obod šešira, umesto kako je to običaj, da bude povrnut sa strane, njemu se podizao sprema. Šal uvu-

čen u kožnu jaknu štitio mu je, možda, vrat, ali glavu su branili venci davno nepodšišane kose i kovrdžave brade.

Njegov oružani pratilac, Vili Džervis, bio je mnogo mlađi i snažniji.

Pušku je držao među kolenima i stalno se smeškao u sebi.

Njemu hladnoća kao da nije mogla da naudi.

Nije nosio ni šal ni bundu. Jednostavno — dugi kaput od jelenske kože, zakopčan do grla, bilo je sve što je odolevala mrazu i vetrovima.

Džervisovo sveže obrijano lice tog jutra je značilo više nego ikada.

Starom Bidu to nije promaklo; slutio je i razloge: lepa putnica, plave kose i rastuženog pogleda.

— Tebe izgleda ne brinu oni oblaci tamo — pokazivao je vozač ispred. — Sve vreme se ceriš...

— Smeta ti, stari?

— Smetaju mi oblaci — progundao se Bid. — Biće opet snega, a možda i oluje.

— Nije nam prvi put...

— Meni će možda biti poslednji — zamahnuo je bičem Bid. — Još jedna ovakva zima i dajem otkaz Parkeru. Bilo je dosta ovih petnaest godina, do đavola...

— To si govorio i prošle zime — stavi mu šaku na rame Džervis — pa smo opet zajedno?

— A ovo dole? — pokazao je Bid prema kočiji iza sebe.

Džervis se pravio da ne razume. — Šta hoćeš da kažeš?

— Ništa... Jedna lutka koja te bude upecala biće ti dovoljan razlog da se skineš s ovog sedišta i zauzmeš mesto uz peć?

— Pa, ja je ne poznajem čestito — pobuni se Vili.

— Dugo je do Albakerka — na to će Bid. — Upoznaćeš je.

— Kako se zove?

— Pegi Vajler — odgovorio je vozač. — Odskora je u Vajlardu, koliko znam.

— Ako joj je otac u Albakerku — čudio se Vil — zbog čega je ona došla ovde, u manji grad?

Bid sleže ramenima.

— To ćeš morati od nje da saznaš, sinko — odgovorio je. — Ukoliko nas pre toga ne zatrpa sneg ili napadnu lavovi.

— Na to ne mislim — smeškao se Džervis — prijala bi mi topla kafa u prihvatnoj stanici.

— Stižemo na vreme. A Kigan je uvek ima spremnu za nas i putnike.

Džervis žmirnu prema nebu.

— Smračuje se — promrmlja — a nije prevalilo na dva časa.

— Ako ti je dosadno, što ne promeniš mesto?

— Zaveži, stari — dobaci mu veselo Džervis. Međutim, ta misao nije bila loša, ali pod uslovom da je po prirodi bio malo hrabriji i nametljiviji.

— Dejaaaaah! — vitlao je Bid uzdama.

Nastavili su put čuteći.

Konji su grabili napred, kao da im je galop podgrejavao krv.

Predeo kroz koji su prolazili bio je satkan od ravnice i stenja po desnoj strani. Ono se u daljini sve više približavalo nebu i skoro utanjalo u njegovo sivilo.

— Čuješ? — prenu se Džervis.

— Ne — odgovorio je žmirkajući Bid, sklanjajući oči od naleta vetra.

— Kao pucanj...

— Mora da ti se činilo? Možda to puca led sa mojih brkova?

Vili Džervis nije prihvatio ovu šalu. Stegao je pušku i osvrnuo se.

Međutim, oko njih počeo je da okuplja sumrak.

Iza, tragovi točkova u daljini kao da su se spajali pod brdima.

— Đejaaah! — vikao je Vajat Bid. — Ko bi pucao po ovom pasjem vremenu?

— Ne znam, ali, čuo sam.

On skliznu sa sedišta, uhvati za prihvatnu šipku i naže se na desno prozorče. Našao se tačno licem u lice sa putnikom.

Pegi Vajler se malo trgla; potom je uspela da se osmehne.

S druge strane, zavaljen, sa šeširrom na očima, dremuckao je čovek iz Džordžije.

Očigledno, neobični putnik nije bio zainteresovan za svoju susetku. Džervisu neobjašnjivo bi lakše.

Dopola navučeno platno bilo je dovoljno da unutra priodre pogled, pa i reči.

— Sve u redu? — upita Vill.

— Da, da... — odgovorila je devojka.

— Uskoro ćemo u toplo.

— Hvala!

Džervis se vrati na svoje sedište.

Nije ni primetio Bidovo cerenje ispod brkova. Čak je zaboravio i na malopredašnji udaljeni pucanj.

Oblaci su pred njima ličili na planine okrenute naopako.

Bivalo je sve hladnije.

Kočija za Albakerk nije znala za odmor, osim onih obaveznih pola časa, eventualno čas na prihvatnim stanicama i postajama.

Noću su na bokovima sedišta paljeni veliki fenjeri i kroz noć kao da je klizila avet.

Uskoro, svetlo u daljini unelo je raspoloženje u Bidove oči.

— Đejaaah! — vikao je, razmišćujući kroz brkove dva prednja zuba kao u zeca. — Topla kafa nas čeka... Đejaaaah!

Džervis baci pogled u stranu i primeti trag konja.

Ukrštao se sa njihovim pravcem i gubio se na istok.

Ponovo ga obuže zebnja.

Niko, bez većeg razloga, ne bi jahao po ovakvom nevremenu.

Ali, njegov posao bio je da prati kočiju „Parkerove kompanije” i gleda svoja posla.

Prihvatna stanica u kojoj ih je čekao Li Kigan, ukazala se iz tame kao telo čoveka uvaljeno u sneg. I žućkasto svetlo velikog prednjeg prozora dočarao mu je sliku tople prostorije, vrele tečnosti i mirisa jela.

V

Li Kigan ih je sačekao ispred koral, vukući odmorne konje za zamenu.

Vajat Bid mu je mahnio bičem.

Čuvar stanice se skoro nije video od velike bunde, čiji mu je okovratnik dosezao do oboda šešira.

Uz bundu išla je i ogromna brada, pa su iz cele te gomile krpna i dlaka blistale samo oči i crveneo se nos.

Konji su frikali, oznojeni, od njih se dizala para i, činilo se, ledila odmah u vazduhu.

Dok se Kigan sa Bidom muvao oko isprezanja, Vili Džervis je pohitao da pomogne Pegi Vajler da siđe.

Grdno se iznenadio kada je primetio prazna sedišta!

Dok je zbunjeno zurio unutra, Holidej je sa druge strane zatvorio vrata kočije i propustio devojk ispred sebe.

Nije opazio natušteni pogled mala čuvara.

Dugi ogrtač Pegi Vajler vukao se po snegu.

Prilazna stanica sastojala se od velike prostorije u kojoj su bili smešteni peć, sto, drvene klupe, dve stolice, dve svetiljke, jedna određena slika bez stakla, dvoj vrata što su vodile u pomoćne prostorije. Inače, sama stanica imala je osim ovog i koral, veliki ambar koji se naslanjao na zapadni zid stanice i malu šupu za neophodne rezervne delove, točkove i

alatke kojim bi se mogla pružiti pomoć kočijama u nevolji.

Li Kigan bio je zdepast, snažan, preplanuo momak, kome ova samotinja nije bila na teretu. Primaio je dobru platu da bi tu bio uvek na vreme i imao spremne konje za izmenu.

Iz velikog odžaka uzdizao se dim, senčeti sivo nebo nad snegom pritisnutim krovovima.

Na peći se nalazilo veliko lonča.

Vili Džervis spusti pušku na sto, motreći na zagonetnog stranca.

Ovaj se, međutim, nije mnogo trudio oko devojke. Čak je seo daleko od nje, na kraj klupe.

Pegi Vajler je smakla kapuljaču i nesvesno provukla prstima kroz kosu.

Ko zna koliko bi Džervis ostao prikovan za svoje mesto da ga ona nije okrnula pogledom i nasmešila se.

On oseti da crveni.

Pomerio se za nekoliko mesta ulevo, da bi bio bliži.

— Nije bilo strašno, zar ne? — oslovio ju je.

— Tek smo počeli da putujemo — odgovorila je. — Samo da ne zakasnim.

— Obično ne kasnimo, mis Vajler.

— Da, znam... ali...

Džervis se podiže i odšeta do peći. Skinuo je lonča sa kafom i potražio šolje na polupraznoj polici u zidu.

— Ovo će vas okrepiti — reče.

Stavio je jednu ispred kockara,

ali Holidej odmahnu glavom: Umesto kafe, on ispod svoga krznenog kaputa izvuče pljosnatu flašicu sa brendijem.

— Ja se ne krepim, ja se trujem — dobacio je.

Neobično, bledo putnikovo lice odjednom se Džervisu učini stvarno bolesnim.

— Izabrali ste loš dan za putovanje, mister — rekao je.

— Ja uvek izaberem loš.

Džervis se povuče na svoje mesto.

U tom su unutra ušli Vajat Bid i Kigan.

Vozač se komotno namestio uz peć, opkoračivši stolicu. Ruke je nadneo nad plotnu i nekoliko puta ih protrljao zadovoljan vatrom koja im je zabridela dlanove.

Li Kigan je zbacio bundu i ostao u košulji, sa stomakom koga ni kaiš ni hozentregeri nisu mogli da zadrže da ne „ispliva” preko pantalona.

— Pasje vreme — riknuo je svojim basom. — Molite se da ne padne sneg, momci.

— Imali smo i gorih dana — rekao je Bid, brišući brkove. — Ali, čini mi se, nikad hladnijih.

— Sad su planinski lavovi u šetnji — iskezi se Kigan — i neće se dyoumiti da skoče na kočiju.

— Za to još nisam čuo — upešao se Džervis.

— Nemoj ni da slušaš, nego gledaj — odgovorio je ovaj. — Kad budete prolazili ispod onih stena u Vajld Springsu, otvori četvere

oči... Lavovi skaču odozgo bez greške.

— Za nas ne brini — odmahnu rukom Bid — od mog mesa bi polomio zube.

— Ili bi uginuo? — nasmeja se Kigan i stomak mu od toga zaigra. — Sećaš se Čestera? Radio je na udvojevoj liniji za Kingstaun, do pre tri godine. Sećaš se?

— Bolje me ne podsećaj.

— Došao je ovde, jednom, sav izgreban! Lice mu prošarano, krvavo, kao da je pao na čopor mačaka. Pitam ga ja: „Šta je to s tobom, Čestere?” A on će: „Lavovi.” „Kakvi lavovi?” čudim se ja. „Lavovi, znaš kakvi su kad su gladni i besni! Napali su me baš kod Vajld Springsa. Dva.” I nastavi kako je jednog odmah skinuo a s drugim se hrvao. Pogledam ja u Fredija, znaš, mlad momak čuvar, a on gleda u zemlju, ni da potvrdi ni da porekne. U stvari, ovaj mu zapretio da čuti. I šta se ispostavilo? Čestera obeležila jedna ženska iz kočije, kad je pokušao u postaji da joj pokaže svoje simpatije. Ha-ha! Ni je lav, lavica!...

— More, tebi treba lavica — napomenu Bid. — Dokle misliš da ovde izigravaš vuka, Li?

— Meni je dobro. Dobro je i vama. Šta bih još mogao da poželim?

— Znaš ti dobro — slegnuo je Bid ramenima i iscerio se u pravcu Vilija Džervisa.

Momak je zaboravio na svoju kafu, tražeći načina da sa Pegi Vajler nastavi razgovor.

Na Holideja kao da su zaboravili. On je nepokretan sedeo, s flašicom brendija ispred sebe i neupaljenom cigaretom u zubima.

Kigan pogleda u Džervisa, pa u Bida. Ovaj samo sleže ramenima.

Kigan se približi kockaru.

— Mogu li nečim da vas uslužim, mister? — upitao je. — Kafu? Jaja sa slaninom? Ili...

— Ništa. Osim...

— Osim?

— Da li je neko svraćao pre nas?

— Ovde? Ne! Ko bi svraćao?

— Samo sam pitao.

— Možda će svratiti kasnije — slegnuo je Kigan ramenima, ponovo pogledavši u Bida. — Imate neku poruku za njih?

— Ne. Oni su gluvi.

Kigan sleže ramenima još jednom. Čovek je ili govorio u zagonetkama ili je sišao s uma pa lupeta koješta.

Vajat Bid napusti stolicu i zauze mesto kraj dugačkog stola.

— Slušaj, Li — okrenu se — bilo bi najpametnije da ovu tvoju peć ponesemo sa sobom, a?

Pegì Vajler najzad upravi svoj pogled na Džervisa.

— Zar nećemo krenuti? — upita. Momak se zbuni.

— Odmor je obično pola časa — reče. — Ovde smo možda petnaestak minuta, mis Vajler.

— Ali, meni se žuri!

— Mi se držimo svog vremena — umeša se Bid, no, Džervis ga prostreli pogledom.

— A vreme? Kakvo je vreme? —

prasnu. — Moramo se manje odmarati, a više putovati, inače će nas omesti sneg ili neka druga glupost uz put...

— Ja sam vozač — ispravi se Bid. — I ne odlučujem samo ja. Već i on — pokazao je na Holideja.

— Pa, pitaću ga — podiže se Džervis.

Holidej podiže glavu.

Ako je Džervis hteo da krene, sada se ukopao u mestu.

Ledenoplave oči čoveka iz Džordžije prikovale su ga klupu, pa je nesvesno seo.

— Mene ne pitajte — mirno je uzvratio — već konje. Oni vuku.

Džervis pogleda u Bida.

— To je odgovor — nasmeja se. — Šta čekamo?

Bid sleže ramenima.

— Moje kosti nisu što i tvoje — gundao je. — A ni srce.

Pegì Vajler se i sama podiže.

— Ja bih zaista da krenemo...

— Trenutak! — prekide ih kockar i podiže se. Levom rukom je raskopčao svoj kaput, a onda i drugi, ispod. Pred Džervisovim i Bidovim očima bljesnuše opasak i vršci kundaka neobičnih, raskošnih koltova najtežeg kalibra.

Vajat Bid je u njegovom glasu naslutio opasni zategnutost.

Kao da je na čelo primio dodir hladnog čelika i od toga mu se koža sledila.

Džervis je zbunjeno zurio u Džordžijanca. Kigan isto tako, s tom razlikom što mu je ruka sa

lončetom zadrhtala od neobjašnjive strepnje.

— Šta je... — procedi Džervis.

— Neko je napolju — reče kocar i ponovo sede, ovog puta okrenut prema ulazu.

— Pa, konji su...

— Konji ne govore.

— Nisam ništa čuo — izmenja Bid pogled sa Kiganom.

— Ni ja — složi se sa njima Džervis. — A vi, gospođice?

— Ne, nisam...

Holidej je kresnuo šibicu i najzad zapali svoju cigaretu.

Istog trenutka, vrata su se sa treskom otvorila i okvir ragastova popunila je visoka prilika jednog čoveka.

Svi su se trgli.

Džervis je spretno okrenuo cev puške na stolu i stavio prst na oroz.

Zavladao je tajac.

Čovek na vratima imao je crni polucilinder i zelenu maramu podvučenu pod njega, pokrivajući uši i zatiljak od hladnoće.

Široki kaput boje peska dosezao mu je do ispod kolena.

Lice mu je bilo divlje, smrknu-to, bez senke plemenitosti. Orlovski nos nadnosio se nad obešene, iskošene brkove. Izbačena donja usna kao da se maločas zatvorila posle neke kletve.

Oči su mu bile krupne, zelenomodre, hipnotičke.

Bradu su mu prekrivale sitne dlačice, pod grlom je imao ožiljak i vidu prstena.

Ruke je držao prekrštene, ispružene, kao sapete.

Li Kigañ je taman otvorio usta da ga upita ko je i odakle dolazi, kada je čovek bio žestoko gurnut otpozadi.

Posrnuo je, ali s nekim đavol-skim, potmulim smeškom.

Iza njega se ukazalo novo lice.

Lice Skota Gibsona, zamenika šerifa iz Albakerka!

U ruci je držao kolt.

Li Kigan ispusti lonče sa kašom i taj zvuk kao da ostale trže iz opčinjenosti. S ulaskom šerifa u stanicu se uvuče delić ledene večeri i povi svetiljke.

Gibsonovo lice bilo je bledo, s nekim neobičnim grčem u očima.

— Tamo — naredio je svom zatvoreniku i ljudi tek tada opaziše sjaj policijskih „lisica“ oko njegovih zglobova. — Ovo je Beni Kešdon — obavestio je čuvar zakona ukočene putnike — odgovara za ubistvo i pljačku. Dalje od njega!

Zatim zastade, prepoznavši Doka Holideja.

Kešdon se dovuče do stolice kraj zida i sruči u nju.

— Društvo nije baš veselo — primetio je cinički — ali vidim jedno lepo lice. Pomislio bi čovek da je među anđelima, a ne u postaji za konje...

Gibson zape oroz i približi mu se tromim korakom.

— Zaveži, Kešdone — procedi kroz zube. — Gubim strpljenje...

— Tvoj problem, šerife — odvratio je ovaj, podigao vezane ru-

ke i nabio šešir na čelo. — Ima li kafe?

Pošto nije dobio odgovor, on se osloni na zid i zauze položaj kao da će spavati.

Gibson se i sâm spusti na klupu, ne ispuštajući iz vidaubicu.

Džervis je prvo pomislio da nema ništa od daljeg putovanja pre vremena. Zatim, učini mu se da se šerifu sklapaju oči.

Li Kigan je nespretnim pokretima pokupio lončić sa zemlje i u njega iz bokala usuo vodu. Potom ga je stavio na peć.

— Kafa će brzo, šerife — doviknuo je, kao da su svi oko njega gluvi. — Zašto ne pridete bliže vatri?

— Voleo bih da mogu — uzvraatio je Gibson muklim glasom. Zatim je jeknuo i zgrčio se.

— Šta vam je? — priđe Vajat Bid. — Ranjeni ste?

Gibson otvori oči; po čelu mu se orosi znoj.

Iz malaksale šake ispade kolt i prenu Kešdona. No, šerif ga ipak dohvati.

Pegi Vajler se povukla sasvim na kraj.

U prihvatnoj stanici zavlada la je čudna atmosfera. Kao da je iz polumračnih uglova izbijala smrt.

Kockar zakorači prema Gibsonu i ne hajući za protivljenje, zauve ruku pod njegov kaput.

Onda je izvuče okrvavljenul

— Vraga! — ote se Bidu. — Ko je to...?

Zatim pogleda u Kešdona.

Gibson se zanese. Holidej ga prihvati i položi na sto odlučnim pokretom. Ali, ovaj se otimao.

— On... — dahtao je — neću da ga ispuštam iz...

— Ti pazi na njega! — oštro na redi kockar Džervisu i ovaj mehanički podiže svoju pušku i uperi na razbojnika.

Gibsonova glava klonu.

Holidej mu zavrte kaput.

Nekoliko časaka posmatrao je mesto gde se našao metak. Ušao je sa leđa.

— Nisam želeo da ga ubijem — procedio je šerif — hteo sam... da ga dovedem u Albakerk... Mo ram da ga odvedem zakonu u ruke... To nije moja lična osveta sa mo...

Kockar klimnu glavom.

Gibson se zagledao Holideju u oči.

— Vi znate — skoro šapatom mu je rekao i šćepao za ruku. — Ja umirem... Nema mi spaša, zar ne?

— Sami ste to rekli — izbeže odgovor Džordžijanac.

— Znam. Ali... čovek se uvek nada... Meni je jasno da sam gotov. Jedva sam dovde došao... Za to vas molim...

On se zakašlja.

Nesvesno, svi ostali su ćutali

Neke reči su čuli, neke nisu, ali, bili su svedoci teških trenutaka jednog čoveka od zakona.

— Tamo, u Vajlardu... — groz ničavo će Gibson — rekli ste da sam vam spasao život... jeste li rekli? Jeste li?

— Da — prevali Dok.

— Obećajte mi da ćete Kešdonu... odvesti Dodsonu u Albakerk... Obećajte!

— Ja? — iskreno se iznenadi ko ekar. — Zna li uopšte ko sam?

— Nije važno... — Obećajte mi! Nemam vremena da vas molim, ako imate osećaj dugovanja, ako... ako hoćete da ispunite želju čoveka koji umire... obećajte..

Njegove ruke se dokopaše Holidejevog krznenog revera.

— Obećajte... da bih mirno umro daleko od kuće...

— Obećavam! — istisnu kockar. Gibson se olabavi.

Očima mu preleti senka olakšanja.

Vajat Bid skide sa sebe kaput, smota ga i poturi mu pod glavu.

— Da li... da li će...? — upitno se okrenuo prema kockaru.

— Hoće!

Puška oteža u Džervisovim rukama

Kraj zida, Beni Kešdon se krišom cerio čoveku kojeg je ranio i kome su bili odbrojani minuti.

Gibson je otvorio oči.

— Nije mu uspelo... — procedio je. — Pucao je s leđa i pobegao... Pratio sam ga, ali... nisam našao kod njega novac... ne gde ga je bacio... ili sklonio...

Holidej je ćutao.

Njemu nije bilo izlaza: sve što nije želeo, ni tražio, nalazilo ga je.

Vrhunac svega bila je zadata reč pomoćniku šerifa iz Albakerka. A

on je baš njega izabrao da izmammi obećanje! Zašto ne nekog drugog?

I dali je mogao to da pogazi?

Jednostavno da ga se ne tiče? Neka „Parkerova kompanija“ o tome vodi računa, pošto se u njenoj prihvatnoj stanici obreo ubica sa svojim progoniteljem.

Šta ga je na to obavezivalo?

Čast?

Zar je smeo da ima čast jedan ukleti pokeraš, o kome se znalo i pričalo samo najgore?

Imao je hiljadu protivrazloga, a znao je da će ih sve potisnuti.

Njegov put za Albakerk imao je novu dimenziju: čuvanje zloglasnog pljačkaša i ubice Benija Kešdonu.

U tome nije mogao da očekuje pomoć ni od vozača ni od momka.

On spusti dlan na Gibsonove oči i zatvori ih.

— Je li... umro? — ogłosi se Džervis hrapavog glasa.

— Jeste — odgovorio je Bid.

— Najzad! — prenu se Kešdon sa klupe. — Ako nije progutao ključeve, kako bi bilo da mi skinete ovaj ukras, a?

Nije dobio odgovor.

— Pa, svi ste vi lojalni šerifu — nastavio je Kešdon — ali, njega više nema! A ja imam prijatelje koji će me naći. A tada će se i vama loše pisati, ako mi ne otključate ovo!

Opet su ga zasuli ćutanjem.

Kešdonove oči blesnuše opasnim sjajem.

Ustao je i sve ih pogledao podrugljivo.

— Možda mislite da me povedete sa sobom? — upitao je. — Voleo bih da vidim tog anđela čuvara koji će izdržati sa mnom na tom putu? Ko je to od vas? Ko?

Kigan pogleda u Džervisa, ovaj u Pegi, Pegi u njega, momak u Bida.

Vozač pogleda u kockara.

— Čuo sam ga — iskašljao se Bid — da je tražio od njega reč da te sprovede zakonu u Albakerk, Kešdone!

— Reč? Od njega? Ha! Kako iz gleda ptica koja će jednog Kešdona da smesti iza brave? Okreni se, hej!

Holidej se ne pomače.

Uporno je zurio u smireno, okamenjeno lice Skota Gibsona.

— On? — smejuljio se Kešdom. — Pa, taj nema petlju ni u oči da mi pogleda! I ko je on? Kako se zove?

Holidej se okrenu prema Kiganu.

— Zašto ne baciš jedno čebe na njega? — pokazao je prema šerifu.

Kigan se brzo udalji.

— Što i šerifa ne povedete za Albakerk? — skoro veselim glasom će Kešdon. — Bar se ovde niko neće mučiti da ga sahrani.

— Ti... ti si ga ubio? — plamnu Džervis.

— Samoodbrana, sinko — odgovorio je ubica. — A ti... nemoj da se rogušiš sa tom puškom, može se okrenuti protiv tebe! I protiv svih — pojačao je glas. — Moji će me momci naći i neće imati mi

losti. Ni za koga! Jer, ja im vredim živ više nego što možete da zamislite, ha-ha!

— Čekaš li ih odavno? — upita, Holidej poluokrenut, glasom ispunjenim mirnoćom.

— Možda!

— Nisi ih sačekao u Vajlardu?

— Šta ti znaš o tome? — podiže Kešdon obrve. — Da ti nisu na gazili na žulj?

— Tako nekako — reče kockar. — I voleo bih da te već jednom stignu. Biće sve o istom trošku.

— A ko si mi ti? — podrugljivo će Kešdon. — Kakva si to zverka kad ti šerif poverava moj život? Mora da te je molio da me živog dovedeš u Albakerkt, zar nije? Takav je zakon u ovim brdima, pun česti i časti.

— Ubio si mu oca...

— Zar mu je pisalo na čelu ko je? — nemarno će lupež. — Hteo je da izigrava heroja i da me spreči u bekstvu. Bilo je on ili ja. I ostao sam ja, ha-ha!

Zatim mu se lice nanovo izmenilo.

— Gde su ključevi? — upita. — Ti si bio njemu najbliži — zakoračio je prema Holideju — tebi je tutnuo u šaku, priznaj?

— Ostani gde si! — opomenu ga Džordžijanac zagrbnim glasom i Kešdon zastade.

— Šališ se? — žmirnu. — Mene da zaplašiš? Kako to misliš da izvedeš? Hoćeš li me ubiti?

— Možda u samoodbrani.

Lupež podiže svoje svezane ruke.

— Ja sam nemoćan — obratio se ostalima. — Bio bi zločin ubiti bespomoćnog čoveka, makar se zvao i Kešdon! Ja sam zaslužio bolju smrt od omče... Ja ću izabrati smrt za sebe, ne vi! Ni ti, naliokani!

— Oh, zar nećemo krenuti? — prvi put se posle dužeg vremena ja vila Pegi Vajler. — Moj otac... možda me neće ni videti, a ja... Moram da stignem!

Kešdon se izbulji prema njoj.

— Oh, kakvo lepo društvance ćemo imati do Albakerka? Vi ste strašno lepa devojkica, mis — počeo je slatkim glasom da saleće Pegi — videli ste? Ne razumeju vas! Vi žurite, a njih nije briga za to! Nimalo! Da sam ja na njihovom mestu...

— Ali nisi — dobaci Džervis lju-tito.

— Uplašeni ste već — prezrivo je nastavio Kešdon — a imate i razloga. Moji ljudi su na tragu... I treba da se plašite.

— Bolje da zaklopiš — dobaci Holidej. — Vreme je da zauzmeš svoje mesto.

— Što ne okačiš šerifovu zvezdu? Daće ti malo više samopouzdanja, dendi! Poznaješ Gibsona odavno? Od malena?

— Osušice ti se jezik — primeti kockar nehajno.

— A vama ruke — ružno se smeškao Kešdon. — Oružje će vam otežati čim čujete iza sebe šumove... Ruke će vam biti kao olovo! Ne biste njima mogli da pogodite ni brdo sa pet jardi!

Pošto je izgledalo da ovim nije nikoga previše strašio, osim možda malo plavušu u kapuljači, Beni Kešdon se okrete prema Holideju.

— Poslednji put te opominjem da otključaš lisice! To nije veliki problem, evo, uzeću konja i otići, čak mi ni oružje ne treba, ništa! Dakle?

— Jezik ti je sve suvlji — primeti Dok — a napolju nije rajska pesma.

Ružni osmeh se preli razbojnikovo lice.

— A vi — osvrnuo se oko sebe — šta čekate? Zbog ovog naliokanog vi ćete pogubiti glave! Vi, i ova nedužna devojkica! Naterajte ga da me oslobodi! Ti, momče, samo okreni tu cev na njega i on će se brzo predomisлити...

Džervis je ćutao.

— Ima jedan problem — javi se kockar.

— Koji? — zareža Kešdon.

— Nemam ključa.

— Onda pretresi njega.

— Mrtve poštujem — uzvratio je kockar — i ostaće tako. A tebe neće mnogo žaljiti do Albakerka.

— Mnogo si se poneo, dendi — dobaci Kešdon. — Ako imaš nameru da me ubiješ, moraćeš to da učiniš odmah, inače će ti rukama smrskati glavu!...

I on krene napred.

Vili Džervis nije znao šta da preduzme. Ipak se našao kraj Pegi Vajler spreman da je zaštiti. Vajlat Bid i Li Kigan nisu stigli ni da se priberu.

Sve što se dešavalo u tim trenucima, bilo je iznenađujuće, nestvarno.

Razbojnik je zaista nasrnuo na Doka.

No, bio je ipak suviše daleko da bi ga dohvatio šakama.

Mirno, skoro nemarno, kockar je zadigao desni kraj svog kaputa i iz futrole je iskočio „linkoln”.

Prostoriju su potresli zaglušujući pucnji.

Kao da su se slivali jedan u drugi.

I nijedan nije promašio!

Beni Kešdon je stajao kao ukopan. Prvo mu je sleteo šešir, zatim su dve kugle probile rukave ne dotakavši meso, preostale tri okrznule su mu čizme i šešir sa poda odbacile na drugi kraj.

Kad je grmljavina umukla, Holidej napuni doboš novim mecima.

Zurili su u njega kao hipnotisani.

I Kešdon je bio zapanjen, ali, to nije smeo previše da pokazuje.

— Lepo — procedio je, kada ga je prošao prvobitni šok — mogao si me i promašiti, zar ne? Šta ovo znači?

— Sledeći put neću promašiti — odgovorio je kockar — i nije mi stalo hoćeš li u Albakerk stići na leđima ili na tabanima.

— Obećao si...

— Obećao sam da ću te odvesti, ali ne u kakvom stanju.

— Lažeš!

— Ni to mi ne smeta.

Kešdon zažmiri.

Spustio je pogled prema Holide

jevom oružju, zatim ga zadržao na njegovom opasaču, odelu, licu.

Činilo se da se nečega priseća, ali sa vidnim naporom.

— Mislim da znam ko si — promrmljao je, ovog puta bez podrugljivosti.

Svi su oko čutali.

Čak je i Pegi Vajler za trenutak zaboravljala na svoju žurbu. Poslovičnih pola časa za odmor odavno je istekalo, ali, pucnjava je odložila čak i pomisao na vreme.

— Znam ko si — ponovio je Kešdon muklo — ali ne znam zašto to činiš! Zašto?

— To ću se pitati kasnije — odgovorio je Džordžijanac i vratio kolt na mesto.

Kešdon se ponovo iscrli.

— Radik voli da igra karte — rekao je. — Mora da ste se sreli u Vajlardu, zar ne? I mora da ti je „namestio” igru po svojoj volji, ha?

Holidej pogleda u Bida.

— Moraćete brže voziti — dobaci mu.

Li Kigan žurno otvori vrata. Preko ruke je nosio još jedno čebe, ponudivši devojci da pokrije njime noge. Ona to odbi.

— Čekajte — zadrža ih Kešdon. — Možda ja jesam ubica i lopov, ali, ni on nije bolji! — pokazao je prema Holideju. — Ne verujte mu da će se držati reči zadate šerifu. Nije on od te fele, ljudi!

— Mnogo galamiš, Kešdone — najzad se i Bidu smučilo. — Zašto jednom ne umukneš? Obično gala me ljudi koji su se prepali!

— Ja to nisam — uveri ga ovaj stisnuvši zube. — I uveriću te u to, matori konju. Ali, ovaj nalicani nije marka za koju je smatrate. Videli ste kako je pucao? Ko to može osim njega? Ko?

— Pa, reci onda jednom ko, pa da idemo — odmahnu Bid rukama.

— On je revolveraš i kockar — prasnju Kešdon. — Prepoznao sam mu koltove. A i lice, nemaju svi takvo lice, ledeno i ubilačko, gledajte! To je čuveni Dok Holidej! Dok Holidej!

U prostoriji ponovo muk.

Svi pogledi su uprti u Džordžijanca, a on nehajno stoji s rukama prekrštenim na grudima i zaklanja oči dimom svoje cigare.

Možda bi mu dobro došlo da odbiju putovanje s njim?

Možda bi se tako najlakše skitno tereta zvanog Beni Kešdon i obaveze prema mrtvom zameniku šerifa?

Zašto to ne učine?

Dovoljno je da to vozač, kao najstariji i najiskusniji, predloži!

I Vajat Bid se zaista javi:

— To izgleda smeta samo tebi, Kešdone. Nama ne.

— Onda, hajdemo — pridruži mu se i Džervis, povukavši devojku ispred sebe. — Noć je uveliko... Hajdemo!

— Pokajacete se! — viknuo je Kešdon.

Holidej stavi šaku na opasač i on to primeti.

Ućutao je.

VI

„Parkerova kompanija” je linija za Albakenk prekidala u vreme jakih zima. Za Bida i Džervisa ovo je možda bilo poslednje putovanje do proleća.

Pred njima se ukazao brdoviti predeo, u kome je vreme bivalo uvek gore; ali, odstupanja nije bilo.

U kočiji, Pegi Vajler je sedela na sasvim drugom kraju od Kešdona.

Bilo joj je malo lakše što ju je od upornog pogleda ubice delilo telo Doka Holideja. Izbegavala je da na tu stranu podmeće oči, a ipak, kao magnet ju je privlačio zelenkastomodri odsev iz ugla.

Za Holideja se ne bi moglo reći da budno motri na Kešdona.

Ali, ovaj nije imao nameru da to proverava.

Sledeća stanica bila je Kold Sto uns.

Kešdom je izgubio želju da blefira sa svojim prijateljima. Ako ga i nađu, biće i sâm u neprilici, jer ih nije sačekao u Vajlardu, niti se kod njega nalazilo pedeset hiljada dolara.

Morao je naći izlaz.

Ali... kako?

Ko bi njemu mogao da pomogne? Niko iz kočije. Vozač je bio okorela poštenjačina, a onaj momak sa puškom suviše zauzet so-

bom da se pokaže junak pred devojkom.

— Kočija kao da mili, gospođice — najzad joj se obratio, unevši u svoj osmeh sav ostatak ljubaznosti, koliko je to njegovo lice moglo da podnese. — A vi žurite, zar ne?

— Da...

— Koliko sam razumeo, nešto se desilo vašem ocu?

— Da... Teško je bolestan.

— Shvatam — žalosnim glasom je rekao lupež. — Znam da patite, ali morate imati vere. Možda ćete ipak stići.

— Prilično kasnimo — odgovorila je devojka i pogledala kroz prozor u noć. — Najbolje da više nigde ne stajemo.

— Možda u Kold Stouns-u ima putnika?

— Ali, bar da ne pijemo kafu.

— Možda će se oni gore — pokazao je iznad, prema vozačkom sedištu — odobrovoljiti ako ih za molite? Tako lepoj devojci niko ne bi smeo ništa da odbije. Kako se zovete?

— Pegi Vajler...

— Pegi? Nemoguće! Moja majka se zvala Pegi... Bila je lepa, ne kao vi, ali lepa... Umrula je dok sam još bio dečak...

Kockar podiže glavu.

— Nadam se da te nisam probudio, Holideje? — upitao je lupež.

— Voleo bi da zaspim?

— Ne, zašto? Meni je svejedno...

— Uzalud se napinješ da pridobiješ devojku. Paziću i na nju.

Kešdon promrsi nešto kroz zube.

Kockar nije bio budala!

Nije umeo samo da barata kol-tom već i da rasuđuje.

— Ne razumem — rekao je muklo — šta imaš od ovoga?

Podigao je ruke i podneo pred Holidejevo lice, ruke u „okovima“.

— Nemaš ništa! — odgovorio je samom sebi, umesto kockara. — Kakve veze imaš ti i zakon, do đavola? Mi smo slične sorte. obojica na glasu. Zašto si se udružio sa smrdljivim policajcima? Oni te isteraju iz svakog grada u koji ujašeš?

— Ne svi...

— Svejedno! Ti si Dok Holidej i nećeš promeniti ništa time što ćeš me dovesti na vešala u Albakerk.

— Ti ponešto teško shvataš, Kešdone.

— Nemoj samo o časti — podrugnu se ovaj. — Bolje da me ovo ga oslobodiš i dobićeš polovinu plena. To je jedino što vredi na ovom putu.

— Ne suši jezik badava.

— Imam dovoljno pljuvačke — zareža Kešdon. — Nemoj uobražavati da ćeš stići u Albakerk... živ.

— Važno je da ti hoćeš...

— I hoću!

— U redu, a sada me ostavi na miru. I devojku.

— Ona nema ništa protiv...

— Imam ja.

Na prozoru s devojčine strane

ponovo se ukaza Džervisovo lice, naopako okrenuto. Verovatno se mladić pružio po krovu i spustio ramena dole.

— Sve u redu?

— Jeste — odgovorila je Pegi.

— Nije hladno.

— Nije!

On pogleda prema kockaru i ban ditu, ali obojica su zurila na suprotnu stranu.

— Treba li vam nešto?

— Samo da stignem na vreme... — uzdahnula je ona,

— Potrudimo se — obeća Vili. Zatim nestade.

Vajat Bid je skupljenih ramena i zaleđenog lica sve ređe šibao ko- nje. Nije mu se dopadalo vreme pred njima.

— Ako ovo pregrmim, ostav- ljam posao — kazao je. — Ovo je pakao! Jedva osećam ruke.

— Uobražavaš! Pogledaj mene — smeškao se Džervis.

— Ti si zacopan, zato ne osećaš ništa.

— Ko? Ja? Ne znam o čemu go- voriš? — namršti se momak. — I nemoj to glasno da ponoviš, stari — zapreti.

— Baš me briga!

Džervis šakom skide sloj snega koji se namotavao na fenjer s nje gove strane.

— Dejaaaah! — vikao je Bid. — Do đavola, sinko, konji sve teže idu!

— Šta je?

— Sneg je sve dublji, a izgleda da smo malo skrenuli sa drumu... —

— Ja bih malo udesno!

— Da pokušamo! Dejaaaah! Nap- red, sokolovi moji, napred!

Sitan sneg praćen vetrom zasipao je nozdrve životinja i lica ljudi na sedištu.

— A imamo samo još deset mi- lja do Kold Stouns — procedio je Bid. — Dejaaaah!

— Ne vredi, ne mogu brže — zaključio Džervis.

— Prokletstvo — opsova Bid. — Vozimo dva putnika i jednog ubi- cu! U stara dobra vremena ova ko- čija je uvek bivala puna pa smo je mogli zajednički izgurati iz sme- tova, a ovako...

— Ne tuguj!

— Tebi je do šale?

Vili Džervis prvi put te večeri malo zadiže okovratnik svoje jak- ne. Pred njim se pružao zaista ne verovatan kontrast: bleštava beli- na tla i mračno, bezdano nebo iz koga vrca sneg.

Pogledao je gore, prema stena- ma.

I pretrnuo!

— Bide... PAZI! — hitnuo je ruku iznad.

Stari vozač pogleda i instinktiv- no zateže uzde. Iznenađeni „deš- njaci" skoro ukopaše u mestu, a ostali napraviše pakleni zaokret.

Međutim, nisu mogli da umak- nu...

Sa vrha velike stene na njih se stropoštavala ogromna količina sne- ga, velika grudva pod kojom je- tutnjalo zemljište i drhtao vazduh!

— Lavina! — dreknu Bid i ispusti uzde. — Skači!

Džervis je oklevao.

Njegova misao bila je upućena putnicima u kolima, i Pegi Vajler.

Ali, instinkt je bio jači od razuma: skočio je za Bidom samo neki sekund kasnije.

Konji oslobođeni uzda skrenuli su u dubok sneg i sapima se zarili, bez ikakve šanse da se išćupaju.

Istovremeno, lavina se sručila na bok kočije i prevrнула je!

Ustiju punih snega, Vili Džervis se iskobeljao iz sopstvene jakne i pogledam potražio kočiju.

Iza njega, psujući, podizao se Vajat Bid.

— Jesu li...?

Kočija je bila iskošena u snegu; koliko je mogao odmah da proceni, točkovi su bili polomljeni, ali je platno na prtljagu, začudo, ostalo zategnuto.

Prednji konji bili su dopola u smetu, a desni je mlitavo „visio” prignječen rudom.

Onda su se spoljna vrata lagano otvorila i ukazala se kapuljača Pegi Vajler.

Džervis uzdahnu s olakšanjem.

Posrćući je poleteo prema njoj.

Imali su sreće: prevrtanje kočije nije ih ni ogrebalo. Holidej je prvo izgurao Kešdona, a onda poslednji napustio sedišta.

Stajali su okupljeni i zverali oko sebe.

Odižući noge, Vajat Bid je hitao prema konjima

— Jedan je gotov — skoro je jeknuo, naprežući se da ga oslobodi kaiševa. — Do đavola, zaista je gotov!

Džervis se približi devojci.

— Sve u redu? — upita, setivši se da uglavnom tako počinje razgovor i zbuni se.

— U redu je, malo sam se uplašila ali...

Momak obiđe oko kola. Točkovi više nisu bili za upotrebu.

Put je prekinut, na najgorem mestu!

— Prokleta lavina — procedio je — šta ćemo sada?

— Nije lavina, momče — ogласi se Dok Holidej — već nešto drugo.

— Šta to?

— Pogledaj gore!

Svi su se okrenuli.

Nebesa!

Ispod samog stenja, kao utvare, nekoliko senki crnelo se u snegu.

Onim najbližim vetar je raznosio dugu kosu po obrazima. Stajali su nepokretni, poput kipova.

Pegi Vajler se instinktivno približi Džervisa i zagolica mu nozdrve temenom svoje plave kose.

— Ko... ko je to?

Kockar napravi dva koraka napred.

Ne okrećući se, ne obraćajući se nikome posebno, on tiho dobaci:

— Sklonite se sa nišana...

Džervis pažljivo ukloni Pegi, ali on ostade na svom mestu, s otkočenom puškom.

— Otkud Indijanci ovde? — pro mrmljao je vozač.

— Verovatno su pobjegli iz rezervata — odgovori kockar.

Bid mu se približi.

— Tako daleko? Zašto?

— Ne znam. Moraćemo da ih pitamo šta hoće.

— Ja im se ne bih približavao... Šta hoće? Možda hranu? Ili...

— Ne izgledaju gladni.

— Koliko ih je? — žmirkao je Bid, pokušavajući da prodre pogledom u noć.

— Četiri ili pet — odgovorio je Džordžijanac posle kraćeg oklevanja. — Ne računajući dva belca.

— Belca? — trže se Bid. — Kako ih vidite, do đavola? Ništa ne razumem! Slomili su nam kočiju... zašto? Koliko sam godina na ovoj liniji, posle primirja samo me je jednom slagao levi zadnji točak... i nijednom više! A ovo? Do đavola, ne misle da nas drže na hladnoći celu noć?

Beni Kešdon napravi nekoliko koraka i osloni se na ivicu prtljažnika.

— Situacija nije prijatna — čobacio je podrugljivo. — Kako bi bilo, Holideje, da mi date jedan vaš revolver? Jedan više, šansa za spas...

— Još nije opasno, Kešdone — uzvratilo je kockar, ne pogledavši ga.

— Kasnije ću se možda ja predomisliti?

— Bar ću imati čist prostor iza leđa.

— To se nikada ne zna. Ja uvek čekam svoju priliku. Čak i sada.

— Imaš je... Što im se ne pridružiš? — pokazao je prema čutljivim senkama.

Indijanci su bili u nekim šarenlm krpama, sa šeširima ili trakama preko čela, pokriveni ćebadi-ma, šalovima, u neobičnim dugim suknjama.

Samo jedan od njih imao je pušku, onaj najbliži.

Ostali su držali lukove i sekire. Sasvim dalje, u zatamljenoj pozadini, kretale su se grive dva konja.

Vili Džervis je držao spremnu „vinčesterku“.

Čutanje je potrajalo duže nego što su očekivali.

Vajat Bid je postajao nervozan.

— Oni neće nikada prvi progovoriti — došapnuo je kockaru. — Ali će možda prvi napasti.

— Nisi promukao?

— Ne... Zašto?

— Pitaj ih šta hoće.

— Ja? Zašto ja?

— Oni poštuju stare ljude.

— Otkud znaju da sam star? Kako mogu da vide?

— Vide odlično.

Vajat Bid protrlja šake i huknu u prste.

Više nije ni mislio na zakašnjenje; gledao je da nekako spase glavu, i sebi i putnicima. Nenavikao na takve nepredviđene teškoće, po ovakvom vremenu pogotovu, Vajat Bid je u sebi slao u pakao sva indijanska plemena između Kanade i Meksičkog zaliva!

— Heeej! — povikao je, sklo-

pišvi šake u krug oko brkova. —
Šta hoćete...? ŠTA HOĆETE?

U iščekivanju odgovora prošao je
čitav minut.

— Možda nisu čuli? — tiho će
Bid.

— Jesui

— Pa, što nešto ne kažu?

Kockar je ćutao.

Njega su više od Indijanaca in-
teresovala senke pozadi, zaklonje-
ne konjima.

— Ratnici idu na sever — pro-
govorio je Indijanac sa puškom,
pod šeširom koji mu je skrivao li-
ce. — Svom velikom poglavici...
Ratnicima potrebni konji... Svi ko-
nji!

Potom je ućutao.

Sneg više nije vrcao, šibao je.

Bid se upilji u hladno, nedoku-
čivo lice Doka Holideja.

— Konje? Oni su poludeli! Kako
ćemo bez konja?

— Nikako!

— Pa, šta ćemo?

— Ništa! Nećemo ih ni dati.

— Ali... možda da pregovara-
mo? Jednog da damo, a ostale...

— Oni hoće sve — prekide ga
kockar — a to hoćemo i mi.

— Šta ćemo? — priđe i Džervis.
Nas je... nas je petoro, a imamo
samo četiri konja.

— Ispregnućemo ove i pokušati
bekstvo.

— A Indijanci? — pokaza Bid
prema senkama koje su se malo po-
vukle, u iščekivanju.

— Moramo pokušati.

— Nijedan konj ne može izdržati
dvoje po ovakvom vremenu — pri-
meti Bid, dok se Džervis vraćao na
svoje mesto da pripazi na Pegi.

— Znam. Zato ću ja ostati ovde.

— Kako?

— Vi ćete krenuti, a ja ću ih za-
držati...

Vajat Bid je ponovo otvorio usta,
ali iz mraka do njih dopre razgove-
tan, na čistom engleskom glas:

— Beniii? Jesi li tu?

Kešdon se trže, kao oparen.

Lice mu se ozračilo od radosti i tri-
jumfa.

Našli su ga!

Njegovi momci su ga našli!

— Stive, Hari, — proderao se
kao pomaman. — Gde ste? Šta će-
kate?

— Tu smo — odjekivao je glas
kroz brda i mećavu. — Ali, nismo
sami... Stupi se!

Kešdon se isceri.

— Šta sam rekao? — likovao je,
— Oni su tu...

— Spajtašili su se sa Indijancima
— promrsi Vajat Bid sebi u bra-
du. — Imaju puške... strele... a
mi smo ovde kao u mišolovci.

— I sa devojkom na vratu — do-
bacio je Kešdon. — Momci, lepo se
osećam! Da stte neki drugari vi bi-
ste me ponudili cigaretom, a ne...

Odjednom je začutao.

Osetio je iznenada na usnama hla-
dan čelik niklovane cevi Holideje-
vog koltat.

— Hoćeš ovo da popušiš? — za-
pitao je kockar neprijatnim glasom,
— Ili da te udavim olovom?

— Čekaj malo Dok...

— Ja čekam — prekinuo ga je ovaj — ali prvi metak ostaće u tvojoj lobanji, Kešdone, ako ne ućutiš...

— U redu... u redu... — promrmrljao je razbojnik podižući vezane ruke kao da se zaklinje. — Čuću... zasada.

Kockar se okrenu Džervisu.

— Pripazi na njega — reče, a onda dotače Bida za rame — ti ispregni konje... Ali tiho!

— Ne vide se više — nakašljao se stari vozač, zureći prema stenama ispod kojih su se malopre crnele senke. — Zašto su otišli?

— Vратиће се.

— Zašto ne napadaju?

— Napašće nas.

Bid se zagleda u Holideja.

— Vi... vi ste đavo! I mogu vam reći, drago mi je da sam noćas sa đavolom!

Džervis se ponovo približio kockaru.

— Mister, mislim da bi vaš konj mogao dvoje da izdrži... — reče.

— Znam, ali ne bismo odmakli daleko. Preprečili bi nam negde put.

— Šta nameravate?

— Ostaću i čekaću.

— Sami?

— Ne vidim zašto bi mi neko smetao? Ti ćeš odsada paziti na Kešdona, manje na devojkicu. Ili nećeš?

— Hoću, ali... Nema smisla da se žrtvujete. Najbolje da ostanemo svi.

— Nije najbolje. Krenite!

— Ipak...

— Ipak krenite!

Kešdon je sve čuo, sve video, ali nije želeo svojim primedbama da iskušava sudbinu. Njegovi momci nalazili su se nadohvat ruku. Istina, verovali su da će naći novac, no prvo su morali da ga oslobode!

Srećom, nisu znali da je pod Holidejevom stražom, a ne Gibsonovom. Inače bi razmislili...

Skupljena u svom ogrtaču, Pegi Vajler je posmatrala kako vozač i njegov oružani pratilac isprežu konje. Računajući sa Migom, bilo ih je četiri.

— Brže! — dobacio je kockar.

Džervis se došunja do njega.

— Spremni su...

— Krenite prema Kold Stounsu...

Momak je hteo nešto da doda, ali odusta pod ledenim kockarevim pogledom.

Odjednom, nešto je bljesnulo nebom!

Svi su zastali.

— Plamena strela! — istisnu Vajler Bid.

Kao hipnotisani, posmatrali su njen let.

Pala je na platno zategnuto preko prtljaga i odmah ga zapalio.

— Šta čekate! — dobaci Holidej. — Krećite, ili ćete goreti svi zajedno...

Bacili su se na konje.

Bid je pohitao prvi, devojkicu za

njim, Džervis iza Kešdona. Pušku nije ispuštao iz šaka.

Pošto je lupež oklevao, dobio je žestok udarac vrhom „vinčesterke” u leđa.

Samo što su zamakli van svetlosnog kruga kočije koja je gorela, sa druge strane iskočiše Indijanci.

Napali su čutke, kao sablasti.

Holidej je stajao nepomičan.

Vatra mu je udarala u leđa, pa je njihova bleđa, izmučena lica mogao sasvim dobro da sagleda.

A iza njih, na konjima, setio se crvenog šala Harija Krisleja i njegovog prijatelja.

On se raskorači i izvuče oba svojih kolta...

VII

— Nije uspeo! — okrenuo se Bid u sedlu. — Čujem puške...

— I koltove — dopuni ga Džervis zategnuvši uzde.

Duboki trag iza njih označavao je pozamašnu dubinu snega. Malo ih je još delilo od ravnice po kojoj su vetrovi obično razvejali snežnu prašinu i ogoljivali tle.

— Šta ćemo?

— On je rekao da idemo, bez obzira na sve — odgovorio je Džervis. — Kreći!

Jahali su još neko vreme.

Kešdon je bio siguran da mu se smeši spas.

Čak nije pomišljao ni na kakvu drugu mogućnost za bekstvo, osim na činjenicu da će ga sustići Radik

i Krislej i jednim metkom mu skinuti lisice sa šaka.

Pucnji su uskoro zamukli.

— Gotov je — odahnu Kešdon.

— A gotovi ste i vi, kao što sam vam obećao — okrenuo se prema Bidu i Džervisu.

Ovaj poslednji mu zabi cev u stomak.

— Stari — obratio se Bidu, ne skidajući oka sa razbojnika — ja se vraćam!

— Kuda?

— Da vidim šta je sa Holidejem... A ti ćeš paziti na Kešdona. Možeš li?

— Ali, Vili...

— Možeš li?

— Mogu li? — prasnu vozač. — Ja nisam budala da ga slušam. Prekratiću mu jezik najbržim putem. I zakleću se da mi je revolver slučajno opalio — dodao je i izvukao ispod kaputa stari, vojnički kolt.

— Badava se junačite — opomenu ih Kešdon.

— Samo ti idi — obrati se Bid svom pratiocu. — I ne brini za nju...

Pegi Vajler se nalazila u nekom polusnu. Hladnoća joj se sasvim uvukla u kosti, događaji oko nje razvijali su se suviše brzo i nenađano za njene pojmove, a površ svega ju je dotukla činjenica da je kočija za Albakerk izgubljena!

Mislila je da nikada neće stići. Nikada!

Pošto od devojke nije izmamio pogled, Vil Džervis okrete šarca prema sopstvenom tragu.

— Hajde, prijatelju — potapšao ga je po vratu — hajdemo do tvog gazde... ako je živ.

— A ako naletiš na Indijance: — doviknu Bid.

— Svejedno! Naleteo sada, ili nas oni stigli...

Vili Džervis se vraćao po tragu, onim istim kojim se, sa druge strane, upućivao Dok Holidej.

Malo je vremena proteklo otkako je napustio Bida, devojkicu i Kešdona, a kao da se našao u beskrajno ogromnom prostoru tame i beline, usamljen, najusamljeniji na svetu!

Sneg, noć, pahuljice koje šibaju i mir od koga je još hladnije.

No, Džervis nije zastajkivao.

Gledao je i levo i desno, spreman da se suprotstavi svakoj senci koja zapreti njemu ili šarcu pod njim. Snažna životinja kao da je razumela da se jahač uputio njegovom gospodaru u pomoć, pa ga je nosila poput perceta.

Desetak minuta kasnije ugledao je siluetu.

Koračala je tragom.

Prepoznao je kockarevu figuru i odahnuo.

Čovek iz Džordžije se pridržavao tačno konjskih tragova i nije skretao ni za pedalj. Da mu se Džervis nije vratio u susret, on bi bio u stanju da peške pronađe Kold Stouns.

Ždrebac podiže glavu i zanjšta kratko.

— Da li ste dobro? — upitao je momak.

— Dvojica su ostatla — pokazao

je kockar iza sebe — a ostali su se razbežali...

— I ona dvojica?

— I oni!

— Čuli smo puške...

— Nisu bile precizne.

On se hitro ubaci u sedlo, iza Džervisa.

— Mislite da će nas pratiti?

— Indijanci su razbijeni, a ona dvojica će čekati neku povoljniju priliku.

Šarac je ponovo kopitom rovario po dvostrukom tragu u snegu.

— Kešdon?

— Stari Bid motri na njega. Ne brinite.

Uskoro su naišli na mesto po kome su otisci kopita i čizama napravili čitav krug od nekoliko jardi.

Bid, Kešdon i Pegi Vajler su nastavili put prema stanici Kold Stouns. Verovatno zbog devojke.

— Zašto ste se vratili, kad sam rekao...

— Ne znam — slegnuo je ramenima Džervis — jednostavno mi je tako došlo. Vi tamo sami, a mi... Znate šta mislim?

— Pretpostavljam.

— Kešdon je bio siguran da ste gotovi. Iznenadiće se kad vas vidi živog i zdravog.

U tom se, u blizini, prolomi revolverski pucanj!

Džervis dohvati kundak puške.

— Napred — potera Holidej Miga, stisnuvši butinama njegove sapi.

Džervis je prvo pomislio da je Kešdon nadmudrio nekako starog vozača, oteo mu revolver i ubio ga!

A to je značilo i da je devojkica u opasnosti!

Nije im dugo trebalo da sustignu trojku.

Scena na koju su naleteli mogla je da bude i komična!

Beni Kešdon je sedeo u snegu, bez šešira, s maramom preko teme na i ušiju, a Vajat Bid ga je posmatrao sa sedla, prebacivši jednu nogu preko jabuke.

Devojkica je stajala malo podalje, odsutna i promrzla.

— Šta se desilo? — doviknu Džervis.

Bid se okrete.

— On je lud! — zarežao je Kešdon, s mukom se odižući iz snega. — Samo sam malo skrenuo, a on je pucao!

Vozač je nemarno pomerio obod šešira koltom.

— Rekao sam mu da gleda pravo... Nije slušao.

— On je lud — ponavljao je besno Kešdon — mogao me je u glavu.

— Šteta što nije — dobaci Holidej.

Džervis podiže ruku i upre je u noć.

— Kold Stouns je tamo. Čini mi se da vidim svetla...

VIII

Kold Stouns je bio pravi raj za ozeble putnike.

Bila je to najveća prihvatna stanica između Vajlarda i Albakerka. Sastojala se od više zgrada, neke su čak bile i prazne, a sama stani-

ca imala je posebne prostorije sa ležajevima, za kraće i duže odmore.

Velika konjušnica bila je dobro pokrivena sa svih strana, a u njoj se, u svako doba, moralo nalaziti najmanje četiri konja za izmenu.

Druga baraka imala je rezervne kočije.

Treća je nekada služila kao salun, ali je vlasnik krenuo više na istok, prema Teksasu, a niko se u međuvremenu nije javio da nastavi taj posao.

Možda je i zbog toga promet u Kold Stouns opao. Sa obližnjih rančeva i farmi dolazili su retki putnici, najviše s jeseni i proleća.

Te noći samo je jedan sredovečni kauboj čekao Parkerovu kočiju.

Bio je zdepast, grubih crta i žuljevitih šaka, što se nije uklapalo u novo odelo s kojim se pojavio u stanici.

Parkerov čuvar stanice zvao se Fred Šnajder; naviknut na svakojaka nevremena u podnožju padine obrasle prozeblim borovima, iznenadio se samo zakašnjenju koje mu je priredio Vajat Bid.

Vozač Bidovog kova savlađivao je sve prepreke, naravno, ali retko je imao one nepredviđene.

Ovog puta to su bili Indijanci odbegli iz rezervata na putu prema severu, smrznuti i gladni, ostavljeni na milost i nemilost raznoraznih poverenika za indijanska pitanja i njima sličnih špekulanata.

Fred Šnajder bio je u godinama, ali čvrste građe, žilav i otporan kao olinjali vuk.

Oči su mu bile vodnjikave i pospane, poduprte podočnjacima kao kesicama. Obešeni, nepotkresani brkovi ličili su na repove veverica.

Kad je spolja uneo novi naramak drva za peć, putnici su grejali ruke na vrelim lončićima sa kafom.

— Nikad niste bili prazniji, Bide — rekao je Šnajder. — Kakva su ovo vremena?

— Više nismo ni prazni — progundao je vozač. — Sad smo i bez kočije! Izgorela je, rekoh ti...

— Pa, šta ćeš sada?

— To mi ti reci! Zar nemaš neku slobodnu kočiju u onoj baraci.

-- Imam, ali...

— Ali?

— Ali nema rude! Verovatno su je nedavno uzeta za drugu kočiju. Šta mogu?

— Do đavola!

— Da je pogledamo? — predloži Džervis.

On i Šnajder iziđoše napolje, a Vajat Bid se nadnese nad kafu, ne prestajući da mumla.

Holidej je najzad mogao mirno da udahne duvanski dim svoje cigarete.

Kešdon se sasvim smirao na kraju stola, preko puta apatične Pegi Vajler.

Devojka je uviđala da njeno putovanje postaje sve sporije. Bolesni otac bio je udaljeniji nego ikada i ona ne odoli već poče da plače.

Kako nije želela da se to primeti, stavila je do pola lica ivicu kapuljače. No, to nije izmaklo Beniju Kešdonu.

— Ako nema rude, gotovi smol — glasno je jadikovao Vajat Bid i samo potkrepio devojčino beznađe.

Potom je stavio nekoliko cepanica u peć.

Holidej je nervozno odšetao na drugi kraj, do prozora koji je gledao u zgusnutu noć. Svetlo je padalo na belu površinu ispred zida i obasjavalo iskošene pahuljice, sitne poput kiše. Ogoleli žbun žalfije drhtao je na vetru ali se nije povijao.

Kešdon se naže prema devojci.

— Čuli ste? — tiho joj dobaci. — Nema kočije... Nemate šanse da uopšte vidite oca, mis...

Ona podiže oči, ispunjene suzama.

Kešdon se napravi da saoseća. Ali, pažljivo je motrio da neko ne opazi da razgovaraju. Kockar je gledao kroz prozor, a Bid je buljio u kafu i duvao u nju kao lokomotiva.

— Zašto se to meni desilo — očajavala je Pegi.

Kešdon se približi još više.

— Možda postoji izlaz... — došapnu joj.

— Ka... kako?

— Treba samo da učinite što vam kažem, mis... Na konjima vi i ja stići ćemo u Albakerk prečicom brže nego kočijel! Najviše za dvadeset četiri časa...

— Zaista? Ali...

— Čekajte! Sami ne možete nikuda, sledeća kočija, ako uopšte prođe kroz sneg, ovde će stići tek za dva dana!...

Devojka je zurila u Kešdona, ne shvatajući.

— Ne možete sami — uporno je insistirao razbojnik — a oni zbog vas neće mrdnuti nikuda. Shvatate li?

— Ne...

— Nije teško, mis...

— Šta treba da uradim?

— Samo jednu sitnicu, mis...
Samo jednu.

— Recite!

— Revolver, mis — pokazao je prema opasaču i futroli Freda Šnajdera, koji su visili okačeni o veliki klin, u drvenom zidu nad ohlađenim, neupotrebljivim kaminom. — Dajte mi taj revolver, a onda ćemo oboje pobeći odavde!

Pegi Vajler kao da je tek sada shvatila na šta cilja Kešdon.

Oči joj se zaokrugliše.

Razbojnik u njima pročitao odbijanje. Zato je brzo nastavio.

— Nemate drugog izbora — kazao je. — Nemojte da mislite na priče o meni. Sve to nije dokazano, mis... Vama je potreban put u Albakerk, a meni sloboda. To vam je jedina šansa, razmislite!

— Ne znam, nisam sigurna — promucala je devojka. — Ne znam, ja... Videću...

Kešdon je začutao i ispravio se.

Džervis i Šnajder su se vraćali iz barake. Lice mladog oružanog pratioca nije bilo neveselo, kako je to Bid očekivao.

— Nema rude? — žmirnuo je vozač.

— Ne — potvrdio je Šnajder — ali, Vili ima ideju.

— Ideja ne vuče kola — prmrmlja Bid.

Holidej se odvoji od prozora. Njemu se nije ostajalo u Kold Stounsuni po koju cenu. Pogotovu što bi u tom slučaju morao o Kešdonu da brine duže nego što je nameravao.

— Kakva je ideja? — upitao je.

— Ruda — dobaci Džervis. — Ona naša kočija je možda gorela, ali nije sva. Ostala je, siguran sam, ruda! Zašto ne bismo otišli po nju i namestili je na ove kočije ovde?

— Hm! — progundao je Bid.

— Ako donesemo tu rudu — nastavio je Vili — onda će ovaj sanduk biti sposoban za put ujutru? Šta kažete na to?

— Kažem da napolju vršljaju Indijanci — odgovorio je vozač — a možda i one belokože hulje s njima. Nisam za to da se odvajamo!

— Ja nisam za to da čekamo — javi se kockar.

Pegi Vajler se podiže i došeta do peći.

— To ipak znači da ne možemo odmah krenuti? — upitala je.

— Možemo — odgovorio je Džervis.

— Pod uslovom da ruda nije izgorela — oglasi se Kešdon podrugljivo. — A šta ako jeste?

— Pokušaćemo — bio je uporan momak.

Pegi se vrati; izgledala je potpuno slomljena i odsutna. Misao na bolesnog oca sve joj je više podčinjavala razum.

Beni Kešdon je očekivao njenu reakciju.

Više nije imao šta da joj ponudi. Čekao je.

— Ja mislim da ćemo stari i ja to da sredimo — nastavio je Džervis. — Otići ćemo do kola i pogledati da li je ruda čitava. A ja mislim da jeste... Šta vi kažete, Holideje?

— Slažem se. Možda bi Kešdon mogao da pođe?

— Kako? — zgranu se Vili.

— Jak je... Može da nosi jedan kraj.

— Računajte i na mene — javi se kauboj, koji se sve vreme držao priлично rezervisano, s obzirom da ga je na neki način fascinirala lepota Pegi Vajler i kicoški izgled čoveka iz Džordžije. — Zovem se Teri... Teri Bakler, nadzornik na ranču „Osmica”...

— Pa, onda da krenemo? — raširi ruke Džervis.

— Trenutak — oglasi se Fred Šnajder, češući se po temenu. — Nešto nije u redu, mislim...

— Šta to? — obrecnu se Bid.

— Moj revolver — bunio se Parkerov čuvar — malopre je bio ovde... A sad je nestao!

Svi su pogledali prema njemu.

Kockar nasluti nevolju, ali ga Kešdonov glas preduhitri:

— Ako to tražite, kod mene je — dobao i podiže kolt. — Ne mrdajte! I ruke gore!

Vajat Bid ispljunu nešto iz sebe. Džervis pogleda u devojk, ona obori pogled

Kockar je vrebao svaki Kešdonov pokret, ali nije iznalazio nikakav propust. Razbojnik je dobio šansu i ništa ga neće sprečiti da je iskoristi.

Ionako su mu sledovala vešala.

Jedan više ili manje — šta mari?

— Sad lepo odbacite opasače — doviknuo je — a ako nekome nešto padne na um, ova cura će prva dobiti metak u glavu — dodao je, prišavši uz Pegi Vajler, koja je nepomično sedela na klupi.

— To ti neće mnogo pomoći — dobio je kockar.

— Varaš se — kezio se lupež. — Nemam veliki izbor, Holideje. Zato ti prvi skini svoju gvozduriju. Žuri se! I ne uobražavaj da ću se nadmetati u govorništvu sa vama...

Da bi svoje pretnje potkrepio, on nemilosrdno dohvati Pegi Vajler za kosu.

Devojka ciknu.

— Dakle?

Holidej otkopča svoje koltove. Džervis ispusti pušku, a Vajat Bid s gađenjem odbaci od sebe vojnički kolt.

Zbunjeni i prestrašeni nadzornik takođe otkopča opasač.

— Ti — okrete se Kešdon prema Šnajderu — izađi i baci sedlo na najboljeg konja! Brzo!

— Ali... — plačnim će glasom devojka — zašto samo jednoga? Rekli ste...

— Umukni, curo! — prekide je Kešdon. — Nisam ja tolika budala da te vučem sa sobom... Odlazim sam! Hađe po konja, stari!

Šnajder se udalji.

Razbojnik naredi ostalima da se povuku jedan korak natrag.

Zatim polako i pažljivo pokupi oružje, ne ispuštajući ih iz vida.

Kada se Šnajder vratio i obavestio da konj čeka napolju, Kešdon povuče devojkicu sa sobom.

Džervis podskoči.

— Nju ostavi na miru...

— Polako, derane — cerio se Kešdon — ona ide sa mnom napolje... ako nekome od vas padne na pamet da me prati. Zato mirujte! Ili...

Pegi Vajler se zaplaka.

Uvidela je koliko je pogrešila: dala je ubici u šake oružje, a on ju je ostavio na cedilu. Nije mu padalo na pamet da je vodi za Albakerk. Kako je bila glupa! Kako je uopšte i smela da pomisli na tako dalek put udvoje, kroz noć i bespuće?

I to s ubicom!

Za to vreme, Kešdon je računao da će se ubrzo sastati sa svojim pajtašima. A i ako ih ne sretne, još bolje. Pedeset hiljada dolara visiće samo o njegovom sedlu.

Napolju je sneg sve žešće vejao i prekrivao tragove.

I na to je Krešdon računao.

— Hajde napred — povukao je Pegi za sobom.

Džervis htede da jurne, ali ga čelična Holidejeva šaka zadrža.

— Potrebni su nam zdravi — do-baci mirno kockar — a ne ranjeni... i mrtvi!

— Ali ona...

— Čuo si? Neće je vući sa sobom. Samo da dobije u vremenu!

Stajali su tako i čekali.

Spolja se ništa nije čulo. Debeli sloj snega ugušivao je bat kopita.

Fred Šnajder je ispio svoju kafu i zavrteo glavom.

— Neće daleko — rekao je.

— Kako to mislite? — prenu se Džordžijanac.

— Dao sam mu jednog konja sa povređenom nogom. Ili sam pogrešio?

Holidej palcem odiže malo obod svog „kalifornija” šešira. Taman se spremao da odgovori, kada se na ulazu pojavila Pegi Vajler.

Izgledala je prilično jadno i utučeno.

Sručila se na klupu i zaronila glavu u šake.

Sručila se na klupu i zaronila glavu u šake.

— Šta da kažem? — jecala je. — Bila sam tako glupa, tako glupa...

— To niko ne poriče, mis — do-baci Holidej — ali vas razumemo.

— Moj otac...

— Trudimo se koliko možemo — nađe se uz nju Vili Džervis. — Zašto ste više verovali ubici nego nama?

— Rekao je da ćemo prećicom stići u Albakerk za dvadeset četiri časa.

— Vas dvoje sami? — zaprepasti se Džervis, s izvesnim razočaranjem u glasu. — Zar biste to učinili?

— Malopre sam bila spremna, ali sada...

— Prećicom? — mrštio se Bid. — Nema ovde prečice, osim ako misli da leti! Ide on da nađe svoje kompanjone...

— Ne verujem — oglasi se kockar.

— Nego?

— On je negde sakrio opljačkani novac. Pre će otići po njega. I to sam.

On ugasi tek zapaljenu cigaretu.

— Idem za njim — reče. — Čovek koji ga je uhvatio, umro je zbog toga. A ja sam mu dao reč...

— A mi ćemo po rudu — javi se Džervis.

— A Indijanci? — opet će Bid. — Ostali smo bez oružja, Kešdon je sve poneo sa sobom! Kako ćemo?

— Moramo rizikovati!

— Ja imam jednu staru „sačmaricu“ u drugoj baraci — umešao se Fred Šnajder. — Može da posluži...

— Za šta? Za pčele? — šmrknu besno Bid. Okrenuo se ljutito prema devojci, ali nije ništa rekao, s obzirom da ga je Džervis pogledom sasekao ka sekirom.

— I vas može da sačeka — obratio se vozač Holideju. — Možda i očekuje da ga pratite.

— Meni je svejedno.

On razmota čebe i njime dobro istrlja šarčeva leđa. Ispražnjena zobnica, na tlu, bila je dokaz da se Šnajder pobrinuo i za Miga.

Džervis, Bid i Parkerov čuvar stanice stajali su na ulazu i posmatrali kako čovek iz Džordžije uzjahuje svog ždrepcu i okreće ga prema usamljenom tragu što vodi na sever.

Ako bude požurio, sneg ga neće preduhitriti.

Njegova prednost bio je ždrebac: izdržljiviji je i ne hrama kao onaj na kome Kešdon jaše.

A Kešdonova prednost bilo je oružje.

Fred Šnajder istrča na trem.

— Mister — rekao je — u brdima je kuća jednog trapera... Nekog Peta Robsona...

— Da?

— Mislio sam... Možda se Kešdon uputio tamo da se okrepi? To je u sasvim drugom pravcu nego gde je Albakerk.

— Možda mnogo južnije?

— Da, upravo tako...

— Hvala!

I on potera Miga u sneg.

Uostalom, više nego Kešdon bio mu je neophodan opasač sa koštovima. Od njih se samo jednom razdvajao i to na kratko. Nadao se da i ovog puta neće biti duže.

Da mu je neko, ranije, predskazivao gde će se naći i šta ga očekuje od Vajlarda pa ovamo, možda bi mu se nasmejao u brk, ili nazvao budalom!

A eto, našao se!

Gurnut voljom sudbine u avanturu koja mu baš nije bila potrebna, Dok Holidej se po ko zna koji put zapitao šta traži među ljudima koje možda više nikada neće videti, koji mu možda i sada malo veruju?

Da onaj zamenik šerifa nije umro na njegovim rukama, on bi u najgorom slučaju sada grejao leđa u stanici i mirno iščekivao nastavak putovanja.

A ovako?

Sprovodio je jednog ubicu, suprotstavio je promrzlim, odmetnutim Indijancima, jurio nanovo trag razbojnika koji mu je odneo revolvere i poturao mu se na nišan!

Nebesa!

Osim Kešdona, tu su bila i njegova dva kompanjona.

Koliko je mogao da proceni, ubica nije bio toliko lud da se uputi prema Albakerku.

Njegov cilj bio je povratak!

Pre nego što se sukobio sa Gibsonom, on je negde sakrio plen od pedeset hiljada dolara. Verovatno nije želeo da ih nosi sa sobom u Vajlard i izazove sumnju.

No, njegov sastanak sa partnerima bio je osujećen.

Čak i ako više nije imao nameru da ih nalazi, morao je po novac.

Šarac nekoliko puta izdiže glavu.

Kao da je nešto osećao. Opasnost? Miris neke divlje životinje?

U tom se sasvim levo, začu prigušen pucanj. Samo jedan.

Još ništa mu nije moglo dati odgovor.

Gore tamno nebo, dole ledena, bela kora.

I tišina...

Trag konja postao je jasniji.

Ovog puta se kraj njega našao i otisak čizama.

Očigledno, Beni Kešdon više nije mogao da jaše!

Vodio je konja!

Ali, čemu onaj pucanj? Nemoguće da ga je ubio, zato što je samo hramao?

Pred kockarem se uzdizala blaga, snežna padina iz koje su štrčali ogoleli žbunovi.

Šarac ponovo trznu glavom, frkćući.

Sada i Holidej sjaha.

Uz konja, biće bar manja meta, nego da je u sedlu.

Sneg je prigušivao korake, osim, što je skoro nečujno škripao.

Na ivici padine Džordžijanac je zastao.

Kešdonov konj je pognute glave hodao u krug. A podalje od njega, ležalo je telo razbojnika.

Kraj njega takođe telo, ali planinskog lava!

Oboje su bili nepomični.

Nije bilo teško pogoditi šta se desilo: izgladnela mačka nabasala je na čoveka i životinju i bez razmišljanja napala. U toj borbi za život, Kešdon je opalio metak i ubio je, ali, i sam se našao na izmaku, ako su ga kandže oštre poput sečiva dokačile.

No, sa tipom kao što je Kešdon, čovek nikada nije načisto.

Ovakva glupa smrt nije dolikovala čoveku koji je opljačkao pedeset hiljada dolara i o sedlu imao čitav arsenal oružja: dva opasača, pušku...

Holidej nije mogao da bira. Morao je da mu se približi.

Kešdon nije davao znake života.

Ležao je čudno presamićen, desna ruka bila mu je ispružena, zgrčenih prstiju, dok mu se leva podvlačila pod stomak, kao da u njemu umiruje iznenadne grčeve.

Šešir se nalazio daleko od njega.

Holidej je razmišljao: da li da nekako sustigne Kešdonov čopavo kljuse i sa njega skine svoje revolvere, ili da proveriti ima li u razbojniku još života?

Preplašena životinja mogla je bežati; istina, sustigao bi je na kraju,

ali, za to vreme hulja bi mogla da izdahne.

A o kockarevom sedlu bila je torba od krokodilske kože od koje se nikada nije razdvajao. Mogao mu je pomoći, bio je lekar, bez obzira zašluguje li Kešdon pomoć ili ne.

Sagnuo se i okrenuo ga na leđa...

Tada je ugledao uperenu cev.

— Ni mišić da nisi pomerio, Holideje — zarežao je Beni Kešdon, sasvim razgovetno.

Bio je neozleđen.

Samo se pretvarao.

— Čemu? — upita Džordžijanac.

— Moji revolveri su s tobom...

— Bojao sam se da imaš „deringer“ u rukavu — objasni Kešdon. — Ali, dobro si mi došao... Potreban mi je tvoj konj, jer onaj drugi nije više ni za šta...

— Ja sam prilično uporan — rekao je kockar.

Kešdon pruži ruku prema uzdama, ali Mig se izmače.

— Smiri ga — okrenuo se prema Doku — ili ću bez razmišljanja pucati u njega!

I zape oroz.

Holidej sleže ramenima.

Kešdon se uspenra u sedlo i nabušir skoro do ušiju.

— Nisam nečovečan — rekao je cinički Kešdon — slobodno se vrati otkuda si došao. Nije daleko, nekoliko milja kroz sneg, ha-ha!

Pošto nije dobio odgovor na svoju velikodušnu primedbu, Kešdon žestoko obode šarca i upravi prema konju koji ga je izneverio.

Kad mu se približio, on podiže kolt.

Dva tačna, uzastopna pucnja svalili su životinju na bok.

Podigla je još jednom glavu... Kešdon opali i treći put.

Zatim je sjahao, pokupio opasače i preneo na kockarevo sedlo. Potom je žurno odjahao.

Holidej je ostao sam, u snegu, na đavolskoj temperaturi.

Mogao je da bira: hodati po snegu ili umreti.

Naravno, on je zakoračio.

Ali, ne u pravcu koji mu je namenio Kešdon. Skrenuo je sa sopstvenih tragova što su vodili prema prihvatnoj stanici Kold Stouns.

Sad nije imao o čemu da razmišlja: morao je stići Kešdona, bilo kada.

Bilo je hladno, dah se ledio.

Koraćao je.

U takvim beznadnim situacijama najbolje je ne misliti mnogo. Koraćati i koraćati. Njegove čizme bile su za jahanje, uverio se uskoro, a ne za hodanje.

Ali, čovek iz Džordžije raspolaćao je satanskom snagom.

Imao je pred sobom samo jedan cilj, u obličju ubice s kojim ga je „zadužio“ Skot Gibson. Sad se više nije radilo o obećanju, o zadatoj reći.

Sad je i sam bio ozleđen, ako se tako može reći. Uzeo mu je opasač, uzeo mu je konja.

Šnajder mu je, srećom, pomenuo kolibu onog traper!

Čak i ako se tamo nije uputio Kešdon, on je morao da je pronađe, da se odmori i pozajmi za sebe konja i pušku.

U samom podnožju brda, koliba traper Pita Robsona svetlucala je toplom, žučkastom svetlošću sa velikog prozora.

Sastojala se od dva dela: dela za stanovanje i šupe.

Veliki drveni čabar sa vodom na drvenoj klupi ispred, pokrivač je led. O zidu šupe visio je konopac, u dnu zida bure, a nekoliko greda bilo je složeno i uspravljeno na ivicu krova.

Samo je jedan trag vodio kolibi.

Trag Benija Kešdona.

IX

Nezvani gost ušao je u kolibu s otkočenim koltom i ramena punog opasača.

Takvoj poseti, u to doba noći, traper se nije nadao.

Ni u snu!

No, navika da se u divljini susreće i sa većim zverkama nego što je promrzli Kešdon, ostavila ga je prilično hladnokrvnim.

Brada je sasvim pokrila Kešdonovu kožu. Bacio je opasače na sto i primakao sebi stolicu.

Robson ga je posmatrao ćutke. Taman je bio počeo da sprema sebi večeru.

— Završi sa tim, matori — oslovio ga je razbojnik — gladan sam!

— Za to vam nisu potrebni revolveri, mladiću — odgovorio je traper.

— Samo ti radi... i ćuti.

Kešdon čak nije ni šesir skinuo.

Bio je gladan, prozebao, bio je nestrpljiv da se vrati po svoj plen i da

izbegne susret sa Stivom Radikom i Harijem Krislejem.

Pri pomisli da Holidej razgrée čizmama sneg prema Kols Stounsua naterala ga je da se cinički osmehe.

— Kakva te nevolja tera noćas, čoveče? — upitao je traper, skidajući sa peći tiganj pun jaja i prepržene sušene govedine.

— Ne brbljaj, daj to ovamo.

— Juri li te ko?

— Rekao sam da ćutiš — zareža Kešdon i upravi cev kolta na stolu prema Robsonu. Zatim dohvati tiganj i primače sebi. — I ne mrđaj... hoću da te imam na oku!

Traper sleže ramenima.

Pit Robson je bio usamljen, pritisnut godinama i tipičnom staračkom otuđenošću od ljudi i gradova. Čovek koji je život provodio u prirodi i ostao joj veran.

Nosio je dugu, već belu kosu do samih ramena; isto tako dugi brkovi prelazili su ivicu brade, a mnoštvo bora ispisivalo mu je čelo, uglove očiju i obraze.

Na sebi je imao kaput od jelenske kože sa resama i čizme do kolena.

Stavljena na klinove, njegova dugocevna „šarp“ puška bila mu je samo očima na dohvatu. Međutim, traperu nije padalo na um da nešto pokuša; on je svoje proživio i mirno je podnosio razna iznenađenja i razne udarce.

A kome bi koristila njegova smrt?

Nije imao novaca da bi ga pliačkali, nije imao neprijatelja koji bi mu smišljali neprilike.

Vrata njegove kolibe otvarana su svakome ko je prolazio tuda, u bilo

koje doba godine. Pa, i sâm Beni Kešdon komotno je ušao unutra i zapretio oružjem.

Beni Kešdon je od traperera bio sigurno mlađi za trideset i koju godinu više. Mogao mu je biti sin. Stari Robson nije znao koga ima pred sobom, ali je zaključio da se ne radi o čoveku mirne savesti.

— Dobra ti je večera — odgurnuo je zatim od sebe ispražnjenu posudu. — Imaš viskija?

— Samo mleko.

— Pfuj! Kakav si to čovek, bez pića?

— Da sam po tvom ukusu, verovatno ne bi dočekao ovoliko godina, sinko!

— Star si — dobacio je Kešdon — a to znači da postaješ brbljiv i neuračunljiv. Ogrejaću se još malo i krenuti. Imaš konja?

— Jednog...

— Jedan mi i treba. Je li odmoran?

— Jeste, zašto?

— Treba mi rezervni. Imam pred sobom dug put, a po snegu se životinje brzo zamore.

— Ja jesam star — primeti Robson — ali biću još stariji ako me ostaviš bez konja.

— Što će ti?

— Obilazim zamke, odlazim jednom mesečno po zalihe u Vajlard... treba mi!

— Briga me — isceri se Kešdon. — Uzjaši nekog rakuna pa skakući, ha?

Robson se namršti.

Sve dotle je verovao da će se mo-

mak primiriti i mirnije napustiti traperov kutak.

Ali, badava!

Pacov je pokazao svoje zube i postajao sve drskiji i osioniji.

— Spremi mi nešto za put — dobacio je potom — ako misliš da te sačuvam u dobroj uspomeni.

— Nemam ništa...

— Naći ćeš, siguran sam — nalakti se Kešdon — ili ćeš progutati olovo i lepo sklopiti okice zauvek. — Šta misliš o tome?

— Mene ne možeš zaplašiti, mlađicu — odmahnuo je Robson glavom. — Suviše sam star za to. Imam govedine, bez hleba i jednog tek odranog zeca. Ako ne veruješ, i mene je briga! Ne moraš.

— Spremi govedinu.

— Možda ti je potrebna druga pomoć? — naže se traper. — Možda mogu bar da te posavetujem...?

— Ostavi se propovedi, budalo — namršti se Kešdon i lupi pesnicom po stolu. — Jure me za dvostruko ubistvo, ako te to interesuje. I ne zavetaj više.

— Kako hoćeš — promrmljao je traper.

Robson je pronašao jednu krpu, razastro je preko drvene police i u nju stavio kaiš sušene govedine. Kada je hteo da poveže, učini mu se da napolju promakla senka!

Da li mu se učinilo?

Verovatno! Zar bi na svetu postojala još koja budala da se lomata po ovom snežnom bespuću!

Kešdon je imao tu nesreću da bude okrenut starom traperu umesto

ulaznim vratima. I suviše je vero-
vao u to da mu niko neće biti za pe-
tama.

Pogotovu ne Dok Holidej, koji ni-
ti je imao konja niti je znao za ovu
usamljenu, od sveta odvojenu koli-
bu u brdima.

Pa ipak...

Robson je krišom pogledao u svo-
ju pušku.

— Požuri — dreknuo je nestrpљи-
vo razbojnik.

Traper baci zavežljaj na sto.

— Nadam se da ćeš to u miru po-
jesti — reče.

— Zašto ne bi? — podrugnu se
Kešdon i ustade. Kolt je stavio za
pojas, a sa police skinuo Robsonov
krznjeni ogrtač. — Ovo će mi dobro
doći, matori... Vратићu ti ga jednog
dana, ako dotle poživiš.

— Meni je savest mirna — kazao
je traper — pa ću bar mirnije ži-
veti.

— Ne izazivaj — nasrnu na nje-
ga lupež. — I ništa ne smeraj. Ako
promoliš nos, skратиću te za glavu!
Jesi li čuo? Budi srećan što ti kosti
ostavljam čitave...

Kešdon je taman završio sa svo-
jom govorancijom, a vrata su se sa
treskom otvorila!

Trgao se kao opečen!

Ruka mu jurnu prema opasaču,
dok je okretao glavu da vidi šta je
ili ko je provaljivao u kolibu.

Bio je smrtno iznenađen prizorom:
kao sablast, žestoko odgurnuvši za-
njihana vrata, Dok Holidej se us-
tremio prema razbojniku.

Psujući, Kešdon povuče revolver.

No, nije stigao da ga upotrebi.

Iako iscrpljen dugim, napornim
hodanjem, kockar je u svoj udarac
slio svu svoju preostalu snagu i ra-
spalio pesnicom po Kešdonovoj gla-
vi.

Odbegli ubica se posrte.

Uspeo je da se zadrži na ivici sto-
la. Istina, s teškom mukom, ali ipak
na nogama, dok se sto prevrnuo. za-
jedno sa posuđem i opasačima na
pod.

Beni Kešdon je bio žilav momak.

Obojica su imala razloga da se ne
štede: kockar se borio za svoje oruž-
je, konja, za povređeni ponos, a Keš-
don je pred sobom imao samo jedan
cilj, bekstvo.

On je, takođe znao, da ako izgubi,
biće živ do Albakerka.

Što se Holideja tiče, ako posrne,
ne gine mu metak u glavu.

Uspravljavajući se, Kešdon se pono-
vo latio revolvera.

Kockar ga nije mogao dosegnuti
šakama.

Ali, zato je u poslednjem trenut-
ku ispružio svoju dugu nogu.

Vrh čizme pao je na lupežov zglob;
jeknuo je i ispustio revolver. Kada
je hteo da se baci prema njemu cev
puške dotakla mu je čelo.

Zastao je.

Pet Robson je skinuo svoje oružje
i uperio ga na razbojnika.

Zadihanom Holideju je trebalo
nekoliko časaka da smiri ruke i plu-
ća. Da je potrajalo koju sekundu vi-

še, Kešdon bi mirne duše mogao da ga isprebija i likvidira.

Posrćući, on pokupi svoj opasač sa poda i stavi na bedra. Tek tada primeti da je traper svoju cev okrenuo i na njega.

— Neka mi neko objasni šta se ovde dešava — progovorio je umornim glasom. — Ko ste vi?

— Revolveraš — pokazao je prstom Kešdon na kockara — ubica i revolveraš. Juri me od Vajlarda.

Traper uperi na njega pušku.

— Ako te juri, onda se tebi loše piše, mladiću — kazao je. — Rekao si da imaš dva ubistva na duši...

— Šalio sam se — dahtao je Kešdon, motreći svoj odbačeni kolt nedaleko.

— Niže zvučalo kao šala.

— Ubio je on i trećeg — oglasi se Holidej. — Šerifa Gibsona, iz Al Barkerka. Trebalo je da ga kočijom sprovedem natrag, ali smo imali udes.

— I vi ste šerif? — upita Robson.

— Ne daj bože — odgovori kockar — ali sam obećao Gibsonu da ga odvedem.

— Ko ste vi?

— Zovem se Džon Henri Holidej.

— Dok Holidej, eto ko je! — dreknu Kešdon.

Traper odloži pušku.

— U redu je, vaš je — laknu mu. — Nisam navikao na ovu vrstu uzbuđenja — nastavio je. — Čuo sam za vas, Dok... ali, nije mi jasno zašto gonite ubicu. To se ne slaže sa pričama o vama?

— Znam!

Traper vrati pušku na klinove i

sede. Onda se ponovo podigao i pokupio sudove. Zatim postavi sto na „noge“.

— Treba mi jedan konopac — traži Holidej. — Vaš gost je verovatno metkom razbio „lisice“, moraće da se zadovolji običnim lasom.

— Imam jedno u šupi... Zaboga, zar ste došli pešice — uzviknuo je, skrenuvši pogled na kockareve čizme. — Gde vam je konj?

— Verovatno tu negde — odgovorio je ovaj. — Jahao ga je Kešdon. Sad ćemo promeniti uloge!

— Ja ne idem nikuda bez konja — uzvratilo je mračno razbojnik.

— Onda ćeš se kliziti po snegu.

— Bolje da si se vratio natrag — zarežao je Kešdon. — Zašto si se prilepio za mene? Do đavola, moja ponuda još važi. Pola tebi, pola meni. Zašto sebi stvaráš nevolje, reci?

— Navikao sam na to.

— Moji ljudi...

— Tvoji ljudi — prekide ga Džordžijanac — mora da su besni na tebe, Kešdone. Stalno ih izbegavaš.

— Ne bih rekao.

— Možda bi voleo da odemo po plen? — predloži kockar.

— Predomislio si se? — trže se Kešdon.

— Ne, već da ti olakšam savest.

— Kako?

— Možda će se neko moliti za tvoju dušu ako vratiš netaknut novac...

— Idi u pakao!

Kešdonovo lice poprimilo je krvožedan izraz.

Sada, kada mu je sve izgledalo nadohvat, i novac, i sloboda, i otvoren put prema Meksiku, Holidejevo lice sotone zamračilo mu je vidik.

Nad njim se, opet, zaklatila omča u Albakerku.

Učinio je posljednji pokušaj: bacio se, riknuvši, prema svom revolveru na podu.

Kockar se nije mnogo iznenadio.

Sa svojim opasačem oko bedara on je bio onaj stari.

Izvukao je desni „linkoln” i opalio.

Kešdonova šaka uhvatila je prazno!

Precizan hitac iz Džordžijančevog kolta odbacio je razbojnikovo oružje na suprotan kraj.

— Počeo si već da puziš? — dobaci kockar.

Kešdon se ćutke sklopča.

Istovremeno, Pit Robson uđe unutra, podignutih obrva.

— Čuo sam pucanj... — promrsi, ali, zaključivši da mrtvih nema. Pogled na kolt u uglu sve mu je objasnio. Pružio je laso prema Holideju.

— Ti ga veži, stari.

Traper je to učinio veoma savesno.

— Kreni — naredi Holidej razbojniku, bez uvijanja. Glas mu je bio odsečan, hladan i neumoljiv.

Malo kasnije, kroz sneg i noć krenuo je neobičan duet.

Jedan jahač gonio je ispred sebe čoveka, vezanog lasom.

Kešdon je tromo hodao, ali se ni kockaru nije mnogo žurilo.

Lupež je sve nade polagao u svoje pajtaše.

Da bi im, ako su u blizini, dao do znanja da obrate pažnju, on je s vremena na vreme pevao strofe neke besmislene pesmice sa dosta ružnih reči.

Zatim bi zastajkivao i okretao se prema Holideju.

— Slušaj, dendi, šta će biti ako padnem? Kako ćeš onda ispuniti obećanje i dovesti me živog u Albakerk?

— Nećeš pasti.

— Možda hoću namerno.

— Vući ću te.

— Mogu crći?

— To bi voleo da vidim kako izgleda. Kešdone. Ako ti je do priče, pričaj... Ali vreme je pred zoru sve hladnije.

On ponovo zaurla svoju pesmicu, izvlačeći jednu po jednu nogu.

X

Vreme je odmicalo. hladnoća nije popuštala. Ali je zato zamukla Kešdonova pesma.

— Nije fer — promuklo se odazvao lupež — da pešačim. Ovako vezan biću miran, kunem se... Posadi me na konja.

— Ne pada mi na pamet.

— Mislio sam da si džentlmen, ali nisi. Zar me se vezanog plašiš?

Holidej nije odgovorio.

Kešdon posrnu. Kolenima je pao u sneg i počeo da stenje.

— Ne mogu dalje...

— Varaš se ako misliš da ću ti verovati.

— Ne mogu.

— Diži se! — dobaci Holidej pri-

gušenim glasom. — Nismo prešli ni pola puta...

— Ne mogu...

Nalazili su se u nekom useku, odakle se zatamnjeno nebo videlo kao pukotina.

Ni daška vetra.

Pa ipak... Odozgo se skotrljao nekoliko grudvi.

Kešdon je i dalje stenjao, psovao i izgovarao neke nerazumljive reči.

Holidej zateže urde svom šarcu i podiže glavu.

Upravo u tom času, sa vrha stene, silueta nekog čoveka nadnosila se nad njim poput smrti. U magno-venju je trgao koltove.

Zaglušujuća pucnjava izazvala je slabi odron snega.

Zatim se razlegao krik!

Čovek na steni je raširio ruke, kao ptica. Dok je padao i ostavljao za sobom trag, Dok Holidej je primetio kako se za njim vijori crveni šal...

Kešdon je buljio u telo koje se klupčalo i padalo u njegovom pravcu.

Sve se odigralo munjevitom brzinom.

Zadimljeni „linkoln” iščekivali su pojavu novog napadača. Ali, Stiv Radik kao da se predomislio.

— Stiiiiiv! — zauriao je Kešdon, uspaničen.

Niko mu ne odgovori.

Crveni šal i kockasti kaput Harija Krisleja ostali su u snegu kao neobična lokva.

— Stiiiiiv! — drao se Kešdon. — Gde si, prokletniče? Ubij ovog psa, odmah, ili...

Holidej je čekao.

Ali, Kešdonov prijatelj se ili uplašio ili odložio napad za bolju priliku.

Hari Krislej je ležao zaronjen glavom u snegu.

Razbojnik se dotetura do njega.

Divljački ga je udario nogom po rebrima i uspeo samo malo da ga izokrene. Toliko da staklaste oči mrtvaca ostanu prikovane za njega, pod uzdignutim obrvama, na plačnom licu koje je bol od vrelog olova pretvorio u grč.

— Nemoj samo da se rasplačeš — dobacio je Holidej.

Kešdon kao da je izgubio volju za zajedljivim odgovorima.

Jedina nada ostao mu je Radik.

Ali, ni njemu nije bilo jasno gde se nalazi i zašto zajednički nisu napali kockara. Bilo je to veoma prosto: samo da se postave na suprotnim stranama.

Holidej ne bi mogao istovremeno da puca i u jednog i u drugog.

Od Krisleja nije mogao da dobije odgovor na svoja pitanja.

— Hajdemo — prenu ga Džordžijančev glas.

— Ne mrdam odavde ni pedalj — uzjoguni se lupež. — Nemam name-ru da hodam.

— Hoćeš da jašeš?

— Naravno! Bolje da sa sedla uskočim na vešala nego da me odnesu.

— Jahaćeš — obeća kockar — ali, vezaću te naopako.

— Kako to misliš?

— Držaćeš glavu kod konjskog repa sve go Kold Stounsa.

— Nosi se u pakao, prokleti kockaru...

I pođe dalje.

Snega više nije bilo, ni da promakne. Činilo se da je i na golim, skamenjenim granama sleđen pa ga ništa odatle ne može protresti.

Kold Stouns je iz noći izronio nenadano brzo.

Svetla su se i samom Kešdonu učinila spasonosna. Bar više neće hodati.

Neuobičajena gužva ispred stanice zbunila je došljake.

Holidej je primetio mnoštvo plavih bluza.

Konjica?

Šta je ovde tražila četa plavokaputaša?

Prvi ih je primetio Vili Džervis i potrčao. U ruci je, naravno, nosio pušku.

Kešdon je zastao, pomiren sa svojim sudbinom. Pojava vojske izgleda la mu je kao najernja dobrodošlica. Nadao se da nije zbog njega potegnut deo nekog garnizona.

Džervis je pogledao u Kešdona, a potom u Holideja.

— Sve u redu?

Holidej klimnu glavom.

— Već smo se pitali...

— Šta je sa vojskom?

— Zbog Indijanaca — odgovorio je Džervis. — Mi smo doneli rudu i osposobili kola za put. Naišli ste na vreme, Holidej! Kešdon ne izgleda radostan što se vraća u staro društvo?

Iz grupe se izdvojio visok, snažan čovek, s pojasom i revolverom. Imao je tri širita na rukavu.

Ostali su čekali kraj svojih konja, na znak za pokret.

Narednik je nekoliko časaka zagledao vezanog razbojnika a potom kockara.

— Rekli su mi otprilike sve — oslovio je Holideja. — Vaš je, kako vidim, i prilično ukroćen?

— Nikad se ne zna — rekao je kockar sjahavši. — Šta radi vojska po ovoj noći, naredniče?

— Narednik But — predstavi se ovaj, protrljavši dlanom svoju bradu, nenaviknutu da bude neobrijana više od dana. — Hvatali smo Indijance, ser! Pobegli su iz rezervata u nekoliko grupa. Jedna, je, vidim, napala kočiju...

— Bili su gladni... i prozeblili...

— Znam, ali... — raširio je ruke narednik — dužnost je dužnost. Oni su podivljali, polumrtvi, ali moram ih predati civilnim vlastima. Takvo je naređenje.

— Svi su pohvatani?

— Svi.

— I ja ih razumem — procedio je kockar — ali me više zanima vaš dalji put, naredniče?

— Za deset minuta krećemo za Albakerk.

— Onda biste mi učinili veliku uslugu.

— Koju?

— Put ovog kojota biće bezbedniji sa vama — pokazao je na Benija Kešdona. — Odgovara za pljačku i ubistva. Poslednje na duši mu je zamenik šerifa u Albakerku.

— A... vi? Vi, naravno, niste šerif?

— Đavola jesam — odbrusi koc-
kar.

— Nemamo ništa protiv — nasme-
jao se But. — Vama će biti lakše, a
mi smo navikli na to.

— Hvala!

— Znači, u kočiji će biti svežiji
vazduh? — konstatovao je stari vo-
zač Bid, koji je kraj ovog razgovora
saslušao sa zadovoljstvom. — Zašto
ne bismo i mi krenuli, ljudi?

— Svi smo na okupu — presliša-
vao se Džervis — Pegi, Bakler, Bid,
vi... mislim da nas do Albakerka
više neće terati maler!

Uskoro su za Benija Kešdona na-
šli konja i posadili ga između dvo-
jice.

Sve njegove nade kao da su se
ugasile.

Da je ostao sa kockarem, u kočiji,
šansa za bekstvo bi postojala. A ova-
ko, šta je mogao? Ni jedan obični
pasji sin s imenom Stiv Radik mu ne
može pomoći.

Kad to nije mogao, ili nije hteo ta-
mo, zajedno sa Krislejem, među voj-
nicima je izgubljen.

Sve je gotovo!

Posmatrao je kako se putnici ukr-
cavaju u kočiju. Devojka koja mu je
dala revolver osmehivao se na Džer-
visa, Bid je gundajući zauzimao
svoje mesto na sedištu, onaj kauboj
je takode ušao... a Holidej se prvo
pobrinuo za svog konja pa tek za
sebe.

Narednik But je izdao nekoliko
kratkih naredjenja.

Zatim su „plave bluze” obrazovale
kolonu po dva.

Kešdon se nalazio na samom po-
četku, stešnjen između dva mlada
regruta.

Jedino preimućstvo bilo je sedlo;
u njemu je mogao da se odmori i za-
boravi na časove hodanja kroz sneg.

Bio je umoran, gladan, bio je ki-
van na samog sebe i zlu sreću koja
ga je pratila od pljačke u Albaker-
ku pa sve do sada.

Istovremeno, četa konjice i kočija
napustile su Kold Stouns.

Mladići s obe strane razbojnika
gledali su disciplinovano samo pra-
vo.

— Imate cigaru, momci? — poku-
šao je on da zapodene razgovor.

Ćutali su.

— Šta je? Zamrzli vam zubi? Ili
je zabranjeno razgovarati? — boc-
kao je Kešdon. — Zašto mi jedan od
vas — nagnuo se — ne pozajmi je-
dan revolver? Vratio bih mu ga za
nekoliko dana.

Mladići su izgledali gluvi.

— Prašinjari! — promrmljao je
lupež. — Konjica s kavezom na zu-
bima. Ni da razgovaraju... Do đav-
ola, šta bi uradili da sam krenuo
u bekstvo?

Zatim se okrenuo oko sebe.

— Je li ovo američka konjica ili
pogrebna povorka? — dreknuo je.

Iz kolone se izdvoji jedan jahač i
približi se razbojniku. Bio je to kap-
lar, starija momčina usukanih brko-
va i podignute desne obrve.

— Što vičeš? — upitao je.

— Hoću s nekim da razgovaram
— odgovorio je Kešdon, smejući

se — a ovi golobradi tikvani sve vreme čute. Kao kaktusi.

— To im je posao.

— Kaplare, hoću da pričam sa nekim.

— Pričaćeš sa sudijom u Albakerku — odgovorio je ovaj. — A dotle ... zaveži ubico. Ili ću ti u usta gurnuti prljavu čarapu!

I vrati se na svoje mesto.

— Vraga — procedi Kešdon. — On je to i mislio?

Dva časa kasnije ulogorili su se uz jedno strmo brdo, okrenuti prema ravnici na severu.

Kešdona su vezali s rukama ispred, da bi mogao da pojede hleb. Iza njegovih leđa uvek se nalazio stražar.

Vojnici su zapalili veliku vatru.

Njemu čak nisu dozvolili ni da se, ogreje. Na drugoj strani, grupa ćutljivih Indijanaca umotanih u ćebad, zurila je u plamen, odbijajući svaki razgovor ili ponuđeni obrok.

U vazduhu se osećao duvanski dim i Kešdone se nozdrve pohotljivo raširiše.

Do đavola, pomislio je, imao je pedeset hiljada dolara, bio je bogat, bogat... želeo je samo cigaretu!

Niko nije želeo da mu ponudi.

Kraj njega se nalazio stražar, na oprezu, s puškom preko kolena. Sedeo je na nekom deblu i zevao!

Bar je znao da će se na kraju puta ispavati, neprijateljski ga je pogledao Kešdon, a njega samo konopac!

Oko vatre su se sjatili vojnici, ne-

ki su odlazili do konja i u mrak da svrše nuždu, osvrtao se Kešdon, svi su imali svoju veliku ili malu budućnost.

A on?

Konopac!

Ako s ovim prokletim plavokaputašima ostane do kraja, šerif Dodson će ga po kratkom postupku likvidirati! Možda neće dospeti ni do suda! Uostalom, time bi samo odložio vešanje za jedan ili dva dana.

— Imaš cigaru? — obratio se stražaru.

— Ne pušim.

— Zašto?

— Ne tiče te se... I zaveži!

— Ma nemoj?

Vojnikova puška se pomeri; prst „leže” na okidač.

Kešdon odmahnu rukom.

Stegao je maramu preko ušiju, uzalud se nadajući da će ga ugrejati pogled na vatru.

Stražar je okrenuo glavu na šum koraka sa strane.

Jedan vojnik nosio je „kanticu” za hranu, natučenog oboda na oči.

— Već sam jeo — preduhitrio ga je stražar. — Narednik je rekao da niko osim njega ne prilazi...

— Ovo je nešto specijalno — odgovorio je čovek i ispružio ruku.

Vojnik je zavarano tim pokretom obratio pažnju samo na levu, a odozgo se desna spustila na njegovu glavu!

Kratak udarac kundakom — on klonu bez reči.

Kešdon iskolači oči!

— Nebesa — procedio je suvog grla. — Pa to je...

— Umukni — zaškripa Stiv Radik i nožem mu preseče veze. Onda onesvećenog stražara gurnu natrag i zauze njegovu pozu. — Tamo su dva konja... Ja ću za tobom!

Kešdon nije čekao da mu se kaže dva puta.

Šmugnuo je četvoronoške, čvrsto rešen da se samo mrtav vrati natrag. Taj Stiv... baš je imao stila!

Svemu se nadao osim njemu.

I to, u uniformi „plavih bluza“!

Zaista, dva konja su čekala kraj jednog žbuna. Nije lupao glavu o tome na koji ih je način nabavio, već je smesta uzjahao jednog.

Laknu mu kad o sedlu oseti kundač puške.

Odmah je izvuče.

Njegovo bekstvo neće ostati dugo zataškano. Ali, ako je vojska imala toliko vremena da juri za jednim razbojnikom što nije njen posao, onda će im to itekako otežati.

Nije dugo čekao na Radika.

Čutke su poterali konje. Imali su možda najviše pet do deset minuta preimućstva. Jedna patrola krenuće za njima donekle, ne suviše daleko.

I to će najverovatnije biti sve.

Kad su odmakli toliko da se iz vida izgubio čak i odblesak vatre, Kešdon je mirnije mogao da udahne vazduh.

Mrko, neobrijano i natušteno lice Stiva Radika nije uspeo da razvuče ni preterana Kešdonova veselost. On

je sa glave odbacio vojnički šešir i stavio svoj, a onda isto to učinio i sa bluzom.

— Već sam te bio otpisao — doviknuo je Kešdon, ne štedeći konja pod sobom. — Ali, iznenadio si me!

— Manje pričaj — odgovorio je vičući Radik. — Dok ne odmaknemo.

— Krislej je mrtav!

— Govorio sam mu, ali on...

— Šta on?

Radik odmahnu rukom i uvuče glavu u ramena, vitljajući uzdom po vratu životinje.

Sneg je prštao iza kopita.

Osvrtali su se naizmenično, ali nikakvog znaka od potere.

Obojica se nisu odvajali od pušaka. Radik ju je držao pod miškom, a Kešdon u desnoj ruci.

Izbili su na ivicu jedne padine i skoro odklizili do podnožja. Dubok trag ostao je za njima.

I trag tišine.

Mora da je vojska odustala od gonjenja.

Ušli su u šumarak, kao da pretutno traže mesto za predah. Kešdon je olabavio malo čvor svoje marame oko glave i puknuo.

Zatim su pogledali prema mestu odakle su silazili.

— Sad reci — ogłosi se Radik.

— Šta?

Kešdon namignu.

— Gde je novac?

— Zar misliš da ga držim o sedlu?

— Ne mislim... ali gde je?

— Sklonio sam ga na sigurnije mesto

— Gde?

— Gde te budem odveo, Stive. I ne zaboravi, Gibson je jurio mene, a ne vas dvojicu. Ja ću da visim a ne vi. Prema tome — ponovo se nasmejao, ali oporo — pitanja ostavi pod šešir i prati me. Ništa više.

Radik sleže ramenima.

— Ostali smo samo nas dvojica — reče. — Verovatno nećeš deliti pola-pola?

— Zar bi ti delio?

— Ne bih.

— Tvoja je trećina. Ili misliš da nije pošteno?

— Nisam ništa rekao. Ali, ne bi za tebe bilo ništa da te nisam iščupao od vojnika.

— Ne bi ni za tebe — smeškao se Kešdon. — Nisi me oslobodio što me voliš.

— Posao je posao.

— Ja znam svoj posao — zaključio Kešdon. — Imam na duši jednog šerifa. Jedan više... ili manje... sada je svejedno.

Radik zažmuri.

Razbojnikove poslednje reči mogle su da se odnose i na njega.

U svakom slučaju, dok ne dođu do plena, trebalo je imati strpljenja i dobre volje. Ili je bar pokazati.

— Krislej je bio suviše nestrpljiv — promenio je Radik temu. — Hteo je da smakne tvog čuvara, ali položaj nije bio najzgodniji.

— Zašto niste zajedno?

— Ja volim da čekam — odgovorio je Radik. — Hari ne.

— Ja to vidim malo drukčije — iskrivi Kešdon usta.

— Da čujem?

— Bili ste zajedno, ali ti si se povukao čim je Krislej nastradao. Jedan manje za deobu, ha?

— Tvoja je stvar kako vidiš — mirno je uzvratio Radik — a moja je da kažem svoje. Uostalom, momak koji te je pratio gađao je kao đavo!

— Nije ni čudo — promrmlja Kešdon. — Kad bi znao ko je...

— Zar je poznat?

— Naravno! O njemu se ispredaju priče na sve četiri strane Zapada, a ti pitaš da je poznat? Video si: puca obema rukama! Ko još to može? I to precizno!

— Znam nekog... ali, šta bi taj radio s tobom vezanim?

— I ja sam se to sve vreme pitao i nije mi uspelo da dokučim. Budalaština! — otpljunu Kešdon u sneg.

— Onaj debeljko u prihvatnoj stanici pomenuo je neko ime. Nisam mu verovao.

— Ako je pomenuo Doka Holideja, onda je bio u pravu!

— Šta on, do vraga, ima s tobom?

— Gibson mu je umro na rukama, preda mnom — cerio se Kešdon — i zakleo ga da me živog odvede u Albakerk. I zamisli, ovaj se toga pridržavao stalno. Pogrešio je samo što me je predao vojnicima!

— Čudno — promrmlja Radik.
 — Zaista čudno — potvrdio je i Kešdon — kako si uspeo da se pre obučeš?

— Pratio sam konjicu od Kold Stounsa. Niko me u ovoj gužvi ni je primetio. Kad su se ulogorili, jedan momak je izmakao u noć i klepio sam ga. Ostalo je bilo je dnostavno.

Kešdon se opipa po džepovima, više po navici.

— Daj mi cigaretu.

Malo kasnije je duboko uvukao dim.

— Sad da krenemo — reče. — Imamo još dosta da jašemo.

X

Kočija za Albakerk zaustavila se na otvorenom putu.

Kolona „plavih bluza“ ukrstila je svoj put sa glavnim drumom.

Narednik But je dojahao do kočije i otvorio vratanca. Pogledao je po putnicima i zadržao se na kockarevom licu u senci.

— Žao mi je — kazao je — ali, imam loše vesti.

— Kešdon? — samo se odazva Holidej.

Narednik klimnu glavom.

— Pobegao je — reče. — Neko mu je pomogao. Na žalost, nismo imali vremena da ga gonimo, samo jednu milju. Žao mi je.

— Njemu sigurno nije — reče kockar i otvori suprotna vrata.

— Kuda ćete? — doviknu Džervis odozgo.

Holidej odveza Miga i uzjaha.

— Nebesa — uzviknuo je i Vajat Bíd — nećete valjda za njim?

— Najbolje da obavestimo telegramom okolna mesta — predloži narednik. — Neće umaći.

— Znam, ali dao sam reč — odgovorio je kockar.

— Do đavola i reč — pobuni se Vili Džervis — pa, to je ludost ja hati natrag kroz sneg? Zar vam nije preko glave?

— Jeste — priznade kockar i okrenu šarca.

Gledali su kako nestaje u praskozorju.

Narednik But sleže ramenima, uzdahnu i vrati se svojoj četi.

Nisu shvatili.

Niko nije shvatao Doka Holideja.

Ponekad ni on samog sebe...

XI

Odmorili su se možda nepuna dva časa. Napolju je svitalo, mutna dnevna svetlost ulazila je kroz prljavo staklo Parkerove prihvatne stanice.

Li Kigan je to vreme proveo vezan za stolicu, zapušениh usta.

Kešdon je našao polovinu viski ja u jednoj boci i dobro potegao.

Stiv Radik je odbio da pije.

Ležali su na klupama, obučeni, s puškama kraj glava.

Ako je verovati Kešdonu, bili su blizu cilja. Tu negde se razbojnik sukobio sa Gibsonom. Tu negde je sklonio svoj plen, kao da je slutio da će biti uhvaćen. A možda je želeo bez dolara da dođe u Vajlard na sastanak. A možda nije ni imao nameru...

U svakom slučaju, Radik ga više nije ispuštao iz vida.

— Šta ćemo s njim? — upitao je Radik, pokazavši na vezanog čuvara stanice.

— Ubij ga!

Kiganove oči se raširile od užasa.

— Hteo bi da i ja imam nekog na duši? — primeti Radik. — Uostalom, šta nam može? O nama će se već pobrinuti vojska i zakon, odavde do Meksika.

— Onda neka se sam snalazi — sleže Kešdon ramenima i navuče svoju jaknu.

Stavili su „vinčesterke” u kožne uvlake ispod sedala i uzjahali.

Dan je svitao sunčan.

Nebo je postalo vedro, lagano se pod njim topio noćasnji mraz i tragovi oko stanice dobili su bleđoplave senke.

— Kuda sad? — pitao je Radik.

— Za mnom, partneru. Za mnom.

Ponegde su se nazirali tragovi, gubili i nanovo pojavljivali. Tamo gde je noću izbijao vetar, stvarali

li su se nabori kao oni na peščnoj površini.

Prizemni žbunovi štrčali su iz snega u nebo, poput zgrčenih, za ledenih prstiju.

Sunce je preplavilo predeo, izdužujući senke retkog drveća.

Blejštava belina snega bila je oči; morali su da obode svojih šešira namaknu do obrva.

— Taj Gibson — javi se Radik, dok mu je iz usta izletela para pri svakom izgovorenom slogu — mora da ti je bio za petama kad si se odlučio da skloniš novac?

— Bio je — priznade Kešdon.

— Zar si očekivao da će te uhvatiti?

— Za svaki slučaj — iskezi se ovaj. — Namamio sam ga i imao na nišanu. Čak mi je bio okrenuo leđa...

— I?

— Pogodio sam ga.

— I?

— I? Nema „i”, do đavola! Metak kao da je udario i čelik. Prokletnik se okrenuo i izbio mi oružje iz šake. Tome se nisam mogao nadati, zar ne? Umesto da padne, Gibson se okrenuo i razoružao me!

— Da čovek ne poveruje — primeti Radik.

— Ni ja nisam verovao, ali sam se osvestio sa „lisicama” na rukama. Tada sam verovao da ste vi u blizini, ali, badava!

— Čekali smo te u Vajlardu.

— Kad nisam došao, trebalo je da znate da sam u nevolji?

— Mislili smo da namerno nećeš da dođeš.

— Ah, tako? Misliš to još uvek, Stive?

— Ne mislim ništa dok ne vidim pedeset hiljada dolara i svoju trećinu. Gde su?

Ali, Kešdon se samo nasmejao. Izgledao je raspoloženiji no obično.

Za Radika je to bio znak da su blizu.

— Ovde — pokazao je Kešdon na jednu udoljicu.

— Ovde? Ne vidim ništa — namršti se Radik. — Gde si zatrpao torbe?

— Ne govorim o torbama, budalo — prekide ga razbojnik. — Na ovom mestu sam pucao na Gibsona... a odatle smo krenuli prema stanici. Nema tragova, zbrisani su. A što se torbi tiče...

— Ne vidim nijedno dobro sklonište.

— Videćeš!

Nastavili su put dalje, ćutke.

Posle desetak minuta, pred njima se ukazaše obrisi jedne kolibe.

— Pusta je — reče Kešdon. — Služi mi kao putokaz.

— Do vraga sa tvojim zagonetkama, Beni — prasnu Radik. — Taj novac je oboma potreban. Kao što smo potrebni jedan drugom do granice. Voleo bih da spljiskam

stotinak dolara s nekom devojčurkom danas!

— Polako — smeškao se Kešdon. — Od kolibe, prema zapadu, ima veliko drvo. Oдавde se ne vidi, ali, kad pređemo ovu zaravan...

— Drvo? U drvo si sakrio?

— Zar nije dobro sklonište?

— Mogao je neki medved da pomisli da je košnica — pokušao je Radik da bude duhovit, no, to mu nije pristajalo.

— Ne plašim se ja medveda, već lešinara.

— Nema ih zimi.

— Iskrsnu odnekud kad zatreba... Hajdemo!

Ponovo su dobar deo puta prevalili ćuteći. Koliko je Kešdon mogao da proceni, nalazili su se južno od Vajlarda, najmanje desetak milja.

Jedan kratak odmor dobro bi im došao baš tamo. Bez obzira na mogućnost njegovog opisa, koje je Dodson iz Albakerka razaslao oko lo za svaki slučaj.

A kad bude saznao za svog pomoćnika, raspašće se od besa.

Ogorela krošnja velikog drveta izbila je iz snega. Što su dalje ja hali, krošnja se uzdizala i otkrivala svoje podnožje, deblo, koru, čvove i šupljine.

Istovremeno su podboli konje.

U podnožnju drveta nije bilo ni kakvih tragova i Radniku laknu.

Sjahali su, instinktivno ponevši puške. Ljudi koji su u stalnom iz

micanju pred zakonom i poterama, nesvesno su s delovima svojih tela nosili i oružje.

A Beni Kešdon i Stiv Radik su upravo bili begunci.

Kešdon je zavukao ruku u šupljinu.

Radik je netremice iščekivao...

Prvi put posle toliko vremena oči su mu radosno bljesnule.

Pojavile su se dve nabijene kožne torbe.

Kešdon spusti pušku kraj sebe i raskopča jednu od njih. Ukazale su se novčanice. Nežno ih je prstima pomilovao.

— Sve su tu — smejuć se. — Pedeset hiljada dolara u dva pakovanja.

On zakopča torbu.

— Sad ostani tako — dobacio je Stiv Radik oporim glasom.

Kešdon se trže.

Njegov kompanjon je držao pušku uperenu u njega!

— Šta to znači?

— Znači da se rastajemo, Beni — odgovorio je Radik motreći ga oštro. — Ja odlazim, a ti ostaješ.

— Kako? Zar nećemo zajedno?

— Zašto bismo? Ja se mogu dočepati granice i bez tvoje pomoći — odgovorio je mirno lupež. — Ja nisam ubio, nisam ucenjen, nemam zakon na dušu... Imaću samo novac.

Kešdon nije izgledao previše uzbuđen. Čak je uspeo da istisne jedan bledunjav osmeh kroz svoje opuštene brkove i da sedne u sneg.

— To se nisam nadao od tebe, Stive — kazao je.

— Nemoj da me raznežiš — odbrusio je ovaj. — Baci te torbe ovamo, ali polako.

— Zašto ih sam ne uzmeš?

— I uzeću ih — slegnuo je ramenima ovaj — ako si spreman da crkneš!

— Pokušavam da te opametim — raširio je ruke Kešdon. Puška je bila korak dalje, ali, nije želeo da se okreće prema njoj — zajedno imamo više šanse da se probijemo. Meksiko je daleko, a ako te nanjuše sa parama.

— Biću oprezan, ne beri brigu.

Kešdon je i dalje ostajao hladnokrvan. Čak mu se u oči uvlačila divlja poruga.

— Ti si budala, Stive — kazao je.

— Možda, ali za pedeset hiljada dolara biću još veća budala. Odmakni se!

— Hajde, zašto ne pucaš?

— I hoću!

I Radik prinese kundak obrazu. Puščana cev upravlila se u Kešdonovu glavu.

— Mislio sam da nećeš — uzdahnuo je razbojnik, odmahujući glavom. — Sad si stvarno zabrazdio, prijatelju! Imao si šansu, ali si propustio. Zaista se rastajemo, samo...

— Ne zanovetaj!

— ... samo ja odlazim, a ti ostaješ ovde!

— Lepo ti pristaje da budeš du-

hovit — ozbiljno će Radik — ali, povratka nema. Ja hoću sve!

— Zaboravljaš da ja nisam naitan, Stive — rekao je Kešdon, ce reći se i podižući se. — Dok smo ležali, a ti spavao, ja sam zame-nio naše puške!

Radik se namršti. Nije shvatao.

— Zašto? — izlete mu.

— Prethodno sam krišom, dok smo jahali pred zoru, ispraznio svoju — smejao se Kešdon. — Ka ko su iste, nisi primetio da imaš moju praznu, a da je ova tvoja pu na kod mene!

I on je dohvati.

Radik pritisnu obarač — i začu samo „klik“!

Nasamario ga je!

Sad su se uloge izmenile, na njegovu štetu.

Dotle preteće, hladno, ubilačko lice Stiva Radika dobi pepeljastu boju.

— Šta sada kažeš, Stive? — pi-tao je Kešdon. — Zašto si začu-tao?

— Proklet da si — dobacio je. — Ja sam o prevari došao na ide ju sada... a ti je spremaš odav-no!

— Ja sam samo hteo da budem osiguran — cerekao se Kešdon. — Ništa ti ne bih da si se držao po-godbe. Imao bi u džepu blizu se-damnaest hiljadarki i lepu buduć-nost, prijatelju moj. Ovako nemaš ništa!

— Daj mi još jednu šansu — promumla Radik.

— Jednu? Još jednu da me uc-mekaš! Ha-ha-ha! Zar si zaista to liko glup?

Radik je ćutao.

Prsti su mu se grčili, dlanovi zno jili. Ipak, rukama je pošao gore i obrisao ih o bokove. Tu ih je i zadržao.

Kešdon se i dalje cerio.

— Hoćeš šansu? — pitao je. — U redu, imaš je!

— Koju? — muklo se odazva Ra-dik, s nevericom.

— Znam da kolt nosiš pod pa-zuhom — zabavljao se razbojnik. — Pokušaj da ga izvučeš, hajde!

Gledali su se ispitivački. To nije bila nikakva šansa za Radika.

— Što ne bi spustio cev malo ni že? — predložio je ovaj posle kra-ćeg oklevanja.

— Govorili smo o tvojoj šansi, a ne mojoj smrti — uzvratio je Keš-don. — Hoćeš li da je koristiš ili ne? Žurim!

Radik uzmače dva koraka.

Kešdon ne stavi nikakvu pri-medbu. Čekao je s osmehom potez svog podmuklog kompanjona.

Kaput mu je bio raskopčan, pri-laz prema revolveru otvoren. Me-dutim, Kešdon je držao uperenu pušku. Slaba vajda, ali bolju pri-liku nije imao. Baciće se u stra-nu i...

Misli mu prekide pucanj!

Beni Kešdon nije sačekao da Ra-dik smisli bilo šta što bi moglo da ga ugrozi.

„Vinčesterka” je planula jednom, a potom dva puta uzastopno.

Ruka Stiva Radika ostala je zaučena pod kaputom.

Tako je i umro.

Kešdon je zadržao svoj ciničan osmeh na licu, posmatrajući nepomično telo bivšeg partnera.

Sve je sada bilo njegovo!

Svih pedeset hiljada dolara, do đavola!

XII

Sad ga nisu mogli prepoznati.

Prvo što je učinio u Vajlardu bilo je da u berbernici skine svoje legendarne brkove, po kojima je postao čuven i lepo „uslikan” na poternicama iz starih i novijih vremena.

Uostalom, bio je bogat!

Odbacio je svoje prnje i kod krojača, nekog Klifa Rejmonda, uzeo otmeno, elegantno odelo plave boje poprskano crnim tačkicama. Kupio je i dugi krzneni kaput smeđe boje, opasao se isto tako novim opasačem i zadovoljno se pogledao u veliko ogledalo.

Jedva je poverovao da je to on. Glavom i bradom.

Bogata napojnica bila je bačena u ruke ovih majstora.

Nisu stigli da se raspitaju ni za njegovo ime, ni zanimanje.

Dorali su govorili sve.

Uprkos svemu tome. Beni Kešdon nije nameravao da se u Vaj-

lardu zadržava više od dvadeset četiri časa.

Izbegao je „Slimovu potkovicu” i zaseo kod „Belog mustanga”. Iako se spolja ova dva saluna nisu mnogo razlikovala, ovaj drugi je unutra imao nešto bolji raspored i skupoceniji nameštaj.

Novac je stavio u specijalni platneni pojas, kakve nose žene oko struka. U njega je svojeručno zavukao novčanice, zašio i preko toga stavio košulju, prsluk i pantalone.

Sad je izgledao nešto deblji, ali, niko ga se ovde nije sećao kao mršavog.

Oko stotinak dolara stavio je u džepove.

U početku se stalno pipao, iz navike, po brkovima, no, njih više nije bilo. Izgledao je malo mlađi. Bio je oslobođen pratnje svojih partnera, Holidej se nalazio na sasvim drugom kraju, kazon i lovci na ucene tražiće ga brkatog i odrpanog.

Kako je sve to ispalo lako, i jednostavno!

— Želite? — prenuo ga je jedan glas.

Kešdon podiže oči.

Ugledao je pred sobom uglađenog, povijenog sredovečnog čoveka tankih brčića i namazane kose, kao da se nalazila celo jutro pod kravljim jezikom.

Okrenuo se, ali u „Belom mustangu” se nalazilo samo nekoliko gostiju. Oko njega — nikog.

— Meni kažete?

**IZBOR
NAJBOLJIH
STRIPOVA
U
STRIP REVII
STRIPOTEKA
POTRAŽITE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA
SVAKOG
UTORKA**

— Da, naravno... Gospodin nešto želi, zar ne?

— Ko ste vi? — natmuri se Kešdon, nenaviknut da se s njim lepo ophode. Onda se dosetio da odelo ipak čini čoveka... i iscerio se.

— Ja sam vlasnik „Belog mustanga“, gospodine. S kim imam čast?

— Ni sa kim — obrecnu se nerвозno Kešdon. — Imate li ženske?

— Molim?

— Žene — ponovi ovaj, praveći rukama u vazduhu obličje kukova i struka.

— Ah, to... — dosećao se ovaj i procenjivao svog gosta. — Da nije malo rano, gospodine?

— Za mene nije, do đavola!

— Videću već nešto — dodao je vlasnik nešto tišim glasom. — Zna-te, to je poverljiva stvar...

— Je li?

— Da! Osim toga, nije da vam ne verujem, ali, sve što je u vezi devojaka, znate...

— Govorite jasnije, čoveče! — prasnu Kešdon.

— Svaka ima posebnu cenu. I posebno odeljenje — skoro je šaputao vlasnik. — Na žalost, pre šest časova vam ne možemo udovoljiti.

— Plaćiću dvostruko.

— Ne bih želeo da me krivo razumete, gospodine — sagao se čovek — ali, ako želite nešto vrednije, onda se strpite do večeras. Sada vam možemo ponuditi samo treću kategoriju.

— Šta to znači?

— Ovo — pokaza on prema jednoj „dami“ za stolom, mršavih ramena, polupijanoj, razmazane šminke.

Bila je sama, užasno nepoželjna. Čak i za Benija Kešdona.

— Biću u sobi — obavesti Kešdon vlasnika „Belog mustanga“. — Probudite me u šest... Ili još bolje: dovedite mi tri najbolje u sobu, da se odlučim.

— To nije naša praksa...

— Napravite izuzetak — iskezi se ovaj i sevnu očima. — I zapamtite: tri najbolje, do đavola! Ne pitam za cenu!

Čovek se pokloni.

— Nemojte dva puta reći, gospodine — nasmejao se uslužno i preljubazno. — Žene vas neće ostaviti onda na miru.

— To me ne bi rastužilo, ha!

On tromim korakom krete uz stepenište.

Vlasnik „Belog mustanga“, Tajm Povelm gledao je za njim sve dok ga nije zaklonila ivica zida.

Onda je podigao obrve i zatrep-tao.

Barmen za šankom se smeškao: poznavao je gazdino lice ako je namirisao žrtvu.

Povel se uputi kroz zavesu u drugu prostoriju. Bio je to prostran hol, oskudno namešten, sa dvojica vrata. Ispred jednih se nalazio momač širokih ramena i pesnica poput maljeva.

Osim toga, imao je kolt za pojasom.

Uzmakao je da napravi prolaz svom gazdi.

Povel je zastao pred vratima, podigao ruku da zakuca... a onda se predomislio i jednostavno ih otvorio. Grmalj se protekao na prste da baci pogled u „zabranjenu” sobu. Za trenutak je video nekoliko loknica, osmeha i razgolićenih butina.

Potom se vrata zatvoriše.

Tajm Povel se podbočio pred obraženim devojkama i zažmirio.

— Moje dame — obratio im se — kako ste?

— Golišave — odgovorila je jedna od njih, plavuša raspletene kose, pokrivena samo crnim korsetom. Bila je tankostruka ali izvanrednih oblina, raskošanih prsiju i izazovnih bokova.

— To vidim, ali da li ste spremne?

— Kao i uvek. Šta ima na vidiku?

Povel protrlja ruke.

Vlasnik „Belog mustanga” bavio se podvođenjem, ali otmenijim. Birać je mušterije, jer je imao i odabrane dame: Plavokosu Kler, smeđokosu Suzi i crnokosu Džejn.

Za svačiji ukus, imao je običaj da kaže.

Naravno, one se nisu pojavljivale u salonu, već po sobama. Imale su svoju tarifu na sat, koja se duplirala na svakih daljnjih šezdeset minuta.

Povelu je trebalo dosta muka,

ali i novaca da oformi jednu takvu „ekipu”, od koje je napravio zlatan rudnik. Za javnost, one su bile Povelove pomoćnice i konobarice koje privlače ljude poput magneta.

Vlasnik „Belog mustanga”, mora se priznati, imao je ideja.

Devojke su uveče dobijale sasvim drugu ulogu, po potrebi.

Odabrane bi se izgubile na sat ili dva. Povel se trudio da se nikada ne desi da sve tri „iščeznu” iz salona i ostave goste na cedilu.

Bio je to najneobičniji salon na Zapadu u to vreme.

Tajm Povel, poreklom Nemać, preduzimljiv i vešt u poslovima, odskora je uveo praksu sa kelnericama-prostitutkama, a već je bio čuven u pokrajini, pa i dalje. Za moral nije mario, jer je mogao sve novcem da kupi. Čak i naklonost gradskog šerifa.

Žene u gradu nisu mogle da imaju sigurnih dokaza za jedan tako bedan, po njihovom mišljenju, prljav i protivzakonski posao.

Nijedan zakon nije strogo i precizno zabranjivao da u salonima goste služe devojke!

„Barske dame” su bile dekor velikog broja salona, pa ova Povelova novina nije zvučala opasno.

Razlika je bila u izboru. Devojke u „Belom mustangu” bile su istinski lepe i poželjne, znale su svoj posao i strogo su se pridržavale „kućnog reda” Tajma Povele. Ni minut više preko plaćenog sata.

Povel nije imao nameru da u Vajlardu ostane večno.

Svoju ideju trebalo je „prodati” u nekom većem gradu. Najviše za nekoliko meseci, hteo je da krene za Albakerk.

Vajlard je bio samo probni deo njegove ideje.

Za čuvara svojih golišavih „anđela” najmio je razbijača iz Fortisa, Džeka Balarda. Taj je imao dužnost da se u toku dana i večeri odmakne od određene prostorije samo u krajnjoj nuždi.

Dok su devojkke služile u salunu, on je sa svog mesta kraj zavese nadgledao ponašanje gostiju.

Podnapitim i raspoloženim mušterijama bilo je dozvoljeno da uz put štipnu ili pljesnu kelnerice. Ali, ništa više.

Svaki drugi potez bio je osujećen. Prvo kratkom primedbom a onda šakama. Pa i koltom, ako ustreba.

„Slimova potkovica” bila je poznata po kockarima, „Beli mustang” po devojkama.

I naravno, u prvom je promet bivao sve manji.

Tajm Povel je pogledao na sat; tek je prevalilo podne.

Najbujnija od devojaka, Kler Fleming, bila je među njima najiskusnija i najgovorljivija. Iako se Povel trudio da ne pravi razliku, plavuša je bila njegova ljubimica. Najpoverljivija od devojaka.

Povel je napravio nekoliko kora-

ka po sobi. Mirisalo je svuda na parfeme, nekoliko ogledala „hvalatalo” je tela njegovih kelnerica, haljine su ležale preko postelje i paravana.

Nisu se libile svoje golotinje pred Povelom. On ih nije ni uzbuđivao ni zastideo. Njihov odnos bio je vraški poslovan.

— Imamo gosta — rekao je Povel i zaustavio se, ponovo protrljavši ruke.

— Kakve voli? Smeđe, plave, crne? — pitala je Vitkonoga Suzi.

— Sve tri — podiže obrve vlasnik.

— Gle? Zar je toliko bogat? — iščuđavala se Kler.

— Ne, hoće tri najbolje, pa da izabere.

Kler Fleming povuče dim iz cigarete, uvučene u dugu muštiklu.

— Kakav je inače? — upita.

— Sirov, liči mi... liči mi na preobučenog bandita — odgovorio je Povel. — Međutim, siguran sam da je nabijen parama, drage moje. Oko struka ima nešto...

— Kao pojas?

— Da. Možda je tu sakrio novac, Imao sam prilike da vidam trgovce koji svoj kapital tako prenose, da bi bili neupadljiviji.

— Koji ćemo sistem?

— Broj dva — odgovorio je Povel.

— Sam je znači?

— Bar dosada. Uzeo je sobu da se odmori. Sve je na njemu novo,

kao da je kupio ovde. Primetio sam Ričardsonovu etiketu na kragu kapa.

Suzi Bon prekrsti noge i proteže se.

— Veče bi moglo da bude zanimljivo — konstatovala je.

— Potrudite se — dodao je Povel. — Ona koja bude sa njim, daće sve od sebe da ga uspava. Sipać će mu u piće prašak, a druga će ući u sobu da uzme ono što treba. Ako se kasnije pobuni, Balard je tu da ga stiše. Međutim, koliko ceniš, devojčice moje, neće smeti da diže veliku buku ako je novac odnekud „digao“. Znaš šta mislim?

— Ako je naoružan? Ako je opasan?

— O tome ćemo u svoje vreme — pljesnuo je vlasnik „Belog mustanga“ šakama. — Spremite se u šest. Sve tri.

XIV

Kada su sobna vrata zaškrpala, Kešdon se trgao.

Tajm Povel je provirio unutra i našao se pred uperenim i otkočenim revolverom.

Za trenutak mu se dah presekao pod ubilačkim pogledom ubice iz Albakerka. Skoro je požalio što će poslati devojku u ovu sobu.

— Šta hoćeš, idiote? — dreknuo je razbojnik, još bunovan. Spavao je obučen.

— Gospodine, rekli ste da vam dovedem...

— Koga?

— Tri devojke. Sećate li se?

Kešdon se prisećao. Onda je vratio revolver u futrolu okačenu o naslon fotelje kraj uzglavlja.

— Gde su?

— Čekaju.

— Onda ih uvedi... a ti se gubi! Povel se povuče.

Kada su njegove tri dame stupile u sobu, Kešdon je bio istinski zapanjen. Sve je drugo očekivao osim ovako proketo lepih i blistavih cura s dekolteima koji skoro ništa nisu skrivali.

Sve tri su držale u ruci po jednu bocu.

— Izaberite — oglašila se Kler Fleming. — Viski, šampanjac ili brendi?

— Šampanjac — pokazao je Kešdon na flašu u njenoj ruci — ali, mogao bih, do đavola, sve da promešam.

— To ne dolazi u obzir, lepotane.

— Zašto?

— Jedna je za zabavu, ostale radi svoj posao u salunu.

Kešdon skliznu sa kreveta, zagladi kosu i provuče dlanovima po prsluku.

Onda im se približi i sjajnih očiju odmeri.

— Nebesa — skoro je riknuo — sve ste jednake. Ali, plavuše su mi bolna tačka!

• Kad su druge dve htele da krenu, on ih zadrža. |

— Sledeći sat bih mogao malo da promenim? — predloži. — Reci-mo... crnokosu?

— O tom potom — izgovori ova i namignu.

On je žestoko udari po stražnjici i isceri se kad je jauknula.

Kler Fleming spusti flašu na ormarić i iz pregrade izvuče dve čaše.

Međutim, Kešdonu nije bilo do pi-ća. Bar ne odmah.

— Koliko vrediš, lepojko?

— Zavisi na koliko?

— Sat za početak.

— Pedeset dolara. Drugi sat je stotka.

— Oho — ote se Kešdonu. — U Vajlardu nema ništa badava? Da nisi malo preskupa?

Devojka sleže ramenima.

— Takav je propis.

Kešdon je iznenada ošamari. Od udarca je pala na postelju i razro-gačila oči. On se, međutim, i dalje cerio.

— Šta to znači? — upitala je, držeći se za obraz.

Razbojnik izvuče novac i pruži joj.

— Pedeset dolara — kazao je. — Time sam te kupio da s tobom ra-dim šta hoću.

— Zavisi — bila je tvrdoglava Kler Fleming. — Ja nisam partner za obračune već za ljubav, lepota-ne!

On je ošamari s druge strane. Po-

kušala je da izbegne, ali sa zakaš-njenjem. Ovog puta joj je rasekao usta.

I opet se cerio.

Njeno lice postade prestrašeno.

— Sad bolje izgledaš — dobacio joj je i krenuo preko postelje, na kolenima. — Volim žene s takvim licem. Bojiš li me se?

— Da...

— Onda je u redu.

Ona strpa novac u-podvezicu svo-je čarape.

Kad mu se ponovo okrenula, ispustila je prigušeni krik.

U Kešdonovoj ruci zablistao je kratak nož.

— Ne boj se — umiri je on — samo da te oslobodim ovih lanaca.

I zaseče po vezama korseta.

Sa nekoliko veštih pokreta oslo-bodio ju je gornjeg dela. Nije sme-la da se pomakne.

Njene dojke se izliše i sva se na-ježi. On pritisnu čelik oštrice na njenu kožu.

— Lezi!

Poslušala ga je.

On se uglavi među njene noge i zamahnu nožem.

Užasnuta, Kler Fleming pokri oči podlakticama.

Međutim, nož se zabode iznad jastuka, u zid, a po njenim prsima padoše Kešdonove usne.

Razjaren od lepote i topline nje-nog tela, Beni Kešdon je pomamno savijao devojčino telo, u želji da iz nje izvuče jauke. Tek kad mu je to

pošlo za rukom, osećao se bolje i mirnije.

Posle petnaestak minuta, oboje su obojema ležali pogleda uprtih u tavanicu.

— Kuda ćeš? — upitao je kad se ona pokrenula. — Tek sam počeo...

— A šampanjac?

— U redu, ali požuri...

Kler Fleming je nasula piće i vešto, zaklonivši leđima stočić od Kešdonovog pogleda, sasula iz svog prstena prašak u čašu do sebe.

Kad je htela da ih uzme, razbojnik je dokopa i obori na postelju. Počeo je žudno da je ljubi i kroz šake premešta dojke. Jedva je dolazila do daha.

Onda je naglo prestao i primeo joj čašu.

— Živeli — rekao je.

Ošamućena, devojka ispi nekoliko gutljaja.

Onda napravi čudan izraz.

Kešdon to primeti.

— Šta je? — upita.

Nije mogla da kaže. Slučajno ili namerno, tek, čaše su bile izmenjene. Ona je popila uspavljujuće sredstvo umesto njega.

— Nije ti dobro? — pitao je ponovo lupež.

— Ništa... Ja... Samo sam umoran...

— Imamo još dvadeset minuta...

— Znam, ali... ja...

Nije vredelo opirati se. Glava je klonula na jastuk kao posečena.

Kešdon omirisao čašu iz koje je

devojka pila i odmahnu glavom. Onda skide kaput i leže kraj nje.

Taman je hteo da zapali, kad primeti da se vrata nečujno otvaraju.

Brzo je sklopio oči.

— Kroz „šumu” sopstvenih trepavica razaznao je siluetu neke devojke.

Šta su to smerali s njim?

— Kler? — pozvala je nidokosa Suzi svoju partnerku.

No, niko joj se ne odazva. Izgledalo je da oboje spavaju kao zaklani.

Ona se na vrhovima prstiju približi postelji. Lagano je opipala Kešdonov pojas sve dok se nije uverila da tu zaista ima neki „dodatak” kako je naslućivao Tajm Povel.

Sudeći po debljini, unutra je moralo da bude debeo sloj novčanica. Dok se naginjala da mu to otkopča, duga kosa je zagolicala Benija Kešdona po licu.

Nije stigla ni da vrišne!

On je ščepa za usta i obori kraj sebe.

Video je da se njene oči pretvaraju u užas.

On prisloni nož na njeno grlo.

— Da nisi pisnula — opomenu je.

Klimnula je glavom.

— Ona spava — pokazao je Kešdon prema plavuši, cinički se cereći. — Pogrešila je čaše. A i ti... i ti si pogrešila. Da te ubijem?

Opet su se njene oči užasnule.

Kešdon joj zdera haljinu do stomaka. Onda leže preko nje.

— Hoće li doći i treća? — pitao je.

Suzi Bon je ćutala, trpeći bol koji joj se zarivao u utrobu.

Malo kasnije, Kešdon je navukao kaput i doterao kosu. S vremena na vreme cerio se u pravcu nagih devojaka, od kojih se jedna još nalazila u snu a druga u šoku.

Začudo, nije se potrudio da vrati svojih pedeset dolara od plavokose.

Potom je napustio sobu.

Ne malo iznenađenje presrelo je Tajma Povala kada je ugledao u hodniku raspoloženog stranca. Skoro se zaneo.

— Vi... Da li je sve u redu? — promućao je.

— Naravno — odgovorio je Kešdon. — Veoma ljubazno od vas što ste mi za pedeset dolara poslali dve.

— Kako? — zagrenu se vlasnik „Belog mustanga”.

— Lepo! Jedna spava, a druga leži, očarana i zaljubljena. Još je u oblacima.

— Ne shvatam...

Ali, Kešdon ga je već ostavljao na putu prema donjoj sali gde je već vrilo. Hladno, mrazno zimsko veče opet je uteralo ljude u toplije uglove.

Ako je Kešdon mislio da će olako proći, Tajm Povel se nije odricao svojih planova. Njegove devojke su razočarale, ali, bio je tu još Džek Balard.

Više se nije radilo o novcu. Suetni Nemač želeo je da umiri savest totalnim porazom podmuklog, lukavog stranca.

Beni Kešdon je posle naporne večeri u sobi pozeleo da nakvasi grlo. Siguran da ga niko neće prepoznati i ne mareći za posledice u vezi devojaka iz „Belog mustanga”, seo je za jedan sto, jedinu praznu stolicu, ne pitajući ni da li je slobodna..

Crnokosa Džejn Mičel jedva je stizala da raznese porudžbine po sali. I ona je bila iznenađena pojavom Kešdona, sa čijeg se lica nije skidao ciničan osmeh.

Dok je prolazila, on je uhvati za ruku.

— Samo si ti nedostajala, lutko — dobacio joj je.

— Za šta?

— Za bal utroje.

— Nikad nije kasno — odgovorila je sa profesionalno ljupkim osmehom.

— Zašto to odmah ne svršimo?

Izgledalo je da Beni Kešdon po svaku cenu hoće da nadoknadi sve ono što je propustio poslednjih nedelja. Ili je to bila iskonska potreba za izživljavanjem pred nagoveštajem skorog kraja.

Crnokosa Džejn Mičel je pokušala da se udalji, ali, razbojnikova ručka nije popuštala.

— Imam posla — rekla je, sada već neljubazno. — Ostavite me!

— Nećeš se pokajati.

I privuče je sebi.

Istog časa na rame mu se spusti mečija teška ruka.

Stisak je bio tako silovit da mu je mišić naprosto utrnuo. Morao je da ispusti kelnericu i ona odskakuta kroz gomilu kolena i čizama, prema šanku.

Kešdon istrže rame, no, čelični stisak mu sustiže drugo.

On podiže glavu.

Video je iznad sebe poluspuštene kapke i tup pogled jednog mišićavog momka.

U prvi mah je pomislio da je to neki lični zaštitnik lepuškaste devojke. Ali, kraj zavesje je opazio napregnuto vlasnikovo lice i zaključio da je od njega došla „poruka“ u obliku džinovskog kućepazitelja.

— Ovo je moje rame — dobacio je s krajnjim strpljenjem — ukoliko toga nisi svestan!

— Opominjem vas, gospodine — izgovorio je Džek Balard već naučenu rečenicu — da se pristojno ponašate.

— Šta sam to učinio?

— Dosadivali ste — odgovorio je mehanički Balard.

— Ona se nije bunila — primećti Kešdon.

Povelov razbijač nije bio naviknut na duge prepirke pa je zastao.

Onda se namrštio.

— Opomenuo sam te — dobacio je nervozno — i nemoj da me izazivaš!

— U redu, u redu — naizgled pomirljivo će Kešdon — ja te razumem, drugar. Biće sve u redu, biću miran kao bubica, kao... kao anđelak!

Balard ga pusti.

— Možda sam malo više popio — izvinjavao se Kešdon savijajući se napred — a to se da oprostiti, zar ne?

Govoreći sve to, lupež je odmerio razdaljinu od sebe do Balardovog pleksusa.

Onda je ispružio ruku i zavukao mu pesnicu u stomak.

Nepripremljen, iznenađen, Povelov razbijač je izgubio vazduh i zakolutao očima.

Tada ga je preko nosa sustigao novi udarac i on je poleteo na obližnji sto.

No, Džek Balard nije bio mekušac. Naviknut i da prima i da deli udarce, samo je otresao glavom. Kada je bio spreman da uzvрати, Kešdon je munjevito izvukao svoj revolver.

Balard zastade.

Razbojnik se cinično cerio.

Ali, Balard je učinio neočekivan potez. Vešto je skinuo opasač i ustremio se, nenaoružan, prema strancu. Sada bi svaki pucanj bilo čisto ubistvo za Kešdona. A on ih je već imao tri na vratu.

Ako bi sada pucao, to bi bilo ubistvo od koga ne bi daleko umakao.

A njemu je bio potreban mirniji put za Meksiko.

On vrati kolt.

Nije imao skoro nikakvih šansi u borbi pesnicama.

Ali, Beni Kešdon je bio ovejan tip: raspolagao je on i snagom, ali i mozgom.

Prvo što je učinio, bilo je stolica — ustremio ju je na Balardo-vu glavu.

Ovaj je poturio ruku da se zaštiti i otkrio levu stranu.

Tada razbojnik ispruži nogu i zadade mu mučki udarac među noge. Balard jeknu, napravi bolnu grimasu i skupi se.

Novi udarac čizmom odbaci ga natrag.

Svi su lepo čuli kako pucaju kosti vilice. Nastao je muk.

Iako razbijač nije bio omiljen, stranac je svojim potezom posejao podozrenje. To nije bila muška borba već podli trik.

Tri gosta su se nadnela nad Balarda.

Onda su ga odvukli prema zavesi, gde je stajao kao oduzet Tajm Povel.

Međutim, dovrtljivi Nemac nije želeo da pokaže svoju zaprepaštenost. Sve je trebalo da bude logično, pa i poraz njegovog razbijača.

On se uputi prema šanku.

— Šta je ovo? — povikao je, mučno veselim glasom. — Pogreb? Gde je piće? Častim celu turu, program je tek počeo, džentlmeni... Živeli!

Baš tako! Njegov salun nije smeo da izgubi ništa od svog dobrog gla-

sa. Zašto bi jedna kratka tuča to upropastila?

Nekako u to vreme pojavila se i Kler Fleming, obučena u skromniju odeću, za posao. Na licu je imala onaj svoj stari očaravajući smešak, koji nije mimoišao ni Kešdona.

Kao da ništa nije bilo!

Uostalom, za Tajma Povela i to je bio deo posla. Ako je stranac bio spreman da o svemu ovome prećuti, bio je i on.

Nadao se da će uskoro otići. Zauvek!

No, Beni Kešdon je otišao mnogo ranije nego što je i sam nametavao.

Dok je oko njega vrilo, dok se prosipao viski i cirkale kelnerice, dok ga je hvatala izmaglica od pića, na ulazu se pojavilo poznato, hladno, smrtonosno lice.

Kešdonu je zastao dah!

Tamo je, poput sablasti, stajao Dok Holidej!

Zamalo nije potrčao.

Onda se dosetio da nema brkova, da ga neće moći prepoznati sa te razdaljine u novom ruhu, obrijanog i nakindurenog.

Samo je pognuo glavu.

Dakle, ljudi kockar ga se nije odrekao!

Nebesa!

Morao je da se izgubi čim uzmogne, što neupadljivije ako je moguće.

XV

Tajm Povel je odmah „osetio“ da je u salun ušao nesvakidašnji gost. Njegov zadatak bio je da ga dočeka. Svako je iz „Belog mustanga“ morao u svet da ponese lepe utiske.

Kockar nije tražio mesto za stolom. Zadovoljio se šankom.

Njegovo inače bledo lice mraz je lšarao crvenilom.

Skoro dvadeset četiri sata bez sna izmorilo je i te čelične nerve.

Prvo što je nameravao da uradi bilo je da se obrije, okupa i presvuče. Naravno, ukoliko pronađe Kešdonov trag u Vajlardu, i ako bude dovoljno svež da mu pruži malo vremena da se osveži.

Kešdon je za sobom ostavljao vidljive tragove.

Najnoviji je bio leš Stiva Radika, dopola zatrpanog u snegu. Po tome je zaključio da nema ni pet-šest sati prednosti. (Ako je čovek a ne čudovište, Kešdon je morao negde da se zadrži i odmori.)

A gde osim ovde?

Kod Radika je pronašao deo svog novca, blizu četiri hiljade dolara, za koje Kešdon sigurno nije ni sanjao da ga njegov kompanjon ima.

U „Slimovoj potkovici“ nije našao nikog a ko bi mu odgovorio potvrdno na opis odbeglog ubice.

Ni ovde se nije nadao nečem određenom. Činilo se da je Kešdon

odabrao diskretnije mesto za predah. Možda u nekoj od bednijih jazbina, gde čak i šerifi nerado zalaze osim ako moraju.

Jednim pogledom obuhvatio je lice gostiju, a onda se sreo sa Povelovim uslužnim, snishodljivim izrazom.

Barmen je prišao čim je ugleđao svog gazdu da se približava.

— Viski?

— Brendi.

— Koje vrste?

Kockar zastade za trenutak.

— Iz Topeke?

— Imamo.

— Dajte/onda dupli. I ne odnose/bocu.

Povel se sasvim približi.

— Naći ću vam mesto za nekim stolom, gospodine? — predložio je.

Holidej ga ne udostoji odgovora.

Pošto je čašu sa brendijem nekoliko časaka držao u šaci kao da želi da je ogreje, on u jednom dahu sruči dvostruku sadržinu.

Barmen je pomislio da će se gost zagrenuti.

Međutim, Holidej je mirno podneo silazak žestoke tečnosti niz ždrelo, sačekujući je da mu podgreje vene.

— Ako ste ogladneli, gospodine — insistirao je vlasnik „Belog mustanga“ — ako ste za dobar biftek, za lepo društvo, za...

— Jesam za obaveštenje — prekide ga čovek iz Džordžije.

— Kakvo?

— Tražim čoveka visokog rasta, velikih brkova, nosi maramu preko ušiju, s polucilindrom, dugim kaputom, ima ožiljak oko vrata?

— To se zove opis — priznao je Povel, razmišljajući potom nekoliko časaka, a onda zavrte glavom. — Ne bih rekao da je bio ovde. U koje vreme?

— Najviše pet do šest časova pre mene.

Povel je odmahivao glavom.

— Ne, takav gost nije ulazio u moj lokal, gospodine. Šta vam je on?

— Ništa!

— Možda u „Slimovoj potkovi-ci“...?

— Bio sam.

— Zašto ga tražite?

Holidej odmeri svog sagovornika ledenim pogledom, tako da se ovome odsekoše noge.

— Da li vam je to važno? — upita.

— Ne... samo sam onako... iz navike.

— Taj momak je ubica. Ima na duši četiri leša i jednu banku iz Albakerka.

Povelove obrve se popeše visoko na čelo.

— Tako? — procedi. — Zar bi neko takav smeo da se pojavljuje po salunima ovakvog tipa, gospodine? Morao bi da ima zaista petlju.

— Taj je ima.

— Ipak, nisam video nikoga sličnog — uporno će vlasnik „Belog mustanga“.

— Možda se neko razbacivao novcem?

— Ne, niko... osim? Osim...?

— prenu se Povel, ali onda se nasmeja. — Ipak, to je glupost.

— O čemu se radi?

— Jedan stranac je iza podneva došao. Imao sam utisak da je pun para, gospodine, ja imam za to nos, ali, taj nije po vašem opisu.

— Nije?

— Ne! Nema brkove, lepo je obučen, obrijan, na njemu je sve novo, od glave do...

— Baš lepo — prekide ga kockar.

— Stigao je onda da se obrija i presvuče, zar ne?

Povel je zurio u Holideja.

— Možda je tako — zaključio.

— Gde je?

— Bio je ovde malopre — okrenuo se Povel po sali pokušavajući da pronade Kešdonovo lice. Uzalud ga je tražio. — Nestao je! — zaključio. — Odmah sam pomislio, gospodine, da je ono poslednja vrsta ljudi, uprkos novom odelu.

— Zaista?

— Naravno! Prebio je mog čoveka i uvredio moje devojkice. Ko zna šta bi me sve još čekalo da niste vi naišli? Mora da vas je ugledao i klišnuo... Jeste li vi šerif?

— Nisam.

— Ra, ko ste onda?

— Kockar!

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

— Ko... Šalite se? Zašto bi jedan kockar jurio za ubicom? Ako želite da ostanete inkognito, ne brinite, ja umem da ćutim...

— Želim jedno kupanje najpre — odgovorio je Džordžijanac, naskuvši brendi u čašu do polovine.

— Zar ga nećete goniti? — začudi se Povel.

— Kasnije! Ne može mi umaći. Daleko je Meksiko.

— Otkud znate da će u Meksiko?

— A kuda bi? Od granice Rio Granda prema severu čekaju ga samo vešala.

— Da, u pravu ste, ali... Ako vas je ugledao — osvrtao se Nemač oko sebe — možda čeka priliku da i vas ubije? Možda nije odjahao, već se zavukao negde poput pacova...

— Na to i računam.

— Kako?

— Čoveče, umoran sam i prijav, sve ostalo će da priču. Zatvorite usta i otvorite mi vrata najbolje sobe, ako je imate.

— Bićete usluženi — pokloni se saluner, uz svoj oprobani, ljubazni smešak koji obećava čak i one neverovatne stvari o kojima čovek samo sanja a ne nalazi nigde — osim, naravno, kod „Belog mustanga”.

Malo kasnije, zagnjuren u mlaku vodu, Dok Holidej se predao pušenju.

Odelo mu se nalazilo prebačeno

preko visokog naslona tapacirane fotelje, a opasač na dohvata ruku, uz samu drvenu „kadu”.

Miris „Virdžinija” cigarete ispunio je celu sobu.

Na vratima se čulo lako kucanje i pre nego što je kockar stigao da bilo šta kaže, promolila se zanosna, plava kosa Kler Fleming.

— Još tople vode, gospodine? — pitala je.

I ne čekajući odgovor, ušla je sa kofom koja se pušila.

Kockar se još više zagnjuri u vodu. Virila su mu samo mišićava ramena.

— Gazda te poslao? — upitao je, premestivši cigaretu s jednog kraja na drugi.

— Kako ste pogodili? — nasmešila se šeretski. — Tačno, moj posao je topla voda... i ostalo.

— Ja sam samo za toplu vodu.

— Kako hoćete — uzdahnula je i od tog uzdaha joj se grudi nadimahu kao đavolski mehuri. Sagla se ne bi li ih i on primetio.

No, kockar je ostao hladan.

— Onaj stranac — ispravila se i zabacila kosu — onaj koga tražite...

— I to vam je gazda napričao?

— Ponešto! Bila sam s njim u sobi, gola... a on je sve vreme bio obučen. Čak i pod opasačem!

— Pa?

— Imao je čudan struk, gospodine — nasmešila se Kler. — Zna te šta mislim?

— Kako bih znao? — nevešto se kockar, ispuštajući kolut plavičastog dima prema njoj.

— Imao je pojas oko struka — kazala je tiše. — Onaj u koji se uživaju dolari i posle zakopčava, da se lakše prenose. To je čovek koga tražite!

— Hvala za vodu. Ovo će biti dovoljno.

— Sigurni ste da ćete samo vodu?

— Sasvim.

— Vi ste prvi koji me ne svlači ni pogledom ni rukama. Rado bih sa vama i besplatno.

— Zatvorite vrata za sobom.

Uzdahnula je i udaljila se.

Bila je privlačna i zgodna, ali, Doku Holideju je najmanje trebalo zabave.

Prosto je pozeleo da se opusti i zadrema u vodi, da ne ustaje bar pola sata.

Iz njega kao da je isparavala nakupljena hladnoća.

Beni Kešdon je, dakle, bio tu, pre možda najviše pola časa. Poznajući čud te hulje, kockar nije verovao da će on brzopleto pobeći.

Bila je noć puna mraza, a u „Belom mustangu“ se moglo naći sve ono o čemu bi uz put jedino maštao.

Kešdon je sigurno bio pritajen.

Kockar prebaci ruku preko ivice svoje „kade“. Spolja su se začuli lagani, tromi koraci. Škripnule su daske, a potom je nastao muk.

Holidej otvori oči.

Brava se pomerila... Ne, nije bilo uobičajenog kucanja.

Njegova šaka obuhvati kundak „linkolna“ u trenutku kada su se vrata odškrinula.

Istog trenutka Holidej opali u svetiljku.

Mrak je preplavio prostoriju i siluetu čoveka koji je uskočio unutra i bio zatečen tamom.

Zbunjenost je potrajala kratko.

Kockar opali još jednom.

Nepripremljen za ovakav doček, Beni Kešdon je odustao od svoje namere da ukrsti narandžaste plamenove sa putanjom Džordžijančevog olova.

Lupivši ramenom o vrata, neka-ko je uspeo da iskoči napolje, ne ispalivši ni zrno.

Bat koraka je potrajao nekoliko trenutaka i utišao žagor u salunu.

Holidej vrati kolt u futrolu.

Zatim je video usplahirena lica Tajma Povala i njegove plavokose „dame“.

— Šta se desilo? — upitali su uglas.

— Promaja — uzvratio je kockar. — Zar se ovde čovek ne može okupati na miru?

— Ali...

— I donesite još vrele vode.

— Ali, ko je pucao? — dođe do reči vlasnik „Belog mustanga“.

— Gađao sam jednog žohara.

Povel izmenja pogled sa Kler. Onda su se udaljili.

— Kad su zatvorili vrata za sobom, Holidej se podiže i dohvati peškir. Beni Kešdon je bio dovoljno drzak da pokuša da ga ubije, u sobi.

Otkud je znao da se nalazi u kadi?

Brzo se obukao; kada je kasnije koketna plavuša unela vruću vodu, zatekla je praznu „kadu“. Okrenula se po sobi — i tek tada opazila Džordžijanca kraj suprotnog zida, okrenutog leđima velikom elipsastom ogledalu.

— Zašto ste požurili? — upitala je.

— Ugledao sam se na vas — odgovorio je kockar i zapalio novu cigaretu.

— Ne razumem.

— Razumećete... Koliko vam je dao da kažete broj sobe?

— Ko?

— Momak sa pojasom punog opljačkanog dolara.

— Zaista ne razumem o čemu govorite — branila se Kler Fleming. — Nisam ga videla...

— Lažete!

— Nemate dokaza — počela je da uzmiče prema vratima. — Sve to izmišljate.

— Dajem dvostruko za protivuslugu.

— Ka... Kako? Sto dolara? — izlete joj.

— Znači, dobili ste već pedeset — podrugnu se on. — Ali, to je vaš problem. Meni je potreban Kešdon. I to živ. On to zna.

— Šta hoćete od mene?

— Ništa... Ako ga sretnete, poručite mu da ne rasipa badava novac. U svakom slučaju moraće za Albakerk.

Plavokosa devojkica je zaključila da joj ne pretila opasnost od zagonetnog stranca. Možda sada nije izgledao onako odbojan i hladan, ali, u svakom slučaju, bio je nedokučiv i nepredvidljiv.

— Ne verujem da ću ga ponovo sresti — rekla je. — On je čovek od koga se beži, ništa drugo.

— Plaća bar.

— Ne, učinila sam to iz straha.

— Možda! Ali, vi ste žena za koju se obično strahuje, nikako, obratno.

— Kako to da razumem?

— Kako hoćete. Vi ste žena... a ja nisam muškarac za vas. Ni po koju cenu.

I prođe mimo nje.

— Varate se — povikala je za njim.

Ali, on je već bio izišao.

XVI

Beni Kešdon nije imao sreću da zanoći u Vajlardu.

Holidej ne da mu je bio za petama, već mu je osećao dah za vratom.

Prokleti kockar, metak ga nije hteo.

Taj je i spavao otvorenih očiju.

**DOK
HOLIDEJ
SVAKOG 7.
U MESECU**

Ništa nije moglo da ga iznenadi. Ništa nije moglo da odloži njegove koltove da zalaju.

I kad se kupao, prokletnik, bili su mu pod rukom. Kao zalepljeni!

Kešdon je mislio da će ga iznenaditi ako upadne u sobu i izreše ta mu „kadu“. Do đavola, to bi bilo nešto: voda puna krvi i iskrivljena kockareva glava.

Ali, ništa od svega toga.

Kao da ga je očekivao, kockarska ajkula je ugasila svetiljku i skoro mu otkinula uho!

Da je samo sekund dalje ostao, bio bi sravnjen sa zemljom.

Bio je ugrejan, odmoran, naliven viskijem, nabijen dolarima, i pojačao je prema jugu.

Znao je: kockar će za njim.

Kad mu je palo na um da se vrati sa više od polovine puta natrag, za njim, onda će i nastaviti dalje.

Beni Kešdon nije bio kukavica, ali, kad je u pitanju bio Holidej, onda su ga maleri sustizali jedan za drugim. Ponovo iskušavati svoju zlu sreću bilo bi preopasno.

Zato je požurio za Fortis.

Iza njega je ostajao vidljiv trag.

Kao da je već video šarenog ždrepcu kako gazi stopama njegovog sivca.

Sve dok bude siguran u to da je Holidej živ, i da ga prati fanatičnom upornošću, put za Meksiko biće đavolski udaljen. Možda i nedostižan.

Ako u Fortisu ne nađe spas, onda neće nigde.

Njegovo malo preimućstvo bio je odmoran konj, što se za Holidejevog ždrepcu ne bi moglo reći. Nije imao ni sat predaha, a već je morao da nastavi bespoštedan trk kroz sneg, led i noć.

Neštedimice je gonio sivca.

U Fortis bi trebalo da stigne za dva časa.

U ovom kraju muvao se pre nekoliko godina, što za Holideja nije bio siguran. Kicoš i kockar birao je veća mesta, veće silune i blještavije svetiljke iznad kockarskih stolova.

Fortis je bio jazbina, koju nisu doticali glavni putevi. Nijedna kočija nije tuda prolazila. Nije bilo pošte, crkve, šerifa...

Bilo je samo nekoliko kućica, nalik na barake, gde je bezakonje bila obična stvar. Niko se tu nije zadržavao više od nekoliko dana; nastavljali su put čim bi se za njima oglasio zakon.

A zakon bi tu prošao kao oluja.

Pričalo se da u Fortisu život ne vredi ni prebijene pare.

Potere su uskakale samo ako su brojale najmanje pet ili šest zvezdonosaca. Pucalo se bez opomene, leševi su nošeni preko sedala, upadali bi udruženi lovci na ucene i dvoboji su bojili i zemlju i nebo krvlju.

Fortis je bio takav.

Onaj ko je bio jači, izvlačio bi

živu glavu. Niko se tu nije pitao za prošlost, za poreklo. Niko tu nije dolazio sa mirnom savešću. Čak su se, pred opasnošću od čuvara zakona, kriminalci zbližavali i isteravali poteru napolje.

Nekoliko puta su se pojavljivali federalci, no Fortis bi iznenada, kao čudom, ostajao pust.

Okolo su bila brda puna pećina, i svaki kamen mogao je da se preobrazi u pušku.

O tome je bilo reči i kod guvernera Novog Meksika.

Pala su dva predloga: da se u Fortis pošalje sposoban čovek koji će zvesti mir i red, ili da se to nazovi naselje sravni sa zemljom i dinamitom mu se izmeni reljef.

Drugi predlog bio je jednostavniji i prihvatljiviji, mada se zuckalo da će ubice i banditi podići barake na nekom drugom mestu.

Najobavešteniji su proključili i treću varijantu: skupiti četiri najodabranijih strelaca, tajno se prebaciti u ovaj kraj, poslati među lupeže pouzdanog čoveka, a onda ih sve uhvatiti na legalu.

Dok se o tome „zuckalo“, život je tekao dalje.

U Fortis su dolazili sa najrazličitijih strana i donosili najrazličitije vesti. Uvek je bilo onih pouzdanih, na koje su moglo osloniti i preduzeti mere da se zakon nasamari i obmane.

Glavno stecište nalazilo se kod izvesnog Endrjua Likoka.

To nije bio salun, već velika odaja sa nekoliko postelja i stolova. Od pića se uvek našlo ponešto; mnoge boce donosili su sa sobom ljudi, nešto je Likok dobavljaio preko putujućih trgovaca koje, po pravilu, niko nije dirao.

Likok je pre dve godine u poslednji čas izmakao policijskim lisicama u Sokorbu, kada je prodavao neke vodice kao lekove protiv svih bolova, a od tih mučki, glavom je platio niko drugi nego gradonačelnikov brat.

Fortis je bio na visoravni, svi putevi do njega počinjali bi iz doline i peli se prema nebu.

I Kešdonov sivač je pognuo glavu i napregao preostalu snagu da prokrči zavejani prostor do Likoka.

Zima je mnoge prikovala za Fortis. Za mnoge je to značio duži predah pred opasnostima reda i zakona. Po snegu i nevremenu niko nije bio lud da „baca“ ljude u osinje gnezdo lupeža, probisveta, skitnica i razbojnika.

Fortis nije imao šerifa, ali među polusvetom je vladao čudan, nepisani zakon trpeljivosti i uzajamnog poštovanja ljudi iste vrste, istog zanimanja.

Ako ne budu znali da ima novac kod sebe, niko ga neće dotaći. U to je Kešdon bio potpuno siguran.

Zato je svoj pojas pod košuljom bolje pritegao, proverio da li se nazire ispod prsluka, a onda se

uputio prema žućkastim, mutnim svetlima Likokove barake.

Odnekud se oglasio pas.

Zatim je planuo hitac.

Kraj sivčevih nogu se raspršao sneg i uplašio konja.

— Ko je? — dreknuo je neko iz mraka.

— A koga bi ti hteo, do đavola?

— zapitao je Kešdon.

— Odgovaraj, ili ćeš dočekati proleće kao kostur na tom mestu!

— Idi do đavola!

Potrajao je muk.

Zatim se neko hrapavo nasmeja.

— Nisi policajac — izroni iz senke neka ljudina. Imao je na glavi krznenu, trapersku kapu sa repom — inače se ne bi kočoperio i psu. Ko si?

— Čim nisam policajac, zna se ko sam — odgovorio je Kešdon i proteglio već obamrle udove. — Je li onaj trovač Likok još u životu?

— Na žalost.

Čovek se približi i zagleda u priđolicu.

— Kao da si mi poznat? — primeti.

— Ako nismo sisali istu sisu, onda se znamo sa poternice — odbrusi Kešdon. — Da li je, u Fortisu Džef Delombard?

— Što će ti?

— A šta te se tiče?

— Zato što radimo zajedno. Sve. Ja sam Big Deni.

— Briga me ko si ti, meni je potreban Delombard.

— U škripcu si?

— A ko ovde nije?

Čovek sleže ramenima.

— Ne izgledaš kao neko kome gori pod nogama — zaključio je, pipnuvši mu revere novog odela.

Kešdon otvori vrata.

Unutra je bilo pretoplo, smrdeo je znoj, mirisao je jeftin viski, a sa strane je pucketala peć. Na njoj se nalazilo veliko lonče.

Lupež jednim pogledom obuhvati lica. Malo je tu bilo poznatih. Znao je samo Likoka, nekog Slehtera i Delombarda koji je bio zabavljen bacanjem kockica na postelji u društvu još trojice.

— Gle? — samo je izgovorio Likok i podbočio se.

Bio je proćelav, visokog čela i spljoštene brade. Salo mu je opkoljavalo stomak i grudni koš sve do podbratka. Nosio je neku masnu, nabranu košulju i preko ramena krpu neodređeno svetle boje.

— Mislio sam da zaslužujem bolji doček? — kazao je Kešdon.

— A ja sam mislio da ćemo se sresti u paklu — odgovorio je Likok.

— Zar je ovo nešto bolje od pakla?

— Možda! Zavisi da li dolaziš iz raja, Beni? Ili iz ćumeza?

Čovek koji se predstavio kao Big Deni, stalno se nalazio iza Kešdona. Kao da ga je mirisao i procenjivao mu vrednost.

Bio je zaista krupan, pomalo trapav ali snažan, dugih ruku i nogu, nisko pripasanog opasača.

Između brade i kape skoro i da nije bilo razlike.

Oboje je krasila smeđa boja, a između njih su sitne, ljubopitljive oči uporno fiksirale retkog gosta.

— Jesi li za piće? — pitao je Likok.

— Ako nije otrovno — pristao je ovaj — iako od toga ne otpadne kosa.

— Častiš li i mene? — uplete se Big Deni.

— Zašto da ne?

— E, onda izvini za ono malo pre.

Malo zatim, uspevši da nekako proguta odvratnu tečnost koju je Likok nazivao viskijem, Kešdon obrati pažnju na Delombarda.

Nervirala ga je njegova poslovna hladnokrvnost i nezainteresovanost. Nije se potrudio čak ni da ga pozdravi, iako su više puta jahali zajedno s one strane Rio Granda, pljačkajući sitne rančeve i odvođeci stoku za Arizonu.

— Prilično je dosadno — javi se Kešdon.

— Kao i uvek, kad napolju ste že mraz. Zašto si došao? — raspitivao se Likok.

— Poslom!

— Zar ovde? Misliš da nekog opljačkaš?

Kešdon pokaza prema postelji gde se kockalo.

— Kad obično završavaju? — upita.

— Ponekad i do zore.

— Nemam vremena da čekam — nestrpljivo će ovaj i izvuče kolt. Nanišanio je i pritisnuo obarač. Prasak je trčao sve, pa i samog Delombarda.

Hitac je razneo kockicu u komade.

— Vraški tačno — zaključio Likok.

— Šta ovo znači? — praćaknu se jedan od igrača. No, Delombardova ruka ga zadrža i svali netrag.

— Ja ću da pitam — rekao je i podigao se.

Kešdon obrnu kolt oko prsta i sjuri za pojas.

Delombard se lenjim pokretima odlepi od kreveta i koraknu prema njemu.

Bio je malo razrok, širokih usta i oštre, retke brade oko usta i na vratu. Telo mu je bilo naizgled krhko i nežno, ali to je bila varka. Imalo je pod košuljom lepih mišića s kojima je Džef Delombard pravio đavolski brze poteze sa koltom, đavolski brze i smrtonosne.

U Fortisu nije bilo boljeg.

I ne samo tu.

Bio je to revolveraš koji je izvrsno pucao s kuka, čimne se mnogi nisu mogli pohvaliti iako su pokušavali. On je u tome sjedinjavao i brzinu i preciznost. Tako je

vežbano svojstvo usavršio je do maksimuma.

— Udaraš na velika zvona, Beni? — zažmirio je Delombard. — Misiš da nisam video tvoj dola-zak?

— Nisam rekao da nisi — is-kezi se ovaj.

— Međutim, ne sviđa mi se tvo-je odelo — nastavio je razroki. — Smrdi na naftalin i na debelu „lovu“. Sa kojeg si ga mrtvaca ski-nuo?

Kešdon se i dalje cerio.

— Smešno ti je?

— Čekam da završiš — dobaci ovaj.

— Ne čekaj više.

— Onda zaveži i dođi da razgo-varamo nasamo.

— Zašto bih?

— Zato što osećam da si švorc i da te mogu kupiti za jeftine pare.

Delombardove oči sevnuse.

— Ne plašim te se — unese mu se u lice ovaj. — Ja nisam deo ovog čopora koga fascinira tvoja brzina, Džefe. Hoćeš li razgovor... ili da biram društvo? Oluči se!

Revolveraš stisnu usta; onda se okrenu prema Big Deniju.

— On je sa mnom — reče.

— Čuo sam. Ali, njega možeš vo-diti posle. Sada razgovaramo na-samo.

Delombard se odvoji i razgrnu neku staru, iskrzanu zavesu. Iza nje su se nalazila još jedna onis-ka vrata koja su vodila u malu prostoriju.

Delombard zapali šibicu i prine-se fitilju ispod počađavelog stak-la.

Tu se nalazio nizak sto sa tri stolice. Ko zna čemu je to ode-ljenje služilo.

— Dakle? — prvi je seo revol-veraš.

Kešdon skide šešir i zagladi ko-su.

— Zašto si se obrijao? Misiš da te ne bismo poznali?

— Vi da, ali neko drugi možda ne...

— Ko to?

— Na tragu mi je.

— Šerif?

— Ne! Kookar!

Delombard se kiselo osmehnu.

— Zar si tako nisko pao? Ne plaćaš kockarske dugove?

— To je duga priča. I zamorna za tvoj pileći mozak — odbrusio mu je Kešdon. — Da skratimo: hteo bih da on nestane. Ne pitam pošto je.

— Oho — začudi se revolveraš. — Hoćeš da kažeš da si nafatiran dolarima. Da ih vidim?

— Nisam tolika budala — sme-juljio se Kešdon. — Govorimo o poslu. I to što brže možemo, jer će on možda svakog časa naići.

— Ovde?

— Da, ovde!

— Pa, odavde ne 'bi izišao živ! Dovoljno je da podeliš po dvadeset dolara trojici da ga izrešetaju?

— Ne budali — prezrivo će Ke-

šdon — za njega je potrebna kila sa. Ti nisi prva, ali možda bi mogao da okušaš sreću.

— Podsmevaš mi se?

— Ni najmanje. Ubij ga i kaži svoju cenu.

— Ko je on?

— Rekao sam: kockar.

— Ime — protirijao je prstima nekoliko puta Delombard — njegovo ime! Ime!

Kešdon se zavalj na stolicu. Ne koliko časaka posmatrao je lice revolveraša, pokušavajući da naslućti izraz kad izgovori Džordžijančevo ime.

— Zove se... Dok Holidej.

Revolveraševo lice se ukoči.

— Onemeeo si, ha? — podrugnu se Kešdon.

— Ni govora — odgovorio je la gano ovaj i prekrstio ruke — raz mišljam o ceni. Mora biti paprena! Ti nemaš toliko?

— Još nisam ni čuo.

— Dok Holidej, kažeš? To valja oprobati. Čuo sam da je brz. Da je neponovljivo brz. Ali, i ja sam.

— Zato sam i došao ovde. Pri staješ?

— Pet hiljada dolara — izreče Delombard ukočenog pogleda.

Kešdon je malo oćutao, pre no što je pristao.

— I pet za Big Denija — dopu nio je Delombard.

— Šta? — prenu se ovaj. — De

set hiljada dolara za jednog čoveka?

— Za Holideja — naglasi ovaj.

— Nekla je i sotonla, ne dam toliko — bio je odlučan razbojnik, ustajući. — Pet hiljada i ni centa više.

— Pokajaćeš se!

— Ne ja, ti ćeš se pokajati.

Revolveraš je grozničavo razmišljao. Oćigledno da je suviše cenio, ali, nije mu se ni ostajalo praznih šaka.

— Daj osam — dobacio je.

— Šest.

— Osam.

— Onda zbogom, budalo — pozdravio ga je Kešdon i uhvatio se za bravu.

— Gde je novac?

Kešdon se iskliberi.

— Nešto nije u redu s tobom, Džefe — primetio je zatim. — Zar misliš da ću novćanicama da mašem pred tvojim očima? Dobićeš ih, ako uspeš. Čekaću te ovde.

— Volim da mi šulka u džepu.

— Šulkaće ti kad se vratiš. Hurlja kao ti može da odmagli kao od šale.

— A hurlja kao ti može da me ne saćeka?

— Izaberi! Ako mućneš glavom, ja nemam računa da te prevarim.

— Kako?

— Lepo! Ovde ima tvojih momaka koji mogu da paze na mene. Zatim, Holidej bi me i ovde našao,

ili malo dalje odavde. I treće, imaš moju reč. Znaš da u takvim stvarima nisam baraba.

— Nego anđeo? — podsmehnulo se Delombard. — Otkud znam da ne blefiraš? Otkud ti toliki novac?

— Opljačkao sam jednu banku.

— Stvarno? I uz put ubio dvojicu, trojicu?

— Dvojicu.

— Lepo. A gde to?

— U Albakerku — naže se prema njemu Kešdon. — Kad sve saбереš, ubio sam i zamenika šerifa koji me je gonio.

— Gibsona?

— Tačno! Zabio je glavu u sneg kod prihvatne stанице Lia Kigana.

Delombard je ćutao. Kešdon stvarno nije imao razloga da izmišlja jednu ovakvu gomilu laži. Tu je svakako bilo više istine nego samohvalisanja.

— Idem — kazao je — a ti ne mrdaj odavde.

— Rekao sam ti...

— Nadam se da nisi ništa izmislio. Inače...

— Ti znaš mene — osmehnuo se Kešdon.

— Šest hiljada dolara nije malo — začkiljio je Delombard svojim razrokim očima. — Koliko još imaš, kad si rešio da toliko odrediš za jednog kockara?

— Zini da ti kažem.

— Zaista si ubio Gibsona?

— Jesam, do đavola.

— Ne bih voleo da sam na tvom mestu.

— Pa, ni ja — cerio se ovaj.

Delobard iziđe i ćutke dade znak Big Deniju da mu se pridruži.

Kešdon se zavalio na krevet, podigavši čizme gore.

— Ako mrdne, ubi ga — dobacio je Delombard Likoku.

Čelavko klimnu glavom.

— Kuda ćeš?

— Po šest hiljada dolara — odgovorio je revolveraš.

Likok zviznu kroz zube. Takva suma bila je za njega pravo bogatstvo!

— Vрати se brzo da ih vidim.

Malo kasnije, Džef Delombard i Big Deni su pojahali svoje konje i krenuli tragom koji je ostavio Kešdon. To je bio siguran put za susret sa kockarom.

Big Deni je od svega razumeo samo to da treba da puca istovremeno sa svojim „šefom”. Ostalo ga nije ni zanimalo: ni ko je žrtva, ni zašto treba da umre, ni po koju cenu. Zadovoljavao se onim što mu je udeljivao Delombard.

Nebo se osipalo zvezdama. Mesec je izgrevaao, narandžast, prljav i flekav.

Kešdonov trag protezao se đavolski jasan pred njima.

Nisu žurili.

Bilo je hladno, ali, što je najvažnije, vidno.

Tako su uspeli da ugledaju, najmanje na sto jardi ispred sebe, tamnu pokretnu mrlju.

Delombard olabavi uzicu na frotoli.

Big Deni je izvukao svoj kolt i gurnuo pod kaput.

— Hej, Džefe, je li to...

— Zaveži!

Revolveraš je iznenada osetio čudnu, neobjašnjivu zebnju.

Sve dotle najmanje je mislio na ono što ga očekuje.

A sada, činilo se da nije siguran u sebe. Pred njim se nalazio legendarni kockar, slavni strelac i pokeraš. Zar je moguće da će ta kav čovek pasti od njihove ruke?

A šta ako se preokrene situacija?

Do vruga, zašto je odjednom tako nespokojan?

Jahač je postajao sve veći, sve oblikovaniji.

Nije bilo dvoumljenja: dolazio je kockar. Pod njim je gazio sneg snažni, veličanstveni ždrebac.

Rastojanje se smanjivalo.

Delombardova ruka našla se uz sam bok. Kolebao se da li da odmah izvuče, ili da to učini kad za stane. On je, na kraju krajeva, bio revolveraš koga su cenili mnogi, i on sâm, naravno.

Međutim, radilo se o Doku Holideju.

I o šest hiljada dolara koje ga čekaju u Fortisu. I o još nekoliko stotina koje će naći u nekom od kockarevih džepova.

Čudno: iz senke jahača izbijao je crvenkasti kružić. S vremena na vreme bi buknuo, a onda utihnuo. Pušio je, znači.

Bilo je jasno da niko neće skrenuti sa traga koji je nedavno za sobom ostavio Beni Kešdon.

Kao po dogovoru, zastali su u isto vreme.

Obavijeni tišinom, pokušavajući da kroz tamu ispunjenu mesečnom nazru jedni drugima lica, jahači su čekali i čekali.

Delombard je prvi narušio muk.

— Dok Holidej?

To je bilo sve što se izgovorilo.

Revolveraš je istrgao kolt, Big Deni rastvorio kaput.

Na drugoj strani već su „propavali” teški, smrtonosni koltovi slavnog strelca Zapada.

Bile su to munje: munje od trzaja, munje od olova.

Dve niklovene cevi bez opomene i bez odgovora preduhitrile su i samu ubilačku pomisao revolveraša Džefa Delombarda.

Big Deni je kratko uzdahnuo i iščezao sa sedla.

Delombard je ispucao četiri zrna u sneg pred sobom, pre nego što su mu kapci otežali i zemlja povukla u ponor.

Za trenutak, dodir hladnog snega mu je povratio svest.

Pakao!

Bio je gotov... Na nekoliko mesta je peklo...

Teško je disao.

svakog meseca
DOK
HOLIDEJ
najbolje priče vesterna

Gore, poput sablasti, jahač je poterao šarca dalje. Ne obazirući se na pale napadače.

— Pa..., s... ji sin... e... — procedio je Delombard pre nego što je izgubio svest i opružio se kraj nepomičnog Big Denija.

Iznad njih neodlučno su stajali njihovi konji.

XVII

Grmljavina koltova doprla je do barake i izbacila Benija Kešdona sa postelje.

I ostali su prekinuli svoje monotone razgovore i beskrajna kotrljanja kookica i povlačenja zamašćenih karata između prstiju.

— Gotov je! — uveravao je samog sebe ubica.

Međutim, bila je to slaba vajda za utehu. Endrju Likok nije potpuno razumeo o čemu se radi, ali, Kešdonova vidna nervoza skoro ga je obradovala.

— Džef je rekao da se smiriš, — opomenuo ga je.

— Šta te se tiče? — obrecnu se ovaj.

— Nemoj da kažeš da ti nisam rekao.

— Idi do đavola!

Neobrijani, natmureni i dosadom zatvoreni momci posmatrali su hodanje Benija Kešdona, ne shvatajući ništa od tog ponašanja.

Istina, Big Deni i Džef su izja-

hali posle razgovora s njim, ali ova pucnjava nije bila tako udaljena. Da li se to, možda, zakon pomalja u ovo nevreme? Šta im je to dovukao na prag ovaj užtoglje ni prevejanko?

Jedan od kartaroša, krupan, pod buo, žutih brkova i raskupusane košulje dovukao se do Likoka.

— Šta ti kažeš na ovo? — pokazao je prema vratima koja vode napolje. — Ko puca?

— Džef, pretpostavljam.

— Zašto?

— Privatna stvar — namrštio se Likok.

— Nije privatna ako ovamo jašu policajci.

— Rekao bi već on da su oni, ali nisu.

Momak se udalji.

Pucnjava se više nije čula.

Bilo je suviše olova za jedan takav sukob.

Kešdon je postajao sve nervozniji; nije se mirio sa mišlju da bi, umesto Delombarda, na ova vrata ušlo ajetinjski blede i nemilosrdno lice čoveka iz Džordžije.

Ne, to je nemoguće!

— Zašto ne pogledaš? — nasrnuo je na Likoka. — Možda se vraćaju?

— Pa šta? — mirno će ovaj. — Ako se vraćaju, doći će.

— A ako nisu oni?

— Ko bi drugi?

— Onaj zbog koga su i izišli — ne izdrža Kešdon. — Nije to makar ko.

— A ko je?

Kešdon se povuče do suprotnog zida. Odjednom ga je pojas gušio, gubio je vazduh. Više mu nisu bili važni ni novac, ni Meksiko.

Trebalo je odupreti se toj senci koja mu ne daje daha.

Ako to nije mogao da učini Delombard, ko će drugi?

Koliko bi mu trebalo da podbuni sve ove momke ovde da se poredaju Holideju za doček?

Koliko? Sve, otprilike! A i onda bi možda odustali?

Kockaru je bilo stalo do njega, više nego do opljačkanog novca.

On proveri svoj revolver, obrnu doboš i vrati natrag.

— Očekuješ li vatromet, Beni? — upitao je Šlehter, suvonjavi momak ispijenog lica i buljavih očiju.

— Možda — mrgodno će ovaj.

— Onda nađi heku drugu baraku, ne ovu.

— Nisam te ništa pitao!

— Ali, jesam ja tebe — podiže se on, zadenuvši palce za opasač. — Ne volim mutne stvari. Ako ti je potrebna pomoć, onda nas zamoli. I sve lepo ispričaj.

— Delombard je gotov — skoro je viknuo Kešdon. — Ubijen je!

— Kako znaš?

— Znam! Nije uspeo da spreči njegov dolazak. Obećao sam mu... obećao sam i po hiljadu dolara da ga ubiju, ali, nisu uspeli.

Šlehter pogleda ostale. Priča je

bila zanimljiva, čim se pominju dolari.

— O čemu je reč?

— Juri me jedan čovek. Ne mogu da ga se otremem, to je sve.

— Koliko nama nudiš?

— Isto. Po hiljadarku svakome.

— Svoj šestorici?

— Naravno!

— Da vidimo taj novac?

— Da vidim prvo leš.

Šlehter ponovo pogleda po ostalima. Svi su bili napregnuti; pri-došlica je sigurno imao „debelu lovu“ kod sebe, ako je nudio šest hiljada dolara da se izrešeta jedan jedini mamlaz.

— Od koga si se toliko uzorio, Deni? — podsmešljivo će Šlehter.

— Od Doka Holideja — odgovorio je on i zašmirio. — Sad nije tako smešno, zar ne?

— I nije — priznade Šlehter. — On je gori od zakona, ako hoćeš moje mišljenje! Zašto si morao ovamo da svraćaš?

— Mislio sam da ovde ima sposobnih momaka — uzvratio je Kešdon — ali, sad sam uvideo da nema.

— To se odnosi i na tebe, naravno.

Momak žutih brkova se oglasi:

— Ako pas zalaje, onda je on. Ako bude ćutao, onda je Džef.

Pas nije zalajao.

— Ipak bih izišao da vidim — nervozno će Kešdon.

— Džef je rekao da ne mrdaš — nadovezao se Likok — a ja moram da ga slušam.

— Sprećićeš me?

— Ne ja, svi mi ovde. Uostalom, što nešto ne popiješ i smiriš se? Vidiš kakav je mraz napolju?

— Ne treba mi tvoj otrovi! Momak žutih brkova se priđiže.

— Pas ne laje — rekao je lenjim glasom — ali, kao da čujem režanje? Hi mi se samo pričinilo?

Međutim, spolja se umesto laveža oglasi ržanje konja.

Kešdon ponovo počeo nešto neobjašnjivo da guši.

Dok je tražio najbolje mesto za sebe gde bi se smestio i iščekivao povratak Džefa Delombarda, vrata su zacijukala.

— Eh, opet je počeo vetar — uz dahnu Likok — a sve do malopre je bilo tiho i...

Onda je umukao.

Vrata su se otvorila širom.

— Neeel — zaurao je Beni Kešdon i zgrčio prste.

Na ulazu je stajala visoka i nepomična figura čoveka iz Džordžije.

Delovala je poput aveti.

Svi su, unutra, spoznali da je Delombard sa Big Denijem ostao napolju, u snegu, mrtav ili teško ranjen. A najko nadmaši Delombarda, teško da bi među njima našao takmaca i za trostruko veću su mu nego što je ponudio Beni Kešdon.

Hladnoća je za tili čas ispunila prostoriju.

— Idemo, Kešdone — pozvao ga je kockar zagrobnim glasom.

— Idi do đavola! — planuo je razbojnik. — Ne idem ja nikuda

s tobom. Biće bolje da ti odeš... Zauvek!

— Gde je Džef? — upita Likok. Holidej ga okrznu pogledom, kao sečivom.

— Ne poznajem Džefa.

— Oni... ona dvojica malopre što su...

— ... htela da me ubiju? Predo mislili su se.

— Šta se desilo?

— Umukni — dobaci mu kockar — došao sam po njega, a ne po tvoje brbljanje. I ne poseži rukom pod sto...

Likok brzo vrati šaku napolje.

Stajao je raskopčan, videle su se obe drške ukrašene slonovačom. Samo jedan čovek mogao je tako hladno da se nađe u gnezdu kakav je Fortis.

Samo on, Dok Holidej!

Čekao je, naizgled s dosadom iz pisanom na licu.

Kešdon je vrebao trenutak da se odbrani. Međutim, od njega su se svi odmakli. Nije imao za koga da se zakloni i izvuče revolver.

A oči u oči sa kockarem, on je bio nula!

— Beni je naš drug — javi se Slehter. — Ako hoćeš njega, moraćeš preko nas.

— U redu, ko je prvi?

Slehter se povuče.

To je bilo sve što je izustio. U pakao i Kešdon i njegov novac. Uostalom, možda je i lagao da ga ima, samo da bi ih nahukao protiv kockara.

— Ja sam strpljiv — ponovo se oglasio Holidej — ali, do izvesne granice. Ta granica prestala je malopre. Kreni! Kešdone, ili ćeš mirisati mome konju rep sve do Al-bakerka!

Potom munjevito poteže kolt i smrška šaku momku žutih brkova koji je, zaklonjen Šlehterom, pokušao da interveniše u Kešdonovu korist.

Sad je jauknuo i zdravom rukom stezao ranu.

Niklovana cev je napravila krug oko i ponovo se vratila za opasač.

— Nemate šanse, mister — javi se Likok. — Ima nas i u drugim barakama. Svi ćemo poći za vama!

— I na to računam, momci!

— On je setona — zavikao je Kešdon, još ukočen od strepnje — a ne čovek. Setona!

— Idemo, Kešdone — opet će kockar — ili da krenem s odbroja vanjem?

— Kakvim odbrojavanjem, do đavola?

— Olovo u uho, u koleno, u rame, u zglob... taman da živiš a da živiš a da preziviš smrt. A još nešto: stradaće zbog tebe i ostali ovde. Ne obećavam im lep provod.

— Onda kreni — povika Šlehter. — Mi sa timi nemamo ništa!

— Tako znači? — razgoropadi se Kešdon. — To je ta čuvena solidarnost iz Fortisa?

— Ako je smakao Džefa, mi smo bez šanse.

— Pucajte svi odjednom!

— Neko će ipak od nas pasti. Ja ne želim da budem taj.

— Kukavice!

— Zašto ti ne potegneš? — predloži Šlehter. — Možda ćeš uspeti da ga se oslobodiš.

Kešdon je ćutao.

— Baci opasač i pođi!

— Poslušaj čoveka kad ti lepo kaže — ironisao je Šlehter.

— To važi i za vas — obrati im se kockar — sve opasača kroz prozor, u sneg!

Bezvoljno su ga poslušali.

Takvo čudo još se nije desilo u Fortisu. Pa ipak, neko je jednom morao da bane među njih i da im pokaže da su obične hulje iako su na gomili. A pojedinačno tek bili su još bedniji.

Holidej nije vezivao Kešdona. Samo ga je pustio ispred sebe na dve jarde.

Tako su zašli u noć.

Ni tada se pas nije javio.

XVIII

Stari vozač Vajat Bid zamalo nije ispustio lulu kada je ugledao svog pratioca Vilija Džervisa.

Mornak se nalazio u svečanom odelu, a preko ramena je nosio na ki zavežljaj.

— Vili, kuda si naumio?

— Moraćeš sam natrag, stari — veselo je rekao mladić — ja ostajem.

— Šta si rekao?

— Ostajem u Albakerku. Dajem otkaz na službu.

— Ali, do vraga — zabrunda Bid — ne možeš tek tako da me ostaviš na cedilu?

— Moraću — slegnuo je ramenima Džervis. — Pegi me je zamo lila da joj se nađem pri ruci.

— Pegi? Ah, da... A otac?

— Umro je nekoliko časova posle njenog dolaska. Dobro se sredi, trebaće joj muška ruka.

— I to baš tvoja?

— Pa, zar joj fali nešto?

Bid odmahnu glavom, smeškajući kroz brkove.

Bilo je jutro, kasno jutro, kad su ulice velikog grada već pune, a pod nogama počinje da se otapa sneg. Njih dvojica su stajali ispred pošte; tu je bila i kočija, sa novim zaprežnim konjima, sa koferima koji su čekali da budu bačeni na prtljažnik.

— Pomoći ću ti oko prtljaga — ponudi se Džervis.

— Čekaj — zaustavi ga Bid — vidiš "ono što i ja, sinko?

— Šta to? — skrenu pogled Vi

li u pravcu u kome su ostale zakovane starčeve oči.

— Gledaj samo... uspeo je!

— Nebesa!

U glavnu ulicu Albakerka ujahala su dva konjanika.

Prvi je bio Beni Kešdon, oborene glave, opuštenih ramena, kao komad krpe nabačen na sedlo.

— Uspeo je — opet je rekao Bid. — Zar je moguće?

Gledali su kao opčinjeni.

Vidik su počeli da im zaklanja ju, šesiri prolaznika. Glas o dovođenju ubice brzo se proneo ulicom. Gomila je počela da raste kao lava.

Uskoro su se videla samo rame na ubice i njegovog progonitelja.

A malo kasnije samo ubičina.

Puno se ruku podiglo uvis, u Zelji za brzim vešanjem. Ali, u ovako lepom danu nije bilo mesta za smrt. To im je i šerif Dodson naglasio dok je skidao bezvoljnog Kešdona sa sedla i tražio pogledom kockara.

Uzalud, Holidej je već bio nestao.

Bio je željan sna. I pokera...

KRAJ

Naslov originala:

WARD BRENNAN: SATAN'S PARTNER

Prevod: M. Ćurković

**AUTORSKA PRAVA ZA JUGOSLAVIJU
OBEZBEĐENA PREKO
NIP „FORUM” — „MARKETPRINT”
AGENCIJA AUTORSKIH PRAVA, NOVI SAD**

Odgovorni urednik: Zorka Čirić
Izdaje i štampa NIP "FORUM" Novi Sad Vojvode Mišića 1.
Štampano: 2. aprila 1977.

Tržište 7. april 1977.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413-279/73 od 10. maja 1973 godine.

**NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA**

**IZLAZI 1/2
MAJA
1977.**

7. april 1977.